

The Posthumous Papers of the Pickwick Club

Charles Dickens
1836–37

CHAPTER XXXIII.

[1] *Mr. Weller the elder delivers some critical sentiments respecting literary composition; and, assisted by his son Samuel, pays a small instalment of retaliation to the account of the reverend gentleman with the red nose.*

[2] The morning of the thirteenth of February, which the readers of this authentic narrative know, as well as we do, to have been the day immediately preceding that which was appointed for the trial of Mrs. Bardell's action, was a busy time for Mr. Samuel Weller, who was perpetually engaged in travelling from the George and Vulture to Mr. Perker's chambers and back again, from and between the hours of nine o'clock in the morning and two in the afternoon, both inclusive. Not that there was anything whatever to be done, for the consultation had taken place, and the course of proceeding to be adopted, had been finally determined on; but Mr. Pickwick being in a most extreme state of excitement, persevered in constantly sending small notes to his attorney, merely containing the inquiry, "Dear Perker. Is all going on well?" to which Mr. Perker invariably forwarded the reply, "Dear Pickwick. As well as possible"; the fact being, as we have already hinted, that there was nothing whatever to go on, either well or ill, until the sitting of the court on the following morning.

[3] But people who go voluntarily to law, or are taken forcibly there, for the first time, may be allowed to labour under some temporary irritation and anxiety; and Sam, with a due allowance for the frailties of

Klub Pickwickův

Pohrobní listiny Pickwickova klubu
přeložil Jiří Ščerbinský
J. Otto, Praha 1925

Kapitola IV.

Pan Weller starší vyjadřuje několik kritických poznámek o literárních plodech a s pomocí syna svého Samuele splácí malou odplatu na účet důstojného pána s červeným nosem.

Ráno dne 13. února, který den (jak čtenářové této pravdivé historie tak dobře vědí, jako my sami) předcházal zrovna onen památný den, v němž měla být projednána pře paní Bardellové – měl pan Samuel Weller velmi mnoho práce. Musel totiž od devíti hodin ráno až do dvou hodin odpoledne inclusive běhat v jednom kuse od „Jiříka se supem“ k panu Perkerovi a zase nazpátek. Ne že by se ráno bývalo něco důležitého stalo, neboť porada už byla dávno hotova a všechna opatření už dříve vyjednána, ale pan Pickwick byl v nejvyšším nepokoji a posílal v jednom kuse svému advokátovi malé listy, kde nestálo než: „Milý Perkere, jde všechno dobře?“ na něž pan Perker odpovídal stále touž větou: „Milý Pickwicku, tak, že to už líp nemůže jít.“ Ale jisto bylo, že – jak jsme již řekli – nedalo se dnes říci ani dobré ani zlé, poněvadž bylo třeba vyčkati zítřejšího přelíčení.

Ale proto přece je pochopitelné, že lidé, kteří jsou k soudu donuceni, poprvé jsou jaksi vzrušeni a úzkostliví a Sam také vykonal všechny rozkazy svého pána s veškerým ohledem k slabostem lidské povahy

Pickwickovci

Pozůstalé listiny klubu Pickwickova
přel. Jaroslav Skalický
Družstevní práce, Praha 1925

Část třetí; XXXIII.

P. Weller starší vyslovuje některé kritické myšlenky o literární tvorbě; a podporován jsa svým synem Samuelem splácí malou splátku na účet ctihodného pána s červeným nosem.

Ráno třináctého února, který, jak čtenáři tohoto věrohodného vypravování vědí tak dobře jako my, byl posledním dnem před tím, který byl ustanoven k projednání žaloby paní Bardellové, bylo rušnou dobou pro p. Samuela Wellera, který byl nepřetržitě zaměstnán přecházením od „Jiřího se supem“ do kanceláře p. Perkerovy a zase zpět, od deváté ráno do dvou hodin odpoledne. Ne že by bylo bývalo třeba něco udělati, neboť porada byla již vykonána a způsob postupu pevně stanoven; ale p. Pickwick byl nejvyšší měrou rozčilen a neustával posílati svému právnímu zástupci malé lístky, v nichž byla pouhá otázka: „Milý Perkere, daří se vše dobře?“, načež p. Perker odpovídal stejnoměrně „Milý Pickwicku, tak dobře, jak jen možno.“ Ve skutečnosti nebylo, jak jsme již naznačili, co by se dařilo nebo nedařilo, před zítřejším zasedáním soudu.

Ale lidem, kteří po prvé jdou z vlastní vůle k soudu nebo tam jsou pohnáni, třeba prominouti, jsou-li stíženi dočasným rozčilením a úzkostí; a Sam máje náležitě zřeni k slabostem lidské přirozenosti, poslechl všech rozkazů

Klub Pickwicků

přeložil Z. M. Kuděj
Ústřední dělnické knihkupectví a nakladatelství
A. Svěcený, Praha 1926
KAPITOLA XXXIII.

Jak se pan Weller odměnil aspoň částečně panu Stigginsovi a jak k tomu vlastně došlo.

Ráno dne třináctého února, kterýžto den, jak čtenáři tohoto autentického vypravování vědí právě tak dobře jako my, bezprostředně předcházal před dnem, na nějž bylo určeno projednání žaloby paní Bardellové, měl pan Samuel Weller mnoho práce, protože byl stále zaměstnán běháním od „Jiřího a supy“ do bytu páně Perkerova a zpět a to od devíti hodin ráno, až do dvou odpoledne. Nebylo to proto, že by bylo ještě něco na práci, poněvadž se právní porada již konala a bylo konečně rozhodnuto, jakým způsobem bude obhajoba vedena, ale pan Pickwick, nacházejce se ve stavu nejvyššího rozčilení, posílal svému právnímu zástupci neustále malé lístečky, obsahující pouze dotaz:

„Drahý Perkere!
Pokračuje vše dobře?“

Na tyto lístečky pan Perker odpovídal stále stejně:

„Drahý Pickwicku!

Tak dobře, jak je to jen možno.“

Ale ve skutečnosti se nemohlo nic díti ani dobrého ani zlého až do zasedání soudu příštího jitra.

Ale lidem, ať už jdou k soudu po prvé dobrovolně nebo z donucení, se musí odpustiti, když jsou rozčileni a plní úzkosti; a Sam s patřičným ohledem na lidské slabosti vykonal všechna přání svého pána s nezdoledným

Klub Pickwickův

přeložil Dr. Ludvík Fisher
B. Kočí, Praha 1928

Kapitola XXXIII.

Pan Weller starší pronáší několik kritických poznámek týkajících se literární práce; a s pomocí svého syna Samuela splácí malou splátku jako odplatu na účet ctihodného pána s červeným nosem.

Ráno 13. února, kterýžto den, jak čtenáři této pravdivé historie právě tak dobře vědí jako my, předcházal bezprostředně dnu, který byl ustanoven k projednávání žaloby paní Bardellové, bylo velmi rušné pro Samuela Wellera, jenž byl neustále zaměstnán běháním od „Jiříka se supem“ do kanceláře páně Perkerovy a zase zpět od deváté hodiny ranní až do dvou odpoledne včetně. Ne, že by se něco dělo, neboť porady byly již dávno skončeny, a bylo konečně rozhodnuto, jak si nutno počínati; ale poněvadž pan Pickwick nalézal se ve stavu krajního rozčilení, posílal neustále malé zprávy svému advokátovi, které obsahovaly prostě dotaz: „Drahý Perkere! Jde všechno dobře?“, načež pan Perker zasílal stále tutéž odpověď: „Drahý Pickwicku! Jak možno jen nejlépe.“ Ve skutečnosti však, jak jsme již poznamenali, nedělo se vůbec nic, ani dobrého ani zlého, až teprve před přelíčením následujícího dne.

Ale lidé, kteří jdou dobrovolně k soudu, anebo jsou tam násilně dodáni po prvé ve svém životě, mají právo vykazovati jisté vzrušení a rozčilení. A Sam jsa přistupen slabostem lidské povahy, vyposlechl

Kronika Pickwickova klubu

přel. Emanuela a Emanuel Tilschovi
SNKLU, Praha 1961

KAPITOLA TŘICÁTÁ TŘETÍ

Pan Weller starší proslaví několik kritických myšlenek o literární tvorbě a s pomocí syna Samuela splácí menší splátku na oplátku důstojnému pánovi s červeným nosem

Ránem třináctého února, jak čtenáři tohoto hodnověrného vyprávění vědí stejně dobře jako my, se rozbřeskl poslední den před oním dnem, jež soud určil k projednávání žaloby paní Bardellové; a byl to den mimořádně rušný pro pana Samuela Wellera, který si mohl nohy uběhat ustavičným putováním od Jiřího se supem do kanceláře pana Perkera a zase zpátky od deváté hodiny ráno až do druhé odpoledne. Ne snad, že bylo zapotřebí něco zaříditi, neboť porada obhájců se již konala a s konečnou platností stanovila, jakého postupu se použije, ale proto, že páně Pickwickovo rozčilení přesahovalo všechny meze; nepřestával posílat svému právnímu zástupci kratičká písemná sdělení, která neobsahovala nic než pouhý dotaz „Milý Perkere, jde všechno dobře?“ a na něž pan Perker posílal stále touž odpověď „Milý Pickwicku, tak dobře, jak jen možno.“ Ale jak jsme již naznačili, pravda byla ta, že nic nemohlo jít ani dobře, ani špatně, dokud nazítří ráno nezačne soudní přelíčení.

Lze však zcela dobře pochopit, že lidé, kteří mají ať už z vlastní vůle nebo z donucení po prvé v životě předstoupit před soud, trpí jistým přechodným rozčilením a úzkostí; a Sam, náležitě shovívavý k slabostem

human nature, obeyed all his master's behests with that imperturbable good-humour and unruffled composure which formed one of his most striking and amiable characteristics.

[4] Sam had solaced himself with a most agreeable little dinner, and was waiting at the bar for the glass of warm mixture in which Mr. Pickwick had requested him to drown the fatigues of his morning's walks, when a young boy of about three feet high, or thereabouts, in a hairy cap and fustian overalls, whose garb bespoke a laudable ambition to attain in time the elevation of an hostler, entered the passage of the George and Vulture, and looked first up the stairs, and then along the passage, and then into the bar, as if in search of somebody to whom he bore a commission; whereupon the barmaid, conceiving it not improbable that the said commission might be directed to the tea or table spoons of the establishment, accosted the boy with –

[5] "Now, young man, what do you want?"

[6] "Is there anybody here, named Sam?" inquired the youth, in a loud voice of treble quality.

[7] "What's the t'other name?" said Sam Weller, looking round.

[8] "How should I know?" briskly replied the young gentleman below the hairy cap.

[9] "You're a sharp boy, you are," said Mr. Weller; "only I wouldn't show that wery fine edge too much, if I was you, in case anybody took it off. What do you mean by comin' to a hot-el, and asking arter Sam, vith as much politeness as a vild Indian?"

[10] "Cos an old gen'lm'n told me to," replied the boy.

[11] "What old gen'lm'n?" inquired Sam, with deep disdain.

a s nezdoľným humorem a nevyrušiteľnou duševní rovnováhou, ktorá vždy bola jednou z nejvíce vynikajících jeho vlastností.

Sam se posilnil velice příjemnou malou masitou snídaní a čekal ve výčepu na horký punš, kterým z nařízení páně Pickwickova se chtěl posilnit po ranním svém namahavém běhání. V tom vstoupil do domu „u Jiříka se supem“ mladík as tři stopy vysoký v chlupaté čepici a barchetových kalhotách, jichž kroj prozrazoval chvalitebnou snahu vyšínouti se časem k hodnosti štolbovské. Mladík prohlížel si nejdříve schody, pak chodbu, a konečně výčep, jakoby někoho hledal, komu by měl něco vyřídit. Ale sklepnice nepovažovala za nepravděpodobné, že by návštěva mladíka mohla se stát nebezpečnou stříbrným lžičkám, a proto na něho vybafila:

„Tak co, mladej pane, co tu chcete?“

„Není tady nikdo, kdo se 'menuje Sam?“ ptal se hoch hlasitým diskantem.

„A jak se má ten pán dál 'menovat?“ ptal se Sam, rozhlížeje se.

„Co pak já vím?“ odpověděl zpuřně mladý pán pod chlupatou čepicí.

„Ty 'si nákej vostrej,“ řekl pan Weller, „bejt tebou, já bych tu vostrou hranu moc nevozokazoval, sice ti ji někdo vobrousí. Co ti to napadlo jít do hôtelu a ptát se tam jako divoch po nějakym Samovi.“

„Nákej starej pán mi to řek,“ odpověděl hoch.

„Cože, starej pán?“ řekl Sam s hlubokým pohrdáním.

svého pána s oním nezkaleným dobrým humorem a nevyrušitelným klidem, který byl jednou z jeho nejneobyčejnějších a nejpříjemnějších vlastností.

Sam se osvěžil velice příjemným malým obědem a čekal ve výčepu na sklenici horké směsi, v níž k vyzvání p. Pickwicka měl utopiti námahy svých ranních pochůzek. V tu chvíli vešel do průjezdu „Jiřího se supem“ hoch asi tak tři stopy vysoký, v huňaté čepici a manšestrových kalhotách, jehož ústroj byl výrazem chvalitebné ctízádnosti dosáhnouti časem výše podomka, a díval se nejdříve po schodech nahoru, pak po průjezdu a pak do výčepu, jako by hledal někoho, jemuž měl vyřídit nějaký vzkaz. Sklepnice, které se nezdalo nemožným, že by mohl také hledati kávové a polévkové lžice závodu, spustila na hochu:

„Tak co, mladý pane, čeho vy si přejete?“

„Je tu někdo, kdo se jmenuje Sam?“ tážal se hoch hlasitým sopránkem.

„A jaky pak je druhý méno?“ zeptal se Sam Weller ohlížeje se.

„Jak pak já to mám vědět?“ odpověděl úsečně mladý pán s huňatou čepicí.

„Ty seš nákej vostrej hoch, na mou duši,“ řekl Weller; „ale já bych, bejt tebou, to pěkně nabroušeny vostří tak tuze neukazoval, aby mně ho někdo nevotupil. Co pak si myslíš, dyž přídeš do hotelu a ptáš se po Samovi tak zdvořile jako nákej divokej Indián?“

„Poněvadž mně jeden starej pán řekl, abych se ptal,“ odpověděl hoch.

„Jakej pak starej pán?“ tážal se Sam velmi pohrdavě.

humorem a klidem, který byl jednou z jeho charakteristických a nejlepších vlastností.

Sam se posilnil velmi chutným obědem a čekal u baru na sklenici horké směseniny, v níž měl podle přání páně Pickwickova utopiti únavu, vzniklou z jeho dopoledního běhání, když jakýsi hoch, asi tak tři stopy vysoký, v huňaté čepici a manšestrových šatech, jejichž kroj prozrazoval chvalitebnou snahu dosáhnouti časem místa podomka, vstoupil do průjezdu „Jiřího a supa“ a podíval se nejdříve na schody, potom do chodby a potom do výčepu, jako kdyby hledal někoho, komu nesl vzkaz, načež děvče z výčepu, nepovažujíc za nemožné, že by tato návštěva mohla platiti čajovým nebo stolním lžicím hostince, oslovilo hosta těmito slovy:

„Nu, mladíku, co chcete?“

„Je tu někdo, komu říkají Sam?“ otázal se hoch velice hlučným hlasem.

„Jak se jmenuje druhým jménem?“ otázal se Sam Weller obrátiv se.

„Jak to mám vědět?“ odsekl mladý gentleman s chlupatou čepicí.

„Ty jsi nějaký ostrý hoch,“ pravil pan Weller, „jenomže já bych to jemné ostří tak příliš neukazoval, kdybych byl tebou, poněvadž by ti je mohl někdo otupiti. Co ti to napadlo, přijít do hotelu a ptáti se po Samovi tak zdvořile, jako kdybys byl nějaký divoký Indián?“

„Poněvadž mně to řekl jeden starý gentleman,“ odpověděl hoch.

„Jaký starý gentleman?“ otázal se Sam velmi uštěpačně.

všechny rozkazy svého pána s onou nevyrušitelnou humorností a nezdoľným klidem, jenž tvořil jednu z nejvíce vynikajících a nejsympatičtějších jeho znaků.

Sam se občerstvil velice příjemnou malou posnídávkou a čekal v nálevně na sklenici teplého nápoje, v němž dle přání páně Pickwickova hodlal utopiti únavu svých ranních pochůzek, když do chodby hostince „Jiříka se supem“ vstoupil mladý výrostek asi tři stopy nebo tak asi vysoký v chlupaté čepici a barchetových kalhotách, jehož výtroj prozrazoval chvalitebnou touhu dostat si časem v postavení štolby, který rozhlédl se nejprve po schodech, potom chodbou a pak nahlédl do nálevny, jako by hledal někoho, jemuž nesl nějakou zprávu; načež sklepnice, jež nepovažovala za nepravděpodobné, že by tato návštěva mohla se týkati stříbrných lžiček závodu, oslovila hochu:

„Tak, mladý muži, co pak chcete?“

„Je tu někdo, jenž se jmenuje Sam?“ tážal se hoch hlasitě.

„Jaký pak má druhý jméno?“ ptal se Sam Weller ohlédnuv se.

„Jak bych to moh' vědět?“ odpověděl mladý gentleman zostra zpod chlupaté čepice.

„Tys nějakej vostrej chlapec,“ poznamenal pan Weller, „jenže bych to vostří moc neukazoval, kdybych byl tebou, aby ti to někdo nevbrousil. Copak to znamená přijít takhle do hotelu a ptát se po Samovi s takovou zdvořilostí jako divokej indián?“

„Poněvadž mi to starej pán tak řek,“ odpověděl hoch.

„Jakej pak starej pán?“ tážal se Sam s hlubokým opovržením.

lidské přirozenosti, plnil všechny pánovy příkazy s onou nezkalitelnou dobrou náladou a nezdoľným klidem, jež se řadily k jeho nejvýznačtějším a nejmilejším povahovým vlastnostem.

Posilnil se právě velmi chutným obídkem a čekal ve výčepu na sklenici něčeho pro zahřátí, v níž podle páně Pickwickova návodu měl utopiti únavu ranních pochůzek, když vtom do průjezdu Jiřího se supem vešel klučina asi tak na tři stopy od země velký, v huňaté čepici a manšestrových kalhotách, jehož celý úbor prozrazoval chvalitebnou ctízádnost vyšínout se časem k hodnosti štolby; chlapec hleděl pátravě nejdřív vzhůru na schody, pak po průjezdu a nakonec po výčepu, jako by hledal někoho, komu má vyřídit nějaký vzkaz; a protože sklepnic napadla myšlenka nikoliv nepravděpodobná, že by se chlapcovo poslání mohlo nějak týkat čajových nebo polévkových lžic v hostinci, oslovila hochu otázkou:

„Tak co, mladý muži, co bychme rádi?“

„Je tady někdo, kdo se jmenuje Sam?“ zeptal se klučina hlasitým sopránkem.

„A jak se má menovat dál?“ zeptal se Sam Weller a ohlédl se.

„Jak to mám vědět?“ odsekl břitce mladý pán v huňaté čepici.

„Ty mi máš nějak nabroušino, jen co je pravda,“ řekl pan Weller, „ale bejt tebou, tak bysem se s tím vostrým jazykem moc nevytahoval, aby ti ho náhodou někdo nepřiskříp. Jak si to představuješ, přijít si taklenc do hotelu a ptát se po Samovi tak zdvořile jako nějaký divokej Indián?“

„Protože mi to jeden starej pán tak řek,“ odpověděl klučina.

„Kerej starej pán?“ zeptal se Sam s hlubokým opovržením.

[12] „Him as drives a Ipswich coach, and uses our parlour,” rejoined the boy. „He told me yesterday mornin’ to come to the George and Wulturn this arternoon, and ask for Sam.”

[13] „It’s my father, my dear,” said Mr. Weller, turning with an explanatory air to the young lady in the bar; „blessed if I think he hardly knows wot my other name is. Well, young brockiley sprout, wot then?”

[14] „Why then,” said the boy, „you was to come to him at six o’clock to our ’ouse, ’cos he wants to see you— Blue Boar, Leaden’ all Markit. Shall I say you’re comin’?”

[15] „You may venture on that ’ere statement, sir,” replied Sam. And thus empowered, the young gentleman walked away, awakening all the echoes in George Yard as he did so, with several chaste and extremely correct imitations of a drover’s whistle, delivered in a tone of peculiar richness and volume.

[16] Mr. Weller having obtained leave of absence from Mr. Pickwick, who, in his then state of excitement and worry, was by no means displeased at being left alone, set forth, long before the appointed hour, and having plenty of time at his disposal, sauntered down as far as the Mansion House, where he paused and contemplated, with a face of great calmness and philosophy, the numerous cads and drivers of short stages who assemble near that famous place of resort, to the great terror and confusion of the old-lady population of these realms. Having loitered here, for half an hour or so, Mr. Weller turned, and began wending his way towards Leadenhall Market, through a variety of by-streets and courts. As he was sauntering away his spare time, and stopped to look at almost every object that met his gaze, it is by no means surprising that Mr. Weller

„No jo! Ten co jezdi s počtou do Ipswichu a u nás ’ždycky spí,” stál na svém hoch. „Ten mi řek’, abych šel sem a ptal se po Samovi.”

„To je můj otec, má drahá,” obrátil se vesele Sam k mladé dámě ve výčepu, „na mou duši, mně se zdá, že už neví, jak se ’menuju příjmením. Tak co? Co chce vode mne, ty mladej jezevčiku?”

„Máte,” vyřizoval hoch, „dnes večír o šestý přijít k nám, že prej vás bude čekat u nás u modrého medvěda na Leaden’ all-Marketu. Tak co, mám říc’, že přijdete?”

„Můžete si dovolit tu poznámku, pane,” řekl Sam.

A s touto plnou mocí odešel mladý gentleman vyvoláváje silnou ozvěnu velice dovedného svého pískání.

Když pan Weller dostal dovolenou od pana Pickwicka (jenž byl úplně rád, že při stavu rozčilení a úzkosti je sám), vydal se dlouho před ustanovenou hodinou na cestu a poněvadž měl ještě dost času, vlekl se k radnici, kde s filosofickým klidem pozoroval nevyličitelnou (a strach a hrůzu u starších dam vzbuzující) zmatenici všemožných kočárů a povozů, která s touto slavné křižovatce obyčejně panovala. A když tu prodlel asi půlhodinku, vrátil se zas zpět a bral se množstvím postranních uliček k Leadenhall-Marketu. Poněvadž času který mu dosud zbýval, používal k tomu, že u všeho, co se mu na odív stavělo, se zastavoval a pozoroval, nelze se diviti, že pan Weller zastavil také před výkladní skříní malého jakéhos knihkupce a obchodníka s obrazy; to by však mohlo se zdát podivným (kdybychom si nepřispíšili s vysvětlením), že při pohledu

„Ten, co jezdi s Ipswichským dostavníkem a stavuje se u nás,” odpověděl hoch. „Včera ráno mně povídal, abych šel dnes vodpoledne k Jiřímu se supem’ a abych se ptal po Samovi.”

„Je to můj otec, má milá,” řekl p. Weller jako na vysvětlenou obrátiv se k mladé dámě ve výčepu; „na mou duši, von snad ani neví, jaký mám druhý ménó. No tak, co dál, ty mladej krňouse?”

„Máte prej v šest hodin přijít k němu k nám do hospody,” odpověděl hoch, „poněvadž vás chce vidět — u „Modrého kance” na Leadenhall Market. Má vyřídít, že přijdete?”

„Můžete si dovolit podat tu zprávu, pane,” odpověděl Sam. A byv takto zmocněn, odešel mladý pán odcházeje probouzel všechny ozvěny ve dvoře „Jiřího”, napodobuje několikrát čistě a co nejpřesněji, neobyčejně plně a silně, pískání honáka.

P. Weller dostav dovolenou od p. Pickwicka, který při svém rozrušení a své úzkosti nikterak nebyl nerad, že zůstane samotný, vyšel dlouho před udanou hodinou a maje nazbyt volného času, loudal se až k Mansion House, kde se zastavil a pozoroval s výrazem velmi klidným a filosofickým množstvím kočích, jezdicích s dostavníky a s kočáry, kteří se k veliké hrůze a zmatku starých dám z těch končin shromažďují na tom místě. Když tu p. Weller prolelkoval asi půl hodiny, obrátil se a ubíral se všelijakými pobočnými ulicemi a uličkami k Leadenhall Market. Poněvadž proloučoval čas, který mu zbýval, a zastavoval se a prohlížel si skoro každou věc, která se naskytla jeho zraku, nepřekvapuje nikterak, že se p. Weller zastavil před malým výkladem papírníka a prodavače rytin; ale bez dalšího vysvětlení zdálo by se překvapujícím, že zahlédnuv sotva jistě obrázky vyložené tam na

„Ten, co jezdi s Ipswichskou počtou a u nás spává,” odpověděl hoch. „Ten mně řekl včera ráno, abych došel k Jiřímu a supu’ dnes odpoledne a ptal se tu po Samovi.”

„To je můj otec, drahóšku,” pravil Sam, obraceje se k mladé dámě ve výčepu, abych jí to vysvětlil. „Na mou duši, myslím, že už ani nezná mé příjmení. Nu, ty jezevčí mládě, kdypak tedy?”

„Nu tak tedy máte přijít do našeho hostince asi v šest hodin,” pravil hoch, „poněvadž vás chce vidět — u modrého medvěda” na Leadenhall Marketu. Má říci, že přijdete?”

„Můžete se odvážit tohoto prohlásit, pane,” odpověděl Sam. A s touto plnou mocí mladý gentleman odešel, vyvoláváje ve dvoře hotelu mohutnou ozvěnu několikerym čistým a věrným napodobením zapískání honácké píšťaly, předneseným velice sytým a plným tónem.

Pan Weller, dostav dovolenou od pana Pickwicka, který, jsa ve velkém rozrušení a starostech, nebyl nikterak rozmrzen tím, že zůstane sám, vydal se na cestu dlouho před ujednanou hodinou a maje k dispozici dosti času, loudal se pomalu k radnici, kde se zastavil a pozoroval s obličejem prozrazujícím veliký filosofický klid četné omnibusy a drožkáře na malé vzdálenosti, kteří se shromažďují u tohoto slavného místa k velikému zděšení a zmatku starých dám z tohoto okolí. Bloumaje zde asi půl hodiny, pan Weller se obrátil a zamířil k Leadenhall Marketu rozličnými postranními uličkami a průjezdy. Když tak plýtvá svým zbývajícím časem a zastavoval se, aby se podíval takřka na každý předmět, na němž spočinuly jeho zraky, nebylo nikterak divné, že se zastavil před výkladní skříní malého papírnického krámu. Ale to by se zdálo bez dalšího vysvětlení překvapujícím, že sotva

„Ten, co jezdi s Ipswichským dopravníkem a u nás přespává,” odpověděl hoch, „Řek’ mi včera ráno, abych zašel k Jiřímu se supem’ dnes odpoledne a abych se ptal po Samovi.”

„To je můj otec, má drahá,” pravil pan Weller obrátiv se na vysvětlenou k mladé dámě v nálevně, „Na mou duši, mně se zdá, že sotva ví, jaký je moje druhý jméno. Tak teda, mladej prute, co dál, šproslátko?”

„Tak teda,” odpověděl hoch, „máte k němu přijít v šest hodin, k nám, poněvadž chce s vámi mluvit; k „Modrému kanci” v Leadenhall Marketu. Má vyřídít, že přijdete?”

„To si můžeš dovolit prohlásit,” odpověděl Sam.

Takto splnomocněn mladík odešel vyvoláváje ozvěnu v nádvoří krajně dovedným napodobením píšťaly pasáka, což vyluzoval tonem zvláštní bohatosti a mohutnosti.

Pan Weller obdržev dovolenou od pana Pickwicka, jenž ve svém stavu rozčilení a starostí byl naprosto rád, že byl ponechán o samotě, vydal se na cestu dlouho ještě před ustanovenou hodinou a maje dosti času, vlekl se k radnici, kde stanul a pozoroval s tváří jevíc ohromný klid a filosofii, četné vozky a kočí povozů, kteří shromažďovali se v blízkosti tohoto pověstného místa k hroznému strachu a hrůze starších dam obyvatelstva tohoto království. Když tu prodlel asi půl hodiny, pan Weller se obrátil a ubíral se k Leadenhall Marketu četnými vedlejšími uličkami. A poněvadž všecek svůj čas prolelkoval a všude stanul, aby si prohlédl každou věc, která se mu namanula, nepřekvapuje žádným způsobem, že se pan Weller zastavil před výkladní skříní malého papírníka a obchodníka s obrázky. A bez dalšího vysvětlování nepřekvapuje dále, že sotvaže zrak

„Ten, co jezdi s Ipswichským dostavníkem a bejvá u nás,” odpověděl klučina. „Včera ráno mi řek’, abychem dneska vodpůldne došel sem k Jiřímu se supem a našel Sama.”

„To je tatíček, slečno drahá,” pravil pan Weller obrátiv se jako na vysvětlenou k dámě u výčepního stolu. „Ať visím, se mi zdá, že ani neví, jaký mám příjmení. Tak co, cumlíku, co dál, šproslátko?”

„No co,” řekl chlapec, „máte prej za tím přijít dneska v šest k nám, protože s váma chce mluvit — k Modrému kanci na Leadenhall Marketu. Má vyřídít, že přijdete?”

„Tudlenctu zprávu si můžete dovolit podat, pane pán,” odpověděl Sam.

A s tímto splnomocněním se mladý pán obrátil k odchodu a cestou rozehrával veškerou ozvěnu hostinského dvora několikerym vervním a krajně dovedným napodobením honáckého písknutí, které se zleहlo s obzvláštní sytostí a silou.

Když si nejdříve od pana Pickwicka, kterému v nynějším rozčileném a úzkostlivém rozpoložení nebylo nijak proti mysli, aby zůstal sám, vyžádal dovolení se vzdálit, vydal se pan Weller dlouho před určenou hodinou na cestu; a protože mu zbývalo dost času, zabrousil až k Primátorskému domu, kde se zastavil a s velmi klidným a myslitelským výrazem pozoroval zástup průvodčích a vozků předměstských dostavníků, kteří se k obrovskému zděšení i zmatku staňenkovského obyvatelstva oněch končin poblíž tohoto proslulého sídelního paláce scházejí. Když tam prolelkoval asi půl hodiny, zamířil pan Weller zase zpátky a proplétal se bludištěm postranních uliček a průchodních dvorů směrem k Leadenhall Marketu. A protože jen zabíjel čas, který mu zbýval, a zastavoval se skorem na každém kroku, aby si prohlédl, co mu padlo do oka, nijak nepřekvapuje, že pan

should have paused before a small stationer's and print-seller's window; but without further explanation it does appear surprising that his eyes should have no sooner rested on certain pictures which were exposed for sale therein, than he gave a sudden start, smote his right leg with great vehemence, and exclaimed, with energy, "If it hadn't been for this, I should ha' forgot all about it, till it was too late!"

[17] The particular picture on which Sam Weller's eyes were fixed, as he said this, was a highly-coloured representation of a couple of human hearts skewered together with an arrow, cooking before a cheerful fire, while a male and female cannibal in modern attire, the gentleman being clad in a blue coat and white trousers, and the lady in a deep red pelisse with a parasol of the same, were approaching the meal with hungry eyes, up a serpentine gravel path leading thereunto. A decidedly indelicate young gentleman, in a pair of wings and nothing else, was depicted as superintending the cooking; a representation of the spire of the church in Langham Place, London, appeared in the distance; and the whole formed a "valentine," of which, as a written inscription in the window testified, there was a large assortment within, which the shopkeeper pledged himself to dispose of to his countrymen generally, at the reduced rate of one-and-sixpence each.

[18] "I should ha' forgot it; I should certainly ha' forgot it!" said Sam; so saying, he at once stepped into the stationer's shop, and requested to be served with a sheet of the best gilt-edged letter-paper, and a hard-nibbed pen which could be warranted not to splutter. These articles having been promptly supplied, he walked on direct towards Leadenhall Market at a good round pace, very different from his

na knihy vystavené na prodej najednou se zachvěl, pravou nohou silně si dupl a živě vykřikl: „Kdyby tohohle nebylo, byl bych na celou věc dočista zapomněl, až by bylo pozdě.“

Ten zvláštní obraz, na němž utkvěly oči Sama Wellera, byla křiklavými barvami provedená dvě srdce, spojená jedním šípem, která jsou smažena nad plápolajícím ohněm, mezitím co kanibal a kanibalka, oba v moderních šatech, pán v modrém fraku a bílých kalhotách, a dáma v rudé šále a se stejnobarevným deštníkem v ruce, blíží se k tomu po hadovité cestě pískem posypané. A mladý jakýs pán, rozhodně neslušně oděný (neboť mimo dvě křídla neměl na sobě ničeho!) obstarával pečení. V jisté vzdálenosti bylo viděti zvláštní věž kostela na Langhamském náměstí a celek byla hezká „valentina“,*) jakých dle vyloženého ohlášení byla v krámě silná zásoba, kterou knihkupec nabízel za sníženou cenu jednoho šilinku a šesti pencí za kus.

„Málem byl bych na to zapomněl! Na mou věru, byl bych zapomněl!“ řekl Sam a hned na to zašel do krámu a žádal o jeden aršík hezkého psacího papíru se zlatou ořízkou a o jedno ostře zříznuté péro, které by ale nedělalo kaňky. A když tyto věci rychle dostal, šel docela jinak odsud, než dříve, tj. rychlými kroky. Když došel na místo, rozhlédl se a spatřil štít, na němž umění malířovo něco zobrazilo, co mělo

prodej, prudce sebou trhl, plácl se silně přes pravé stehno a zvolal důrazně: „Dyby tohohle nebylo, byl bych docela na to zapomněl, až by pak bylo pozdě!“

Obraz, na němž právě utkvěl zrak Sama Wellera, když to pravil, představoval v živých barvách dvě lidská srdce napichnutá na šípů smažena nad plápolajícím ohněm, zatím co lidožrout a lidožroutka v moderním úboru (gentleman byl oděn v modrý kabát a bílé kalhoty a dáma tmavě červený pláštík a slunečník téže barvy). Mladý pán, rozhodně neslušně oděný, mající na sobě jen dvě křídla a nic víc, byl vymalován, jak dohlíží na smažení; v dále se objevoval obraz věže kostela na Langham Place v Londýně; a celek tvořil „valentina“.*) Pšané návštěví za výkladem hlásalo, že jich je v krámě veliký výběr a že je papírník nabízí všem svým krajanům za sníženou cenu po šilinku a šesti pencích.

„Byl bych na to zapomněl; jistě bych na to byl zapomněl!“ řekl Sam; a pověděv to vešel ihned do krámu a požádal o aršík dopisního papíru se zlatou ořízkou a tvrdé pero, za které by papírník ručil, že nestříká. Dostav ihned tyto věci, ubíral se přímo na Leadenhall Market rázným, rychlým krokem, velmi rozdílným od jeho nedávné loudavé chůze. Ohlížeje se po náměstí, spatřil vývěsný štít, na němž umění malířovo namalovalo

jeho oči spočinuly na jakýchsi obrázcích, které tu byly vystaveny na prodej, prudce sebou trhl, udeřil se velice prudce do pravé nohy a zvolal energicky:

„Kdyby nebylo tohohle, byl bych zapomněl na všechno, až by bylo pozdě.“

Obrázek, na který byly oči Sama Wellera upřeny, když pronášel tato slova, byla křiklavými barvami provedená dvojice lidských srdcí, našpejlená na jednom šípů a pekoucí se na vesele plápolajícím ohni, zatím co lidožrout a lidožroutka v moderním úboru (gentleman byl oděn v modrý kabát a bílé kalhoty a dáma v tmavě červeném ženském pláštíku, se slunečníkem téže barvy) se blížili k tomuto jídlu s hladovými očima po serpentinovité cestě, posypané pískem. Rozhodně nedelikátní mladý gentleman, oděný párem křidel a ničím jiným, byl vyobrazen, jak dohlíží na pečení, v dále pak se jevila podoba kostela na Longhamském náměstí v Londýně a to celé tvořilo „valentinu“*), jichž, jak nápis na okně dosvědčoval, byl veliký výběr uvnitř, a které majitel krámu se zavazoval prodati svým rodákům za jeden šilink a šest pencí za kus.

„Byl bych na to zapomněl; byl bych na to jistě zapomněl,“ pravil Sam, a při těchto slovech ihned vstoupil do papírnického obchodu a žádal, aby mu bylo posláno aršíkem nejlepším dopisního papíru se zlatou ořízkou a tvrdým perem, které by se zaručeně nerozskřípalo. Když tyto věci byly správně dodány, kráče přímo na Leadenhall Market velmi rázným krokem, velmi rozdílným od dosavadního loudání. Rozhlédnuv se,

jeho spočinul na určitých obrázcích, jež tam byly vystaveny ke koupi, se zarazil, dupl prudce pravou nohou a živě vykřikl:

„Kdyby tohohle nebylo, úplně bych na to zapomněl, až by bylo pozdě!“

Obrázek, na nějž oči Sama Wellera byly upřeny při těchto slovech, bylo velice barevné vyobrazení dvou lidských srdcí, sešpejlených k sobě šípem, smažících se nad veselým ohníčkem, zatím co kanibalové v moderní výstroji (pán byl oblečen v modrém kabátě a bílých kalhotách a dáma v sytě červeném hedvábném šatu se slunečníkem téže barvy), blížili se hladovými očima k této krmi po točité, pískem posypané stezce sem vedoucí. Naprosto nedelikátní mladý pán s dvěma křídélky a nemaje nic jiného na sobě, byl vybrán, aby dohlížel na smažení. Obrázek věže kostela na Langhamském náměstí v Londýně bylo zřítí v dále; a celek tvořil valentina*), jakých, jak nápis ve výkladní skříni dosvědčoval, byla uvnitř veliká zásoba, kterou papírník nabízel svým krajanům za sníženou cenu jednoho šilinku a šesti pencí za kus.

„Na to bych byl býval zapomněl; na to bych jistě byl zapomněl,“ řekl si Sam. To řka, vstoupil ihned do papírnického obchodu a požádal o aršík dopisního papíru s nejkrásnějším zlatou ořízkou a o jedno ostře přiříznuté péro, které by zaručeně nedělalo kaňky. Když mu tyto věci byly přesně dány, šel přímo k Leadenhall Marketu hezky rychle, docela odlišně od dřívějšího svého loudavého kroku.

Weller stanul i před výkladem malého papírnictví a obchodu s tisky; a kdybychom nepřipojili bližší vysvětlení, jistě by se zdálo velmi podivné, že sotva spočinul zrakem na jistých obrázcích, vystavených tam na prodej, nenadále sebou škubl, pleskl se prudce do pravého stehna a důrazně zvolal: „No ne, nebejt tohohle, byl bysem na to dočista zapomněl, až by bylo pozdě!“

Obrázek, na který Sam Weller při těchto slovech právě upíral oči, představoval v křiklavě živých barvách dvě lidská srdce, sešpejlená k sobě šípem, kterak se opékají nad veselým ohýnkem, a lidožrouta s lidožroutkou v moderním úboru – pána oblečeného v modrém kabátě a bílých kalhotách a dámu v sytě červených pláštěnkových šatech s paraplíčkem téže barvy – kterak s hladovým pohledem v očích přicházejí po točité písčité pěšině k místu hostiny. Nesporně neslušný mladý pán, ošacený jen dvěma křídélky a ničím víc, dohlížel na obrázku na pečení; v pozadí se tyčila podoba známé věže kostela na londýnském Langham Place a dohromady to zkrátka byla *valentinka*, milostné psaníčko, posílané ke dni čtrnáctého února. Pšaná vývěska ve výkladě pak oznamovala, že jich papírník má uvnitř velký výběr a zavazuje se je rozprodat všem krajanům bez rozdílu za sníženou cenu půl druhého šilinku za kus.

„Byl bysem na to zapomněl; byl bysem na to dočista zapomněl!“ řekl si Sam; a jen to řekl, vešel ihned do krámu a požádal o jeden aršík nejlepšího dopisního papíru se zlatou ořízkou a o pero s tvrdou špičkou, za které může papírník ručit, že nebude skřípat ani kaňkat. Žádané věci obratem dostal a zamířil ihned čilým rázným krokem, velmi odlišným od dosavadního loudavé chůze, přímo k Leadenhall Marketu; když tam

recent lingering one. Looking round him, he there beheld a sign-board on which the painter's art had delineated something remotely resembling a cerulean elephant with an aquiline nose in lieu of trunk. Rightly conjecturing that this was the Blue Boar himself, he stepped into the house, and inquired concerning his parent.

[19] "He won't be here this three-quarters of an hour or more," said the young lady who superintended the domestic arrangements of the Blue Boar.

[20] "Wery good, my dear," replied Sam. "Let me have nine-penn'oth o' brandy-and-water luke, and the inkstand, will you, miss?"

[21] The brandy-and-water luke, and the inkstand, having been carried into the little parlour, and the young lady having carefully flattened down the coals to prevent their blazing, and carried away the poker to preclude the possibility of the fire being stirred, without the full privity and concurrence of the Blue Boar being first had and obtained, Sam Weller sat himself down in a box near the stove, and pulled out the sheet of gilt-edged letter-paper, and the hard-nibbed pen. Then looking carefully at the pen to see that there were no hairs in it, and dusting down the table, so that there might be no crumbs of bread under the paper, Sam tucked up the cuffs of his coat, squared his elbows, and composed himself to write.

[22] To ladies and gentlemen who are not in the habit of devoting themselves practically to the science of penmanship, writing a letter is no very easy task; it being always considered necessary in such cases for the writer to recline his head on his left arm, so as to place his eyes as nearly as possible on a level with the paper, and, while glancing sideways at the letters he is constructing, to form with his tongue imaginary

vzdálenou podobnost s lazurovým slonem, který místo chobotu měl orlím zobák. A poněvadž Sam správně usoudil, že to má as být modrý medvěd, vešel do domu a ptal se po svém otci.

„Ó, ten nebude zde až as za tři čtvrti hodiny, nebo možná ještě později,“ řekla mladá dáma, která vedla obchod u modrého medvěda.

„Dobrá, má drahá,“ řekl Sam, „buďte tak hodná a dejte mi za devět pence sklenici brandy a vody a kalamář.“

Oč žádal Sam Weller, bylo hned do malé jídelny přineseno, a když mladá dáma uhlí řádně pohrabala, aby tak neplápolalo, vzala s sebou pohrabáč, aby zamezila možnosti, že by snad bez vědomí a svolení „modrého medvěda“ mohli být uhlí ještě více rozhrabáno. Sam Weller usedl k stolu blíže krbu a vytáhl z kapsy psací papír se zlatou ořízkou a ostře zříznuté péro. Pak pozoroval bedlivě péro, není-li v něm nějaký vlásek, a utíraje stůl, aby nepřišla pod papír žádná drobka, ohrnul si rukávy a položil na stůl lokty a měl se ku psaní.

Pro dámy a pány, kteří si nezjednali nijakých praktických vědomostí v umění pisatelském, není psaní dopisu nikterak lehkou úlohou; v podobných případech obyčejně mají za nutné, aby písčíc opřel si hlavu o levé rámě, tak aby oči pokud možno ležely v stejné rovině s papírem, a aby mezi tím, co oko pozoruje vznikající písmena, jazyk příslušné zvuky vyslovoval. Jakkoli to má nepopíratelný význam, přece

cosi, co se zdaleka podobalo blankytnému slonu s orlím zobákem místo chobotu. Dohaduje se správně, že to je „modrý kanec“ sám, vešel dovnitř a tázal se po svém otci.

„Ten nepřijde dřív než za tři čtvrti hodiny nebo ještě později,“ pravila mladá dáma, která měla vrchní domácí správu „modrého kance“.

„Dobře, má milá,“ odpověděl Sam. „Dejte mně, slečno, laskavě za devět pence vlahého brandy s vodou a kalamář.“

Když byl brandy s vodou a kalamář přinesen do malého hostinského pokoje, a když mladá dáma pečlivě srovnala uhlí, aby nevzplanulo, a vzala s sebou pohrabáč, aby se uhlí nemožilo prohrabati bez předchozího plného souvědomí a schválení „modrého kance“, usedl si Sam Weller do oddělení poblíž kamen a vyndal aršík papíru se zlatou ořízkou a tvrdé pero. Prohlédnuv si pak pečlivě pero, nejsou-li v něm chloupky a oprášiv stůl, aby nezůstaly drobečky chleba pod papírem, ohrnul si rukávy, opřel se ze široka lokty a chystal se k psaní.

Pro dámy a pány, kteří nejsou zvyklí věnovati se prakticky umění písarskému, není psaní dopisu úlohou příliš lehkou; neboť vždy se pokládá za nezbytné, aby písčíc si položil hlavu na levou ruku tak, aby jeho oči byly co možná ve stejné úrovni s papírem, a aby při tom hledě se strany na písmena, která sestruje, utvářel jazykem příslušné hlásky. Ačkoli tyto pohyby nesporně pomáhají co nejvíce při původním

spatřil vývěsní štít, na němž malířské umění vykouzilo něco, co z daleka připomínalo modrého slona s orlím nosem místo chobotu. Usoudiv správně, že to musí být „Modrý medvěd“ sám, vstoupil do domu a tázal se po svém otci.

„Přijede asi tak teprve za tři čtvrti hodiny nebo ještě později,“ pravila mladá dáma, která obstarávala domácí práci u „Modrého medvěda“.

„Dobře, drahoušku,“ odvětil Sam. „Dejte mně za devět pencí pálenky s horkou vodou a kalamář – budete tak laskavá, slečno?“

Když byly pálenka s horkou vodou a kalamář přineseny do malého lokálu a mladá dáma shrabala uhlí, aby tak neplápolalo a odnesla pohrabáč, aby zabránila možnosti prohrabování ohně bez předchozího plného svolení a souhlasu „Modrého medvěda“, pan Sam Weller se usadil do oddělení blíže kamen a vytáhl aršík dopisního papíru se zlatou ořízkou a tvrdé pero. Potom, prohlédnuv pečlivě pero, nejsou-li v něm nějaké chlupy, a oprášiv stůl, aby se pod papír nedostaly žádné drobky, Sam vykasal rukávy svého kabátu, rozložil lokty na stole a chystal se ku psaní.

Dámám a pánům, kteří nemají ve zvyku oddávati se prakticky umění spisovatelskému, není psaní dopisů lehkou prací; při takových příležitostech považují za nezbytné, aby písař sklonil svou hlavu na levé rameno, aby oči přišly pokud možno do stejné výše s papírem a aby, zatím co se dívá se strany na písmena, jež pracně vytváří, pohyboval jazykem stejným způsobem jako rukou. Tyto pohyby, ačkoliv jsou velikou pomocí

Rozhlížeje se kolem, uzřel tabuli, na níž umění malířské namalovalo něco, co mělo vzdálenou podobnost se světlemodrým slonem se světlemodrým nosem místo chobotu. Soudě správně, že jest to asi sám „Modrý kanec“, vešel do domu a ptal se po svém otci.

„Ten tu nebude až asi za tři čtvrti hodiny anebo ještě později,“ pravila mladá dáma, která řídila domácí práce u „Modrého kance“.

„Velmi dobře, má drahá,“ odvětil Sam. „Dejte mi za devět pencí brandy a vody a kalamář. Ano, slečno?“

Když brandy s vodou a kalamář byly přineseny do malé místnosti, a když mladá dáma pečlivě urovnala uhlí, aby se tak nerozhořelo, a když odnesla pohrabáč, aby zabránila možnosti, aby oheň mohl být prohrabán bez vědomí a svolení „Modrého kance“, pan Weller posadil se blíže kamen a vyňal aršík dopisního papíru se zlatou ořízkou a ostře zříznuté péro. Pak pohlédl pozorně na péro, aby se přesvědčil, že na něm nelpí vlásku a oprášiv stůl, aby nebyly snad náhodou drobky chleba pod papírem, vyhrnul si rukávy kabátu, položil na stůl lokty a hotovil se ku psaní.

Dámám a pánům, kteří nevěnovali se prakticky vědě krasopisecké, není psaní dopisu úkolem tak snadným. V takových případech považuje se za nutné, aby pisatel sklonil hlavu k levému rameni, tak aby jeho oči byly pokud možno ve stejné rovině s papírem, a aby mohl stranou hleděti na písmena, která tvoří, při čemž vytváří jazykem imaginární pohyby tomu odpovídající. Jakkoli tyto pohyby jsou beze vši pochyby

došel a rozhlédl se po náměstí, spatřil vývěsní štít, na němž malířovo umění zobrazilo tvora, který se vzdáleně podobal blankytnému slonu s orlím nosem místo chobotu. Správně usoudil, že to je hledaný Modrý kanec, vešel dovnitř a ptal se po otci.

„Ten nepřijde ještě dobré tři čtvrti hodiny, možná i déle,“ řekla mladá dáma, která u Modrého kance dohlížela na provoz domácnosti.

„No, dobrá, slečno zlatá,“ odpověděl Sam. „Dala byste mi prozatím laskavě za devět pencí brandy a žbrk vody ne moc horký a taky kalamář?“

Když mladá dáma přinesla do malé jídelny brandy s vlažnou vodou i kalamář a pečlivě udusala žhavé uhlí na ohništi, aby nehořelo plamenem, a když s sebou odnesla pohrabáč, aby zabránila možnosti, že by někdo oheň rozhrábl bez předchozího vědomí a výslovného svolení správy Modrého kance, usadil se Sam Weller k ohrazenému stolu blízko krbu a vytáhl aršík dopisního papíru se zlatou ořízkou a pero s tvrdou špičkou. Pak si bedlivě prohlédl pero, aby snad nemělo na špičce nějaký chloupek, oprášil desku stolu, aby mu snad náhodou pod papírem nezůstal nějaký drobeček chleba, ohrnul si rukávy, protáhl se v loktech a hotovil se k psaní.

Pro dámy a pány, kteří se neoddávají pravidelnému cvičení v písarském umění, není psaní dopisu úkol zrovna snadný; v takových případech považuje pisatel vždy za nezbytné naklonit hlavu k levému rameni tak, aby měl oči pokud možno nejbliž stranou, hledět přitom ze strany na písmena, která vytváří, a ústy a jazykem kreslit ve vzduchu příslušné hlásky. Tyto pohyby, které bez nejmenší pochybnosti velmi účinně

characters to correspond. These motions, although unquestionably of the greatest assistance to original composition, retard in some degree the progress of the writer; and Sam had unconsciously been a full hour and a half writing words in small text, smearing out wrong letters with his little finger, and putting in new ones which required going over very often to render them visible through the old blots, when he was roused by the opening of the door and the entrance of his parent.	jen stěžuje to poněkud pokrok v psaní, a tak Sam psal už půldruhé hodiny, ani nevěděl jak. Mnohé nepodařené písmeny stíral malíčkem a nahrazoval je jinými, při čemž dalo dosti práce, aby nové tyto písmeny byly patrný v kaňkách starých. V tom byl přerušen otevřením dveří a vstoupením otce.	skládání dopisů, zdržují do jisté míry postup písaře; a Sam psal, nejsa si toho vědom plně půl druhé hodiny drobným písmem, vymazávaje prstem chybná písmena a napíše nová (k čemuž bylo třeba přepisovati je mnohokrát, aby byla čitelná ve starých kaňkách), když byl náhle vytržen tím, že se otevřely dveře a vešel jeho otec.	při původní skladbě, zdržují do jisté míry práci písařovu; a Sam byl zabrán, aniž by si to byl uvědomil, plnou hodinu a půl do psaní dopisu, vymazuje chybná písmena malíčkem a vписuje nová, která často musil obtahovati znovu, aby je bylo viděti na starých kaňkách, když byl vyrušen otevřením dveří a objevením svého otce.	velmi nápomocny tvoření, přece jen do jisté míry ztěžují postup psaní. A Sam aniž si uvědomoval, psal plně půldruhé hodiny slova, stíraje špatně napsaná písmena svým malíčkem a vepisuje nová, což vyžadovalo, aby je velmi často obtahoval, aby byla viditelná skrze staré skvrny, když byl vyrušen otevřením dveří a vstoupením otce.	napomáhají vznětné tvořivosti, přece jen poněkud zdržují pisatele v práci; a Sam si ani neuvědomoval, že již plně půl druhé hodiny píše drobným písmem slovo za slovem, vymazává nasliněným malíčkem chybná písmena a nahrazuje je jinými (která musil ovšem obtahovat několikrát, aby byla ve starých kaňkách čitelná), když ho náhle vyrušilo otevření dveří. Vešel otec.
[23] "Vell, Sammy," said the father.	„Dobrá, Sammy, že's tu,“ řekl otec.	„Hola, Sammy,“ řekl otec.	„Nu, Same,“ pravil otec.	„No tak, Same!“, zvolal otec.	„Tak co, Samku,“ řekl otec.
[24] "Vell, my Prooshan Blue," responded the son, laying down his pen. "What's the last bulletin about mother-in-law?"	„Dobrá, starej,“ řekl syn, odkládaje péro. „Jaká je poslední zpráva vo maceše?“	„Hola, táto,“ odpověděl syn položiv pero. „Jaká pak je poslední ouřední zpráva vo nevlastní matce?“	„Nu, Prušáku,“ odvětil jeho syn, odkládaje pero. „Jaký je poslední bulletin o zdravotním stavu mé macechy?“	„No tak, moje pruská modř?“, odvětil syn odloživ péro. „Jakej pak je poslední bulletin o maceše?“	„Tak co, vy modrovousi,“ odpověděl syn a odložil pero. „Jakejpak je poslední buletyn vo maceše?“
[25] "Mrs. Veller passed a very good night, but is uncommon perverse, and unpleasant this mornin'. Signed upon oath, Tony Veller, Esquire. That's the last vun as was issued, Sammy," replied Mr. Weller, untying his shawl.	„Paní Wellerová ztrávila noc dobře; ale dnes ráno je značně rozmarná a nevrlá; podepsán přísežný znalec Tony Veller, Esquire. To je poslední zpráva vo ní, Sammy,“ řekl pan Weller rozvazuje si šál.	„Paní Wellerová ztrávila velmi dobrou noc, ale dnes ráno je neobyčejně mrzutá a nevlídná. Podepsán pod přísahou Antonín Veller, Esquire, starší. To je poslední ouřední zpráva, co byla vydána, Sammy,“ odpověděl p. Weller rozvazuje si šál.	„Paní Wellerová ztrávila velmi klidnou noc, ale je tohoto jitra neobyčejně mrzutá a nepřívětivá. Podepsáno přísežně jeho blahorodím panem S. Wellerem starším. To je poslední, který byl vydán,“ odvětil pan Weller, rozvazuje si šálu.	„Paní Wellerová ztrávila velmi krásně noc, ale dnešního rána je neobyčejně svěhlavá a nepřijemná. Podepsáno pod přísahou S. Weller Esq., starší. To byl poslední bulletin, kterej byl vydán, Sammy,“ odvětil pan Weller rozvazuje si šálu.	„Paní Wellerová strávila velmi klidnou noc, ale dnes ráno je neobyčejně mrzutá a nevlídná. Pod přísahou podepsal blahorodej pán T. Veller starší. To je poslední, co byl vydanej, Samku,“ odpověděl pan Weller a rozvazoval si šátek.
[26] "No better yet?" inquired Sam.	„Tedy se 'eště nepolepšila?“ ptal se Sam.	„Eště žádný zlepšení?“ ptal se Sam.	„Ještě není její stav lepší?“ otázal se Sam.	„Ještě to s ní není lepší“, vyptával se Sam.	„Tak eště žádný zlepčení?“ ptal se Sam.
[27] "All the symptoms aggerawated," replied Mr. Weller, shaking his head. "But wot's that, you're a-doin' of? Pursuit of knowledge under difficulties, Sammy?"	„Kde pak! Čím dál tím hůř,“ odpověděl pan Weller a kýval hlavou. „Ale co to tu děláš? Dřeš se, abys byl 'zdělanější, co? Sammy?“	„Všecky příznaky zhoršeny,“ odpověděl p. Weller. „Ale co pak to tu děláš? Vzděláváš se za těžkejš okolností, Sammy?“	„Všechny příznaky se zhoršily,“ odvětil pan Weller, potřásaje hlavou. „Ale, co to tu děláš? Zabýváš se velmi nesnadnou vědou, Same.“	„Všechny příznaky se zhoršily,“ odvětil pan Weller potřásaje hlavou. „Ale co to tady děláš? Vzděláváš se s překážkama, co Sammy?“	„Všechny příznaky svědčej jen vo zhoršení,“ odpověděl pan Weller a zavrtěl hlavou. „Ale co to vidím, co to tady smolíš? Trnitá je cesta ke zdělání, Samku, co?“
[28] "I've done now," said Sam, with slight embarrassment; "I've been a-writin'."	„I' dyť už 'sem hotov. Psal 'sem tu něco,“ řekl Sam.	„Už sem hotov,“ odpověděl Sam trochu v nesnázi. „Psal sem.“	„Jsem už hotov,“ pravil Sam poněkud rozpačitě. „Psal jsem psaní.“	„Jsem už hotov,“ odvětil Sam poněkud rozpačitě.	„Šak sem už hotovej,“ řekl Sam trochu rozpačitě. „Psal sem.“
[29] "So I see," replied Mr. Weller. "Not to any young 'ooman, I hope, Sammy?"	„To taky vidím,“ dorážel pan Weller. „A doufám, že ne nijaký mladý ženský Sammy?“	„To vidím,“ pravil p. Weller. „Ale snad ne nějakej holce, Sammy?“	„To vidím,“ odvětil pan Weller. „Doufám, že jsi nepsal žádné mladé ženské.“	„To vidím,“ prohodil pan Weller. „Doufám, že ne nějaký mladý ženský, Sammy?“	„To vidím,“ odpověděl pan Weller. „Ale snad ne nějaký mladý holce, Samku?“
[30] "Why, it's no use a-sayin' it ain't," replied Sam; "it's a valentine."	„A proč by ne?“ odpověděl Sam. „A abyste věděl, je to můj milý!“	„No, nač pak bych to zapíral,“ odpověděl Sam. „Je to svatovalentinsky psaníčko.“	„Nemělo by žádného smyslu, abych říkal, že ne,“ odvětil Sam. „Je to ‚Valentina‘.“	„Bylo by marno říkat, že ne,“ odvětil Sam. „Je to valentin.“	„No, nemá smysl, abys vám to zapíral,“ řekl Sam. „Je to valentinka.“
[31] "A what!" exclaimed Mr. Weller, apparently horror-stricken by the word.	„Co že to je?“ vykřikl pan Weller patrně se toho zhrzoiv.	„Co že to je?“ vykřikl p. Weller patrně poděšen tím slovem.	„Cože?“ zvolal pan Weller, zděsiv se zjevně při tomto slově.	„Co?“, vykřikl pan Weller zřejmě ohromen tímto slovem.	„Cože?“ zvolal pan Weller, zřejmě tím slovem poděšen.
[32] "A valentine," replied Sam.	„Psaní můj milý,“ opakoval Sam.	„Svatovalentinsky psaníčko,“ odpověděl Sam.	„Valentina,“ odvětil Sam.	„Valentin,“ odvětil Sam.	„Valentinka,“ opakoval Sam.

[33] "Samivel, Samivel," said Mr. Weller, in reproachful accents; "I didn't think you'd ha' done it. After the warnin' you've had o' your father's wicious propensities; after all I've said to you upon this here wery subject; after activally seein' and bein' in the company o' your own mother-in-law, vich I should ha' thought wos a moral lesson as no man could never ha' forgotten to his dyin' day! I didn't think you'd ha' done it, Sammy, I didn't think you'd ha' done it!" These reflections were too much for the good old man. He raised Sam's tumbler to his lips and drank off its contents.

[34] "Wot's the matter now?" said Sam.

[35] "Nev'r mind, Sammy," replied Mr. Weller. "it'll be a wery agonisin' trial to me at my time of life, but I'm pretty tough, that's vun consolation, as the wery old turkey remarked wen the farmer said he wos afeerd he should be obliged to kill him for the London market."

[36] "Wot'll be a trial?" inquired Sam.

[37] "To see you married, Sammy—to see you a dilluded wictim, and thinkin' in your innocence that it's all wery capital," replied Mr. Weller. "It's a dreadful trial to a father's feelin's, that 'ere, Sammy."

[38] "Nonsense," said Sam. "I ain't a-go'in' to get married, don't you fret yourself about that; I know you're a judge of these things. Order in your pipe and I'll read you the letter. There!"

[39] We cannot distinctly say whether it was the prospect of the pipe, or the consolatory reflection that a fatal disposition to get married ran in the family, and couldn't be helped, which calmed Mr. Weller's feelings, and caused his grief to subside. We should be rather

„Samueli, Samueli!“ řekl pan Weller vyčítavým tónem, „To 'sem si na tebe nemyslí! Po tý výstraže, jakou ti mohlo bejt manželství tvého nešťastného otce, po tom co 'sem ti tak rozkládal, po tom, jak 'si svou macechu na vlastní voči viděl, mohl bys si to vzít k srdci. Ne, nemyslí 'sem, že to uděláš, ne, nemyslí 'sem, že to uděláš!“

A tyto úvahy patrně vysílily starého muže tak že pozvedl Samův džbán ke rtům a silně z něho pil.

„Ale co je na tom tak zlého?“ divil se Sam.

„Inu jo Sammy,“ řekl pan Weller, „bylo by to pro mě teď na starý kolena strašný neštěstí. Ale já už 'sem chválabohu tak tupej, a to je má outěcha, jak řek' ten starej krocan, 'dyž řek' pachtejř, že ho bude muset dovízt do Londýna na trh, aby ho drůbežník zabil.“

„Ale co by bylo strašný neštěstí?“ nechápal Sam.

„'dybch tě musil vidět ženatýho, Sammy, 'dybch musil vidět, že's jako ubohá voběť, k'erá ve svý nevinnosti myslí, že je všecko v pořádku. To je strašný pro otcovskej cit, tady zdehle, Sammy!“

„Nemyslí!“ odpověděl Sam. „'do pak myslí na ženění? Tak k čemu ty lamenta. Vy to dovedete přec posoudit. Ať vám dají vaši dýmku, a já vám to psaní přečtu.“

Nemůžeme s určitostí říci, zda to byla naděje na brzké zabafčení nebo ta útěcha, že osudná náklonnost je v rodině Wellerů dědičnou a že není proti ní pomoci – co utišilo city páně Wellerovy a zahrnalo jeho strasti. Tolik ostatně je skoro jisto, že tento stav byl docilen kombinací obou

„Samueli, Samueli,“ pravil p. Weller tónem vyčítavým, „to sem si nemyslel, že bys tohle udělal. Po tom vodstrašujícím příkladě, kerejs měl na hříšnejch náklonnostech svýho otce, po tom všem, co sem ti vo tejhle věci povídal, dyžs viděl vopravdu svou nevlastní matku a byls s ní pohromadě – a to bych byl myslel, že je mravní naučení, jaky by žádnej nemoh zapomenout do nejdelší smrti! To sem si nemyslel, že bys tohle udělal, Sammy, to sem si nemyslel, že bys to udělal!“ Tyto úvahy zmohly dobrého starého muže. Nasadil Samovu sklenici ke rtům a naráz ji vypil.

„Vo čem pak to mluvíte?“ řekl Sam.

„No, nechme to, Sammy,“ odpověděl p. Weller; „bude to krutá zkouška pro mně v mém věku; ale sem hodně houževnatej, v tom je outěcha, jak povídal ten tuze starej krocan, dyž mu hospodář řek, že se bojí, že ho bude muset zabít pro londýnskej trh.“

„Co bude zkouška?“ ptal se Sam.

„Vidět tě ženatýho, Sammy – vidět tě jako voklamanou voběť a jak si myslíš ve svej nevinnosti, že to je všecko tuze znamenity,“ odpověděl p. Weller. „Je to strašná zkouška pro otcovskej srdce, tohleto, Sammy.“

„Nemyslí,“ řekl Sammy. „Dyť já se ženit nebudu; pro tohle se netrapte; vím, že těmhle věcem rozumíte. Dejte si podat svou dýmku, a přečtu vám to psaní. Tak!“

Nemůžeme říci určitě, byla-li to představa, že si zakouří, nebo utěšující úvaha, že osudný sklon k ženění je v rodině a není proti tomu pomoci, co ukonejšilo city p. Wellerovy a způsobilo, že jeho zármutek polevil. Spíše bychom se klonili k tomu, že účinku toho bylo

„Samueli, Samueli,“ pravil pan Weller s vyčítavým přízvukem. „To jsem si nemyslel, že takového něco provedeš. Po výstražném příkladu hříšných sklonů svého vlastního otce; po tom, co jsem ti říkal o těchto věcech; po tom, co jsi skutečně viděl ve společnosti své vlastní macechy, což jsem pokládal za poučení, na něž žádný člověk nezapomene až do své smrti! Ne – to jsem si nemyslel, že to uděláš; to jsem si nemyslel, že to uděláš!“

Tyto úvahy působily příliš silně na starého dobrého muže. Popadl Samův pohár, pozdvihl jej k ústům a vypil jeho obsah až na dno.

„Copak se vlastně stalo?“ pravil Sam.

„Nevadí, Same,“ odvětil pan Weller. „Bude to pro mne strašně utrpení v mém věku, ale jsem dosti tuhý a to je má útěcha, jako poznamenalel velice starý krocan, když mu farmář řekl, že se obává, že ho bude muset zabít a dovézt do Londýna na trh.“

„Jaképak utrpení?“ otázal se Sam.

„Když tě uvidím ženatého, Same, když tě uvidím jako svedenou oběť a přesvědčeného ve své nevinnosti, že je všechno v nejlepší pořádku,“ odvětil pan Weller. „To je strašné utrpení pro otce, taková věc, Same.“

„Nemyslí,“ pravil Sam. „Já se nebudu ženit, netrapte se tím; vím, že byste mohl být v těchto věcech soudcem. Dejte si dýmku do pořádku a já vám přečtu ten dopis. Nu tak!“

Nemůžeme určitě říci, byla-li to vyhlídka na zakouření, anebo utěšující myšlenka, že osudná náklonnost k ženitbě je v rodině dědičná a že se od ní nedá odpomoci, která uklidnila páně Wellerovo pobouření a způsobila, že se jeho žalost zmírnila. Spíše bychom věřili,

„Samueli, Samueli!“, pravil pan Weller vyčítavě. „To bych si byl nepomyslel, že bys to moh' udělat! Po všech těch výstrahách, jakými ti mohly být hříšné náklonnosti tvýho otce; po tom všem, co jsem ti řek' právě o těch věcech! Ještě po tom, když jsi skutečně viděl a byl ve společnosti svý macechy, o čem jsem si myslel, že ti bude mravní lekcí, na kterou by žádný muž nebyl zapomněl do konce svýho života. To bych si nepomyslel, že bys něco takovýho moh' udělat, Same! To bych si nepomyslel, že bys něco takovýho moh' udělat!“

Tyto úvahy byly přílišné pro dobrého toho starce! Zvedl Samův džbán ke rtům a vypil jeho obsah.

„No tak, co teda je?“ tázal se Sam.

„Tak teda, Sammy,“ odvětil pan Weller, „bude to velmi bolestná zkouška v mém stáří, ale já už jsem dost tuhej, to je jediná útěcha, jak řek' ten starej krocan, když farmář řek', že myslí, že ho musí zabít do londýnského trhu.“

„Co bude zkouškou?“ tázal se Sam.

„Vidět tě ženatýho, Same. – Vidět tě jako nebohrou oběť, která myslí ve svý nevinnosti, že je to všecko velmi krásný,“ odvětil pan Weller. „Je to hrozná zkouška pro otcovský srdce, Sammy!“

„Nemyslí!“, řekl Sam. „Já se neomezím, k vůli tomu se nemož! Víím, že jsi přec tyhle věci znalec. Nech si sem přinýst svoji dýmku a já ti přečtu tohle psaní. Tak!“

Nemůžeme s určitostí říci, byla-li tato vyhlídka na dýmku, anebo utěšující pomýšlení, že osudná náklonnost k ženění jest již v rodině a že není proti ní pomoci, co ukonejšilo pana Wellera a způsobilo, že jeho smutek pomínil. Spíše bychom byli nakloněni říci, že výsledek byl

„Sámueli, Sámueli,“ pravil pan Weller s vyčítavým zbarvením hlasu, „todlecn bysem do tebe nebyl nikdá řek. Po tom vodstrašujícím příkladě, kerej tě daly hříšný sklony tvýho týaty; po všom, co sem tě právě vo týdle věci říkal; po tom, dyž si macechu na vlastní voči viděl a byl s ní pohromadě, to bysem byl vopravdu myslel, že takový mravní ponaučení nemůže nikdo na světě zapomenout do smrti smrtouci! To bysem do tebe nebyl nikdá řek, Samku, to bysem do tebe nebyl nikdá řek! Udělat něco takovýho!“ Tyto úvahy starého dobráka vyčerpaly; zdvihl Samovu sklenici k ústům a vypil ji do dna.

„A vo co vám vlastně de?“ řekl Sam.

„No, nechme to, Samku,“ odpověděl pan Weller, „bude to pro mně na starý kolena strašný utrpení, ale sem notně tuhej, to je má jediná outěcha, jak povídal ten starej krocan, když mu sedlák řek, že ho asi bude muset podříznout a vodvítz do Londýna na trh.“

„Co bude utrpení?“ zeptal se Sam.

„Vidět tě ženatýho, Samku – vidět tě jako voblouzenou voběť, kerá si ve svý nevinnosti myslí, že je to všecko ukrutně krásný,“ odpověděl pan Weller. „Pro otcovský srdce to je strašný utrpení, Samku, to mi věř!“

„Ale houbec,“ řekl Sam. „Eště se nežením, s tím si nelamte hlavu; šak vím, že těmhle věcem rozumíte. Dejte si přinýst svou fajfku a já vám to psaní přečtu. Jo?“

Nemůžeme říci určitě, působila-li tak vyhlídka na dýmku nebo konejšivá úvaha, že neblahý sklon k ženění je už v rodině a že proti takovému osudu není tedy pomoci, ale city páně Wellerovy se uklidnily a jeho žal se zmírnil. Spíše bychom se klonili k názoru, že tento výsledek vyplynul

disposed to say that the result was attained by combining the two sources of consolation, for he repeated the second in a low tone, very frequently; ringing the bell meanwhile, to order in the first. He then divested himself of his upper coat; and lighting the pipe and placing himself in front of the fire with his back towards it, so that he could feel its full heat, and recline against the mantel-piece at the same time, turned towards Sam, and, with a countenance greatly mollified by the softening influence of tobacco, requested him to "fire away."

[40] Sam dipped his pen into the ink to be ready for any corrections, and began with a very theatrical air –

[41] "Lovely –"

[42] "Stop," said Mr. Weller, ringing the bell. "A double glass o' the invariable, my dear."

[43] "Very well, sir," replied the girl; who with great quickness appeared, vanished, returned, and disappeared.

[44] "They seem to know your ways here," observed Sam.

[45] "Yes," replied his father, "I've been here before; in my time. Go on, Sammy."

[46] "Lovely creetur," repeated Sam.

[47] "Tain't in poetry, is it?" interposed his father.

[48] "No, no," replied Sam.

[49] "Wery glad to hear it," said Mr. Weller. "Poetry's unnat'ral; no man ever talked poetry 'cept a beadle on bosin'-day, or Warren's blackin', or Rowland's oil, or some of them low fellows; never you let yourself down to talk poetry, my boy. Begin agin, Sammy."

potěšujících příčin, neboť on několikrát opakoval si tiše druhou příčinu, mezi tím co zvonil, aby si zjednal tu první. Pak se svlékl z pláště, zapálil si dýmku a obrátil se zády k ohni, tak že naň sálalo plné horko a že se současně mohl opírat o římsu krbu, pak obrátil se k Samovi a řekl mu s tváří konejšivým vlivem tabáku o hodně veselejší, aby „pálil“.

Sam namočil péro, aby byl hotov ku všem potřebným opravám a začal s theatricalním pathosem:

„Roztomylá.“

„Počkej,“ řekl pan Weller a zazvonil. „Dvě sklenice toho, co 'dycky piju, má drahá.“

„Ano, pane,“ řeklo děvče, jež s náramnou hbitostí se objevilo a zmizelo a zas se objevilo a zas zmizelo.

„Mně se zdá, že tady už vědí, co pijete,“ podotkl Sam.

„Ó jo, já tu dřív bejval často. Ale teď jen dál, Sammy!“

„Roztomylá difko!“ opakoval Sam.

„Počkej, není to ve verších?“ přerušil ho otec.

„Ne, ne!“ bránil se Sam.

„To je dobře,“ chválil pan Weller, „verše, to je moc nepřírozená věc. 'dyž ve verších nikdo nemluví, leda policajti, 'dyž jsou boxovací závody, anebo lidi, co rozkřikují veršovanou reklamu pro Warrenovo leštadlo na boty nebo Rowlandův olej, a podobný sprostý chlapi. To si pamatuj, Sammy, jen nikdá nemluví ve verších. Začni znova, chlapče.“

dosaženo spojením obou zdrojů útěchy, neboť opakoval si polohlasně mnohokrát druhou utěšující myšlenku a při tom zvonil, aby si dal podat útěchu první. Svlekl pak zimník a zapálil si dýmku a postavil se zády ke krbu, aby plně užil tepla a mohl se zároveň opírat o římsu krbu, obrátil se k Samovi a s výrazem silně změkklým konejšivým působením tabáku ho vyzval, aby „spustil“.

Sam namočil pero, aby byl připraven, kdyby chtěl něco opravit, a začal velmi divadelně:

„Rozmilá –“

„Počkej,“ přerušil ho p. Weller a zazvonil. „Velkou sklenici toho mýho vobyčejného, má milá.“

„Prosím, pane,“ odpověděla dívka, která se velice rychle objevila, odešla, zase se vrátila a zase zmizela.

„Zdá se, že tady znaj vaše zvyky,“ poznamenal Sam.

„Znaj,“ odpověděl jeho otec, „Bejval sem tu svýho času. Čti dál, Same.“

„Rozmilá dífčno,“ opakoval Sam.

„Snad to ale není ve verších?“ přerušil ho otec.

„Ne, není,“ odpověděl Sam.

„To sem rád,“ pravil p. Weller. „Verše sou nepřírozeny; jaktěživ žádněj člověk nemluvil ve verších, leda vobecní slouha po vánocích na sv. Štěpána nebo vyvolávači, co vychvalují Warrenovo leštadlo na boty a Rowlandův olej, nebo takový sprostý lidi; nikdá se tak daleko nespustí, hochu, abys mluvil ve verších. Začni znova, Sammy.“

že toho výsledku bylo dosaženo spojením obou těchto zdrojů útěchy, poněvadž si druhou myšlenku velmi často polohlasem opakoval, kdežto první myšlenka ho zase tak ovládla, že zazvonil a objednal si dýmku. Potom sňal vrchní kabát, zapálil si dýmku a usednul zády k ohni, aby cítil jeho plný žár a mohl se současně opřít o římsu krbu, obrátil se k Samovi s obličejem, který značně změkkl uklidňujícím účinkem tabáku, a žádal ho, aby s tím „vypálil“.

Sam ponořil pero do inkoustu, aby byl připraven na jakékoliv korektury, a začal velice divadelním tónem:

„Milostné –“

„Počkat,“ řekl pan Weller zvoně. „Dvě sklenice toho, co si vždycky dávám, drahoušku.“

„Dobře, pane,“ odpovědělo děvče, které se s velikou rychlostí objevilo, zmizelo, vrátilo a opět se vytratilo.

„Zdá se, že tu znaj vaše zvyky,“ poznamenal Sam.

„Ano,“ odvětil jeho otec. „Já jsem zde kdysi bývával hostem. Pokračuj, Same.“

„Milostné stvoření,“ opakoval Sam.

„Není to nějaká báseň?“ přerušil ho otec.

„Ne, ne,“ odvětil Sam.

„To jsem rád, že to slyším,“ pravil pan Weller. „Básnictví, to je nepřírozená věc; žádný člověk nikdy nemluvil v básních, kromě vyvolavače v den pěstního zápasu nebo reklamních křiklounů, kteří vychvalují Warrenovo leštadlo nebo Rowlandův olej, nebo podobných hrubých lidí; nikdy se nesnižuj k tomu, abys mluvil veršovanou řečí, hochu. Začni znova, Same.“

dosažen spojením dvou zdrojů útěchy, neboť opakoval si druhou příčinu několikrát tlumeným hlasem mezitím co zvonil, aby si objednal útěchu první. Pak si svlékl vrchní kabát a zapálil si dýmku a usadiv se před ohněm zády k němu obrácen, aby mohl cítiti zplna jeho teplo a opřev se zároveň o římsu krbu, obrátil se k Samovi a s tváří značně změkklou uklidňujícím vlivem tabáku, vyzval ho, aby se do toho dal.

Sam namočil péro do inkoustu, aby byl připraven na jakékoli opravy a počal teatrálním tónem:

„Milená –“

„Počkej!“, pravil pan Weller zazvoniv. „Dvě sklenice toho, co mám vždycky, má drahá!“

„Velmi dobře, pane,“ odvětilo děvče, které se objevilo s velikou rychlostí, zmizelo, vrátilo se a opět zmizelo.

„Mně se zdá, že už tady znaj' tvoje zvyky?“, poznamenal Sam.

„No jo,“ odvětil otec. „Byl jsem tady už dřívě často. Tak pokračuj, Sammy!“

„Milená dívko!“, opakoval Sam.

„Snad to není ve verších, či je?“, přerušil ho otec.

„Ne, ne,“ odušil Sam.

„To jsem rád!“, podotkl pan Weller. „Verše – to je něco nepřírozeného. Žádněj člověk nemluví ve verších, jenom strážník na boxovacích zápasech anebo ti chlapi, co vodporučují Warrenovo leštadlo na boty nebo Rowlandův olej. Nikdy se nesnižuj k tomu, abys mluvil ve verších, hochu. Tak začni, Sammy!“

ze spojení obou těchto zdrojů útěchy, neboť si druhou útěchu mnohokrát pro sebe tiše opakoval, zatím co zvonil, aby si dal přinést útěchu první. Potom se vysvlékl z pláště, zapálil si dýmku, stoupl si před krb zády k ohni, aby cítil jeho plný žár, a opíral se přítom o římsu; pak se obrátil k Samovi a s tváří značně zjihlou tišivým vlivem tabáku vyzval syna, aby tedy „spustil“.

Sam si namočil pero do inkoustu, aby je měl pohotově, kdyby chtěl něco opravit, a začal velmi divadelním stylem:

„Slíčná –“

„Počkej,“ zvolal pan Weller a zazvonil. „Dvojitou sklenici jako vobyčejně, děvče drahý.“

„Prosím, pane,“ přikývno děvče, které se jako na obrtlíku objevilo, odešlo, vrátilo a znovu zmizelo.

„Se mi zdá, že vás tady nějak znaj,“ poznamenal Sam.

„To jo,“ odpověděl otec, „svýho času sem tady bejval často. Tak čti, Samku.“

„Slíčná děvčo!“, opakoval Sam.

„Snad to není ve verších?“ přerušil ho otec.

„Ne, ne,“ odpověděl Sam.

„To moc rád slyším,“ přikývl pan Weller. „Verše, to je proti přírodě; nikdo jaktěživ nemluví ve verších, leda koledníci na Štěpána nebo vyvolávači, co vychvalují Warrenův viks nebo Rowlandův volej nebo vůbec nějakěj takovej podlej kalakter; ať se mi nikdá tak nezahodíš, abys mluvil ve verších, synu můj! Tak začni znova, Samku.“

<p>[50] Mr. Weller resumed his pipe with critical solemnity, and Sam once more commenced, and read as follows: –</p>	<p>Pan Weller vzal znovu svou dýmku s kritizující slavností a Sam znovu četl:</p>	<p>P. Weller kouřil s kritickou vážností zase dále a Sam začal znova a četl takto:</p>	<p>Pan Weller vzal opět svoji dýmku do ruky se slavnostní vážností kritika a Sam začal znovu. Četl následující slova:</p>	<p>Pan Weller ujal se opět slavnostně dýmky a Sam zase počal čísti:</p>	<p>S kritickou vážností se pan Weller ujal opět dýmky a Sam začal znovu a četl:</p>
<p>[51] “‘Lovely creetur I feel myself a damned –”</p>	<p>„Roztomylá dífko cítim že nestojim za vic –“</p>	<p>„Rozmilá dífčino, sem velkej trou – ba –“</p>	<p>„Milostné stvoření, cítim se zatraceně –“</p>	<p>„Milená dívko cítim se bejt zatracenej –“</p>	<p>„<i>Slíčná děvo!! Pišu Vám, že sem nemehlo –“</i></p>
<p>[52] “That ain’t proper,” said Mr. Weller, taking his pipe from his mouth.</p>	<p>„Jak?“ ptal se pan Weller, vyndávaje dýmku z úst.</p>	<p>„To nejde,“ řekl p. Weller vyndav dýmku z úst.</p>	<p>„To není vhodné,“ řekl pan Weller, vyjímaje dýmku z úst.</p>	<p>„To není slušný!“ , řekl pan Weller vyňav dýmku z úst.</p>	<p>„To se nehodí,“ poznamenal pan Weller a vyňal dýmku z úst.</p>
<p>[53] “No; it ain’t ‘damned,’” observed Sam, holding the letter up to the light, “it’s ‘shamed,’ there’s a blot there—‘I feel myself ashamed.’”</p>	<p>„Inu, to ‘sem jen špatně čet’. Je tady kaňka. Má to bejt takle: ,cítim, že nestojim za nic –“</p>	<p>„Ne; není to ,trouba,“ , poznamenal Sam zdvihnuv list do světla, „stojí tady ,trou-fa-lec‘, je tu kaňka – ,Sem velkej troufalec –“</p>	<p>„Ne, to není zatraceně,“ poznamenal Sam, drže papír u světla. „To je ,zahanbený,“ – ona je tu kaňka – Cítím se zahanbený –“</p>	<p>„Ne. To není ,zatracenej,“ , poznamenal Sam přidržuje si list ke světlu, „to má bejt ,zahanbenej,“ ,vona je tady kaňka – ,cítím se bejt zahanbenej –“</p>	<p>„Ne, není to <i>nemehlo</i>,“ vysvětloval Sam a přidržel si dopis k světlu, „je to <i>nemohl</i>, vona je tady zrovna kaňka – <i>že sem nemohl zapomenout –“</i></p>
<p>[54] “Wery good,” said Mr. Weller. “Go on.”</p>	<p>„Aha,“ řekl pan Weller, „jen dál!“</p>	<p>„Dobře,“ řekl p. Weller. „Čti dál.“</p>	<p>„Velmi dobře,“ pravil pan Weller. „Pokračuj.“</p>	<p>„Velmi dobře!“, řekl pan Weller. „Jen pokračuj!“</p>	<p>„Móc pěkný,“ pochválil pan Weller. „Čti dál.“</p>
<p>[55] “‘Feel myself ashamed, and completely cir – I forget what this here word is,” said Sam, scratching his head with the pen, in vain attempts to remember.</p>	<p>„– že nestojim za nic a že sem se do vas celej za – to sem blázen, už zas nevím, co tu má stát,“ řekl Sam a marně snažil se pomoci své paměti tím, že se perem škrabal v hlavě.</p>	<p>„Sem velkej troufalec a celej – om – , teď sem zapomněl, jak to slovo je,“ řekl Sam drbaje se perem ve vlasech a marně vzpomínaje.</p>	<p>„Cítím se zahanbený a úplně ob – zapomněl jsem teď, co tohle slovo znamená,“ pravil Sam, drbaje se v hlavě a snaže se marně rozpomenouti se.</p>	<p>„– cítím se bejt zahanbenej a úplně za –“ „Tady jsem zapomněl, co tohleto slovo znamená,“ pravil Sam drbaje se perem ve vlasech a pokoušeje se marně rozpomenouti.</p>	<p>„Že <i>sem nemohl zapomenout a sem ouplně vo – to sem blázen</i>, to sem blázen, na to slovo se vůbec nepamatuju,“ řekl Sam a v marné námaze si vzpomenuť se škrábal brkem ve vlasech.</p>
<p>[56] “Why don’t you look at it, then?” inquired Mr. Weller.</p>	<p>„Tak proč se do toho, k čertu, nepodíváš?“ ptal se pan Weller.</p>	<p>„Proč se teda na to nepodíváš?“ tázal se p. Weller.</p>	<p>„Proč se tedy na to nepodíváš?“</p>	<p>„Tak, proč se na to nepodíváš?“ , ptal se pan Weller.</p>	<p>„Tak proč se do toho raděj nekoukneš?“ zeptal se pan Weller.</p>
<p>[57] “So I am a-lookin’ at it,” replied Sam, “but there’s another blot. Here’s a ‘c,’ and a ‘i,’ and a ‘d.’”</p>	<p>„To mi to pomůže,“ řekl Sam, „je tady kaňka a v tý vidím z a a a víc nic.“</p>	<p>„Dyť já se na to dívám,“ odpověděl Sam, „ale vona tady je eště jedna kaňka. Je tu ,a‘, a ,e‘, a ,n‘.“</p>	<p>„Vždyť se na to dívám,“ odvětil Sam, „ale tady je zase jiná kaňka. Tady je ,o‘ a ,b‘ a ,e‘ –“</p>	<p>„Dyk se na to dívám,“ odvětil Sam, „ale tady je kaňka. Tady je ,z‘ a tady je ,a‘ –“</p>	<p>„Ale dyť do toho koukám,“ odpověděl Sam, „ale von je tady zasej kanec. Stojí za tím něco jako <i>uzenej</i>.“</p>
<p>[58] “Circumwented, p’raps,” suggested Mr. Weller.</p>	<p>„Snad zamiloval?“ mnil pan Weller.</p>	<p>„Snad ,pomatenej,“ , nadhodil p. Weller.</p>	<p>„Snad obelstěný,“ navrhl pan Weller.</p>	<p>„Snad teda zamilovanej?“ , napomáhal mu pan Weller.</p>	<p>„Snad tedy voblouzenej,“ nadhodil pan Weller.</p>
<p>[59] “No, it ain’t that,” said Sam, “‘circumscribed’; that’s it.”</p>	<p>„Ba ne,“ řekl Sam, „už to mám: zakoukal!“</p>	<p>„Ne, to to není,“ řekl Sam, „,vomámenej,“ , tak to je.“</p>	<p>„Ne – to to není,“ pravil Sam – „,obmezený,“ , to je to.“</p>	<p>„Ne to není to,“ odvětil Sam. „Zakoukanej! To je to!“</p>	<p>„Ne, to není to,“ řekl Sam, „,vokouzlenej,“ , to je vono.“</p>
<p>[60] “That ain’t as good a word as ‘circumwented,’ Sammy,” said Mr. Weller gravely.</p>	<p>„A to myslíš, že je hezcí, než zamiloval, Sammy?“ řekl pan Weller vážně.</p>	<p>„To není tak dobry slovo jako ,pomatenej,“ , Sammy,“ pravil p. Weller vážně.</p>	<p>„To není tak dobré slovo jako obelstěný,“ pravil pan Weller vážně.</p>	<p>„To není ale správný slovo, Same,“ řekl pan Weller vážně.</p>	<p>„Ale není to takový pěkný slovo jako voblouzenej, Samku,“ pravil pan Weller vážně.</p>
<p>[61] “Think not?” said Sam.</p>	<p>„Nemyslíte?“</p>	<p>„Nemyslíte?“ tázal se Sam.</p>	<p>„Myslíte?“</p>	<p>„Myslíš, že ne?“ , ptal se Sam.</p>	<p>„Myslíte?“ řekl Sam.</p>
<p>[62] “Nothin’ like it,” replied his father.</p>	<p>„Ba že ne!“</p>	<p>„Není nad to,“ odpověděl otec.</p>	<p>„To se ví, že ne.“</p>	<p>„To se ví, že ne,“ odvětil otec.</p>	<p>„Dávno ne,“ odpověděl otec.</p>
<p>[63] “But don’t you think it means more?” inquired Sam.</p>	<p>„Ale nemyslíte, že to neznamená víc?“ pokoušel se ještě jednou Sam zachránit své slovo.</p>	<p>„Ale nemyslíte, že to znamená víc?“ ptal se Sam.</p>	<p>„Ale nemyslíte, že to má větší význam?“ otázel se Sam.</p>	<p>„A nemyslíš, že znamená víc?“ , tázal se Sam.</p>	<p>„Ale nemyslíte, že to říká víc?“ ptal se Sam.</p>
<p>[64] “Vell p’raps it’s a more tenderer word,” said Mr. Weller, after a few moments’ reflection. “Go on, Sammy.”</p>	<p>„No, počkej,“ , rozmýšlel otec. „možná, že máš přece pravdu, Sammy. Tak dál!“</p>	<p>„No, možná, že to je něžnější slovo,“ řekl p. Weller uvažovav chvilku. „Čti dál, Sammy.“</p>	<p>„Hm, možná, že je to něžnější slovo,“ pravil pan Weller po rozmýšlení, trvající několik okamžiků. „Pokračuj, Same.“</p>	<p>„No, snad je to vroucnější slovo,“ pravil pan Weller po chvilkovém přemýšlení. „Tak pokračuj, Sammy!“</p>	<p>„No, snad to je přeci jen lepější, krapet něžnější,“ řekl pan Weller po chvíli rozvažování. „Tak čti dál, Samku.“</p>
<p>[65] “‘Feel myself ashamed and completely circumscribed in a-dressin’ of you, for you are a nice gal and nothin’ but it.’”</p>	<p>„– že nestojim za nic a žesem se do vas celej zakoukal neboď vy ste moc a moc heská dífka a nic jinýho.“</p>	<p>„Sem velkej troufalec a celej vomámenej, dyž Vám tohle pišu, neboť vy ste tuze hezká dífka a nic jinýho.“</p>	<p>„Cítím se zahanbený a obmezený, když vám pišu, poněvadž vy jste hezká holka a nic jiného.“</p>	<p>„Cítím se zahanbenej a úplně zakoukanej do vašich šatů, neboť jste moc hezká dífka, nic jinýho než hezká dífka.“</p>	<p>„Pišu Vám, že <i>sem nemohl zapomenout a sem ouplně vokouzlenej, jaká Ste strašná</i>“</p>

[66] "That's a wery pretty sentiment," said the elder Mr. Weller, removing his pipe to make way for the remark.	„To se ti povedlo, Sammy," vyndal starší pan Weller dýmku z úst, aby mohl pronést tuto poznámku.	„To je moc pěkná myšlenka," pravil starší p. Weller, vyndav dýmku, aby vypustil tuto poznámku.	„To je velice hezky vyjádřeno," pravil starší pan Weller, vyjímaje dýmku z úst, aby uvolnil cestu této poznámce.	„To je velmi hezký," podotkl starší pan Weller vyňav dýmku z úst, aby mohl učiniti tuto poznámku.	<i>fešanda. Fešanda a to mně nikdo nevěme.</i> „To máš moc pěkně sesumírovaný," pravil pan Weller starší, když si vyndal dýmku, aby mohl promluvit.
[67] "Yes, I think it is rayther good," observed Sam, highly flattered.	„Jo, já si taky myslím, že to není zlý," řekl Sam náramně potěšen.	„Ano, myslím, že je dost dobrá," prohodil Sam, jemuž to silně zalichotilo.	„Ano, myslím, že je to velice dobré."	„No, myslím, že je to dobrý," poznamenal Sam velice polichocen.	„No, taky myslím, že to je docela pěkný," poznamenal Sam, kterému to náramně zalichotilo.
[68] "Wot I like in that 'ere style of writin'," said the elder Mr. Weller, "is, that there ain't no callin' names in it—no Wenuses, nor nothin' o' that kind. Wot's the good o' callin' a young 'ooman a Wenus or a angel, Sammy?"	„Víš a co se mi při tom tolik líbí, že nepíšeš žádný cizí nesmysly v tom psaní, vo žádněj Venuši nebo tento... Řekni sám, Sammy, proč se musí zrovna říkat mladej holce Venuše nebo anděl?"	„Co se mně na tomhle způsobu psaní líbí," pravil starší p. Weller, „je, že tam nejsou žádné nadávky – žádné Venuše a nic takovýho. Nač pak říkat mladej ženskéj Venuše nebo anděl; jesli pak ne, Sammy?"	„Co se mně líbí na tomhle slohu je, že v tom nejsou žádná sprostá slova," pravil starší pan Weller, „žádné Venuše ani nic podobného. Co to má za smysl, nazývat mladou ženskou Venuši nebo andělem."	„Co se mi líbí na tomhle psaní," pravil starší pan Weller, „je, že v tom nejsou žádný nadávky – žádný Venuše, nebo něco podobnýho. K čemu je to dobrý nazývat mladou ženskou Venuši nebo andělem?"	„Víš, co se tě mně na tomhle tvým psaní líbí?" řekl pan Weller starší. „To ten štyl, že tam nemáš žádný nadávky – žádný Venuše ani nic podobnýho. Jakej to má smysl, říkat mladý ženský Venuše nebo anděl, Samku?"
[69] "Ah! what, indeed?" replied Sam.	„Ah! Vopravdu?" řekl Sam.	„Toť se ví, nač pak to?" odpověděl Sam.	„Ah! Opravdu?" pravil Sam.	„No, k čemu je to dobrý?", řekl Sam.	„To je pravda, to nemá smysl," odpověděl Sam.
[70] "You might jist as well call her a griffin, or a unicorn, or a king's arms at once, which is wery well known to be a collection o' fabulous animals," added Mr. Weller.	„To bys ji moh' stejně dobře říct noh nebo jednorožec nebo taky královský erb, co je, jak známo, hromada báječných zvířat," dodal pan Weller.	„Moh bys zrovna tak dobře říct, že je křídlatěj lev nebo jednorožec nebo hnedle celej královskej erb, kerej je, jak každej ví, kupa báječných zvířat," dodal p. Weller.	„To ji můžeš právě tak jmenovati nohem nebo jednorožcem nebo hned královským znakem, který, jak je velmi dobře známo, je celou sbírkou báječných zvířat," připojil pan Weller.	„Mohl bys ji zrovna tak nazvat křídlatým lvem nebo jednorožcem nebo královským erbem, což všecho je známý jako sbírka báječných zvířat," dodal pan Weller.	„To bysi jí moh zrovna tak dobře říkat křídlatěj lev nebo jednorožec nebo hnedle celej královskej erb, vo kerým každej dobře ví, že to je celá menážerie báchořečných zvířat," dodal pan Weller.
[71] "Just as well," replied Sam.	„Zrovna tak dobře," dosvědčil Sam.	„To bych moh," odvětil Sam.	„To je správné," odvětil Sam.	„Zrovna tak," odvětil Sam.	„To máte pravdu," přikývl Sam.
[72] "Drive on, Sammy," said Mr. Weller.	„A teď pokračuj, Sammy," řekl pan Weller.	„Čti dál, Sammy," řekl. p. Weller.	„Jen jeď dále," pravil pan Weller.	„Tak pokračuj, Sammy," pravil pan Weller.	„Tak hyjé, Samku," řekl pan Weller.
[73] Sam complied with the request, and proceeded as follows; his father continuing to smoke, with a mixed expression of wisdom and complacency, which was particularly edifying.	Sam poslechl otce a četl. A otec jeho kouřil a s nanejvýš poučným výrazem moudrosti a zalíbení poslouchal.	Sam vyhověl vyzvání a četl dále, při čemž si jeho otec pokuřoval s výrazem, v němž se mísila moudrost a spokojenost a který byl neobyčejně povznášející:	Sam vyhověl této žádosti a pokračoval, při čemž jeho otec kouřil dále s výrazem, v němž se mísila moudrost se spokojeností, která byla zvláště povznášející.	Sam vyhověl této výzvě a pokračoval. Jeho otec pokračoval v kouření se smíšeným výrazem moudrosti a souhlasu, což bylo zvláště povznášející.	Sam výzvě vyhověl, a zatím co si otec pokuřoval s výrazem napůl mudrcským a napůl shovívavým, který byl nadobýčej povzbudivý, pokračoval takto:
[74] "Afore I see you, I thought all women was alike."	„– než sem vas viděl, mislil sem že sou fšecky difky stejný –"	„Nežli sem vás uviděl, myslel sem, že sou fšecky žensky stejný."	„Dříve než jsem vás uviděl, myslel jsem, že jsou všechny ženské stejné –"	„Dříve, než jsem vás uviděl, myslel jsem si, že všechny ženy jsou stejný –"	„Než sem Vás viděl, tak sem myslel, že všechny ženský sou na jedno brdo."
[75] "So they are," observed the elder Mr. Weller parenthetically.	„To taky 'sou," podotkl mimochodem starší pan Weller.	„To taky sou," poznamenal mimochodem starší p. Weller.	„A to také jsou!" poznamenal starší Weller jen tak mimochodem.	„To taky jsou," podotkl starší pan Weller jako by mimochodem.	„To taky sou," poznamenal jako mimochodem pan Weller starší.
[76] "But now," continued Sam, "now I find what a reg'lar soft-headed, inkred'ulous turnip I must ha' been; for there ain't nobody like you, though I like you better than nothin' at all.' I thought it best to make that rayther strong," said Sam looking up.	„– teď ale," pokračoval Sam, „teprf vidím, jakí sem bil bluma nep žádná difka není vám rovna a že vas miluju vic než fšecko na světě." „Já myslel, že tady musím říct něco silnýho," řekl Sam zvednuv oči od papíru.	„Ale teď," pokračoval Sam, „teď vidím, jakěj důkladnej, hloupej, neuvěřitelněj túlpas sem byl, poněvác žádná není taková jako Vy, ačkoli já vás mám radši než fšecko na světě.' Myslel sem, že bude dobře, dyž se vyjádřím hodně silně," řekl Sam pohlédnuv na otce.	„Ale nyní," pokračoval Sam, „shledávám, jakým obyčejným, měkohlavým, nevěřícím tuřínem jsem musil být, protože žádná není taková jako vy, protože vás mám rád více než vůbec nic. – Myslel jsem, že bude nejlepší, když řeknu něco hodně silného," pravil Sam vzhlednuv.	„– ale teď," pokračoval Sam, „vidím, jaký jsem to byl túlpas a neuvěřitelná řípa, neboť žádná není jako vy a že vás miluju jako nic na světě. – Já jsem si myslel, že tohle musím říct trochu silněj," pravil Sam vzhlednuv k otci.	„Ale teďka," četl Sam dále, „teďka teprv vidím, jaký sem byl ukrutný, hloupý, neuvěřitelný trdlo, poněvác není pod sluncem druhá jako Vy a já Vás mám radši než všechno na světě. Myslel sem, tady abysem to radši řek krapet silněj," pravil Sam a vzhlédl od dopisu.
[77] Mr. Weller nodded approvingly, and Sam resumed.	Pan Weller starší kývl hlavou na souhlas, Sam četl dál:	P. Weller přikývl souhlasně a Sam četl dále:	Pan Weller kývl hlavou na znamení souhlasu a Sam pokračoval:	Pan Weller pokynul na souhlas a Sam pokračoval:	Pan Weller souhlasně přikývl a Sam se pustil znovu do čtení.

<p>[78] "So I take the privilage of the day, Mary, my dear—as the gen'lm'n in difficulties did, ven he valked out of a Sunday—to tell you that the first and only time I see you, your likeness was took on my hart in much quicker time and brighter colours than ever a likeness was took by the profeel macheen (wich p'raps you may have heard on Mary my dear) altho it <i>does</i> finish a portrait and put the frame and glass on complete, with a hook at the end to hang it up by, and all in two minutes and a quarter."</p>	<p>„– tak si znejmilejší Marije vdnešni den dovoluju, jako ten zadluženej baron dyš si višel v neděli, vam říct že se mě vaš obras f tom momentu co sem vas viděl rychlejc a hezčejc vril do srce, než dovede to mašina na vobrásky (snad ste taki už votom slišela Marije) ačkoliť ta udělá portrét jednoho i s rámečkem a háčkem za dvě minuty a štvrt.“</p>	<p>„Používám výsady dnešního dne, má drahá Marie – jako ten zadluženej pán, dyž si vyšel v neděli – abych Vám řek, že se mně hned napoprve, dyž sem Vás jen jedinkrát uviděl, Váš vobraz ftisk do srdce eště rychlej a v pěknějších barvách, než kdy nějakej vobrázek byl udělanej tím strojem na děláni vobrázků (šak ste snad vo něm slyšela, milá Marie), třebaže udělá podobiznu, hned ji dá pěkně za sklo do rámečku s háčkem na pověšení, fšcko za dvě a štvrt minuty.“</p>	<p>„A tak používám privilegia tohoto dne a piši vám, Marie, jako ten zadluženej gentleman, když si vyšel v neděli ven na procházku, abych vám sděil, že od té doby, co jsem vás jedinkráte spatřil, vaše podoba se mně vryla do srdce daleko rychleji a živějšími barvami než kterýkoliv obraz, zhotovený mašinou na obrázky (o které jste snad jí slyšela, drahá Marie), ačkoliv zhotovuje portrét, opatří jej hned rámem, sklem i háčkem na pověšení a to všechno za dvě minuty a čtvrt.“</p>	<p>„A tak používám tohodle dne, Marie, má drahá, jak ten zadluženej pán řek', co si vyšel na procházku v neděli – abych vám řek', že váš vobraz hned, jak jsem vás po prvé viděl, vril se mi rychlejc a hezčejc do srdce, než to může udělat tiskací mašina – vo který jste taky snad už Mary, drahoušku, slyšela, která udělá celej portrét i s rámem a se sklem i s háčkem, na kterej se to pověsí, za dvě minuty a čtvrt.“</p>	<p>„A tak se chápu příležitosti dnešního dne, Márinko má znejmilejší, jako povídal ten pán, co byl v ouzkejch, dyž si vyšel v neděli na špacír – abyssem Vám řek, že se mi hned, jak sem Vás poprvně a jedinkrát spatřil, Váš vobrázek vtisk do srce rychlejc a hezčejc než jak kdy nějakou podobiznu udělala ta vobrázková mašina, vo kerý Ste snad už slyšela, Márinko má znejmilejší, i dyž tu podobiznu dodělá a dá ji hnedle do rámečku pod sklo, zkrátka sakumprásk i s háčkem na pověšení a to všcko za 2 minuty a 1/4.“</p>
<p>[79] "I am afeerd that werges on the poetical, Sammy," said Mr. Weller dubiously.</p>	<p>„Poslechni, Sammy, todle se mi zdá už zas moc poetický,“ řekl pan Weller povázlivě.</p>	<p>„Bojím se, že tohle už je skoro trochu básnický, Sammy,“ prohodil p. Weller v pochybách.</p>	<p>„Tohle se mně zdá, že už zase přechází v básnění,“ řekl pan Weller podezřívavě.</p>	<p>„Obávám se, že tohleto už hraničí na verše, Sammy,“ podotkl pan Weller v pochybách.</p>	<p>„Nevím, nevím, Samku, ale todle se mi zdá už skorem moc básnický,“ řekl pan Weller jako na pováženou.</p>
<p>[80] "No, it don't," replied Sam, reading on very quickly, to avoid contesting the point –</p>	<p>„Ale ne,“ řekl Sam, a četl rychle, aby zabránil dalším poznámkám v té věci.</p>	<p>„Ne, není,“ odpověděl Sam a četl velmi rychle dále, aby se vyhnul rozkladům o té věci.</p>	<p>„Ne, nepřechází,“ odvětil Sam, čta velmi rychle, aby přešel závadné místo:</p>	<p>„Ale ne,“ odvětil Sam čta rychle dále, aby předešel dalším poznámkám o tomto bodě.</p>	<p>„Ale co vás nemá,“ odpověděl Sam a pustil se opět chvatně do čtení, aby předešel další námitky.</p>
<p>[81] "Except of me Mary my dear as your walentine and think over what I've said.—My dear Mary I will now conclude.' That's all," said Sam.</p>	<p>„Prosím vas abich směl bejt vaším Valentinem, nejkrasnější Marije a rozvažte co sem vám řek. Ma draha Marije teď už vam dam pokoj.“ „A to je všechno,“ řekl Sam.</p>	<p>„Přijměte mě, milá Marie, jako svýho vyvolenýho na sv. Valentina a rozvažte si, co sem Vám pověděl. – Má drahá Marie, tím končím.' To je všcko,“ pravil Sam.</p>	<p>„Přijměte mne, drahá Marie, jako svého Valentina a přemýšlejte o tom, co jsem vám napsal. Drahá Marie, nyní skončím. To je všechno,“ pravil Sam.</p>	<p>„Přijměte mě, Marie, jako svýho Valentina, a přemýšlejte vo tom, co jsem řek'. Moje drahá Marie, tady končím.“ – „To je všcko,“ řekl Sam.</p>	<p>„Vyvolte si mně teda, Márinko má znejmilejší, jako svýho ctitele, a rozmyslete si, co Vám pišu, Márinko má znejmilejší, tím končím. To je všechno,“ řekl Sam.</p>
<p>[82] "That's rather a sudden pull-up, ain't it, Sammy?" inquired Mr. Weller.</p>	<p>„To se mi zdá, Sammy, bejt nák useknutej!“ mínil pan Weller starší.</p>	<p>„Tenhle konec je trochu useknutej, nemyslíš, Sammy?“ tázal se p. Weller.</p>	<p>„To je nějak krátce uříznuto, Same – nezdá se ti?“ otázal se pan Weller.</p>	<p>„To je trochu náhlej konec. Ne, Sammy?“ tázal se pan Weller.</p>	<p>„Ten konec se mi zdá náěk moc useknutej, nemyslíš, Samku?“ zeptal se pan Weller.</p>
<p>[83] "Not a bit on it," said Sam; "she'll vish there was more, and that's the great art o' letter-writin'."</p>	<p>„Ale ne,“ odpíral Sam, „vona by ráda, aby 'eště něco bylo, a to je právě ta moje finta.“</p>	<p>„Docela ne,“ odpověděl Sam; „bude si přát, aby tam bylo napsáno víc a v tom je to veliky umění psát psaní.“</p>	<p>„I kdepak,“ pravil Sam. „Ona bude chtít, aby toho bylo ještě více – a to je právě to umění psátí dopisy.“</p>	<p>„Ale ne,“ odvětil Sam. „Vona by si toho přála víc a to je právě to veliky umění psát dopis.“</p>	<p>„Ani ne,“ opáčil Sam, „vona bude chtít, aby toho bylo víc, a to je vlastně při psaní dopisů ten největší kumšt.“</p>
<p>[84] "Well," said Mr. Weller, "there's somethin' in that; and I wish your mother-in-law 'ud only conduct her conversation on the same gen-teel principle. Ain't you a-goin' to sign it?"</p>	<p>„No dobrá,“ uznával pan Weller starší, „na tom je něco, a já bych si jen přál, aby se tvá macecha řídila tím principem, 'dyž mluví. No a nepodepíšeš se?“</p>	<p>„Na tom něco je,“ řekl p. Weller; „a přál bych si, aby se tvá nevlastní maminka tímhle pěkným pravidlem řídila, dyž mluví. A nepodepíšeš to?“</p>	<p>„Nu,“ pravil pan Weller, „něco v tom je a přál bych si, aby tvoje macecha vedla své rozhovory na základě stejného ušlechtilého principu. A což to psaní nepodepíšeš?“</p>	<p>„No,“ odvětil pan Weller, „něco na tom je; a já bych si jenom přál, aby tvoje macecha řídila se při svý konversaci zrovna takovým principem. No, a copak to nepodepíšeš?“</p>	<p>„No,“ řekl pan Weller starší, „na tom něco je. Jen bysem tě byl rád, dyby se toudlenc ušlechtilou zásadou řídila při řeči taky tvá macecha. No a nepodepíšeš to?“</p>
<p>[85] "That's the difficulty," said Sam; "I don't know what to sign it."</p>	<p>„Ale jak?“ ptal se Sam v rozpacích.</p>	<p>„To je ta nesnáž,“ odpověděl Sam, „nevím, jak to podepsat.“</p>	<p>„To je právě ta nesnáž,“ pravil Sam. „Já nevím, jak to podepsat.“</p>	<p>„No, s tím je nesnáž,“ pravil Sam. „Nevím, jak se podepsat.“</p>	<p>„To je ta nesnáž,“ řekl Sam, „nevím, jak to mám podepsat.“</p>
<p>[86] "Sign it—'Veller'," said the oldest surviving proprietor of that name.</p>	<p>„Napiš: Weller,“ vysvětloval nejstarší živý nositel tohoto jména.</p>	<p>„Podepiš: Veller,“ řekl nejstarší žijící vlastník toho jména.</p>	<p>„Podepiš to Weller,“ řekl nejstarší, dosud na živu jsoucí majitel toho jména.</p>	<p>„Napiš Weller,“ pravil nejstarší žijící majetník toho jména.</p>	<p>„Napiš Veller,“ radil přítomný stařešina toho jména.</p>
<p>[87] "Won't do," said Sam. "Never sign a walentine with your own name."</p>	<p>„Ba ne,“ řekl Sam, „milostný psaníčka se nesmějí podepsat vlastním 'ménem.“</p>	<p>„To nejde,“ odpověděl Sam. „Nikdy se nemá psaníčko posláno na sv. Valentina podepsat vlastním ménem.“</p>	<p>„To nejde,“ pravil Sam. „Valentiny se nikdy nepodepisují vlastním jménem.“</p>	<p>„To nejde,“ řekl Sam. „Nikdy nesmíš valentina podepisovat svým vlastním jménem.“</p>	<p>„To nejde,“ řekl Sam. „Valentinka se nikdá nepodepisuje pravým menem.“</p>

<p>[88] "Sign it 'Pickwick,' then," said Mr. Weller; "it's a wery good name, and a easy one to spell."</p>	<p>„No tak napiš 'Pickwick,'" minil pan Weller, „je to hezký 'meno a dá se lehko psát.“</p>	<p>„Tak teda podepiš: Pickwick," řekl p. Weller; „je to moc dobry méno a lehce se to piše.“</p>	<p>„Podepiš to tedy Pickwick," pravil pan Weller, „je to velmi dobré jméno a slabikuje se dobře.“</p>	<p>„No, tak napiš Pickwick," řekl pan Weller, „Je to velmi pěkný jméno a dobře se hláskuje.“</p>	<p>„Tak ji tedy podepiš Pickwick," pravil pan Weller, „je to moc pěkný meno a lehko se piše.“</p>
<p>[89] "The wery thing," said Sam. "I could end with a werse; what do you think?"</p>	<p>„To je pravda," řekl Sam, „a to bych skoro moh' dát do veršů. Co myslíte?"</p>	<p>„To je pravda," řekl Sam. „To bych moh na konec udělat verš; co myslíte?"</p>	<p>„To je správné," řekl Sam. „Mohli bych ukončit veršem, co myslíte?"</p>	<p>„To je pravda," odvětil Sam. „Já bych mohl skončit veršem. Co myslíš?"</p>	<p>„To ste na to káp," řekl Sam. „A moh bysem zakončit veršíčkem – co myslíte?"</p>
<p>[90] "I don't like it, Sam," rejoined Mr. Weller. "I never know'd a respectable coachman as wrote poetry, 'cept one, as made an affectin' copy o' werses the night afore he was hung for a highway robbery; and he wos only a Cambervell man, so even that's no rule."</p>	<p>„To se mi moc nelíbí," minil pan Weller. „Já eště neslyšel, aby nákej pořádněj kočí psal básně, jen jednoho, k'erej tu noc než ho pro loupež voběsili, psal hrozně lamentující verše, ale ten byl z Camberwellu, proto to není žádný pravidlo.“</p>	<p>„Nemám ráád, Same," odvětil p. Weller. „Jakživ sem neviděl pořádnýho kočího, kerej by psal verše, leda jednoho, kerej napsal pár dojemnejch veršů tu noc, než ho pověsili pro loupež; a ten byl jenom z Camberwellu, to teda nic neznamená.“</p>	<p>„To se mně nelíbí," odvětil pan Weller. „Neznal jsem nikdy ani jedinýho vážnýho formana, který by byl psal básně, kromě jednoho, který napsal náramně dojmavé verše v noci předtím, než ho oběsili pro silniční loupeže; a ten byl jen z Camberwellu, takže to není žádný pravidlo.“</p>	<p>„No, to nemám ráád, Same," odvětil pan Weller. „Jakživ jsem nepoznal pořádnýho kočího, kterej by psal verše, kromě jednoho, kterej napsal dojemné verše tu noc, než ho pověsili pro loupež; a ten byl jenom z Camberbellu, tak to není žádný pravidlo.“</p>	<p>„To se mi nezdá, Same," namítl Weller otec. „Eště sem v životě neviděl pořádnýho kočího, kerej by psal verše, leda jednoho, kerej napsal dojemnou básničku večír před tím, než ho pro loupežnictví pověsili; a eště ke všemu byl jenom z Camberwellu, tak to ani nic neznamená.“</p>
<p>[91] But Sam was not to be dissuaded from the poetical idea that had occurred to him, so he signed the letter –</p>	<p>Ale Sam se nedal zvrátit ve svém poetickém úmyslu, který si jednou vzal do hlavy, a podepsal se:</p>	<p>Ale nebylo možná vymluvit Samovi básnickou myšlenku, která mu přišla; podepsal tedy list:</p>	<p>Ale Sam se nedal odradit od svého poetického nápadu a tak podepsal dopis:</p>	<p>Ale Sam nedal se odvrátit od své poetické myšlenky, jež mu napadla a tak podepsal dopis:</p>	<p>Ale Sam si nedal vymluvit básnický obrat, který mu napadl, a proto dopis podepsal:</p>
<p>[92] "Your love-sick Pickwick."</p>	<p>vaš milovník Pickwick.</p>	<p>Váš milovník Pickwick.</p>	<p>„Váš milovník Pickwick.“</p>	<p>Pro Vás v lásky touze Pickwick žije pouze.</p>	<p>Váš milovník Pickwick.</p>
<p>[93] And having folded it, in a very intricate manner, squeezed a downhill direction in one corner: "To Mary, Housemaid, at Mr. Nupkins's Mayor's, Ipswich, Suffolk"; and put it into his pocket, wafered, and ready for the general post. This important business having been transacted, Mr. Weller the elder proceeded to open that, on which he had summoned his son.</p>	<p>A pak složil psaní, jistým prapodivně složitým způsobem a v jednom šikmém rohu napsal adresu: „Marii, slušce u pana purkmistra Nupkinse, Ipswich, Suffolk.“ Zapečetil a dal do kapsy, aby je dal na poštu. A když tato důležitá věc byla hotova, přikročil pan Weller starší k záležitosti, kvůli které si objednal syna.</p>	<p>A složiv list velmi uměle, napsal adresu s kopce do jednoho rohu: „Slečně Marii, služebné u p. Nupkinse, starosty, Ipswich, Suffolk“, a strčil jej do kapsy, zapečetěný a připravený na poštu. Když tato důležitá věc byla vykonána, přistoupil p. Weller starší k tomu, proč povolal svého syna.</p>	<p>A složiv psaní velmi složitým způsobem, vepsal do jednoho rohu adresu: Marii, slušce u pánů Nupkinsových, purkmistrových, Ipswich, Suffolk. A zalepiv je oplátkou, vstrčil je do kapsy, aby je dal na poštu. Když byla tato důležitá práce skončena, pan Weller starší začal mluvit o tom, o čem se již předem zmínil svému synovi,</p>	<p>Když byl dopis složil velmi složitým způsobem a vtěsna do jednoho rohu šikmo adresu: „Marii, služebné dívce u pana starosty Nupkinse, Ipswich, Suffolk“, vložil jej do kapsy, zalepený a hotový k odeslání poštou. Když tato důležitá věc byla hotova, pan Weller starší přikročil k záležitosti, pro kterou sem povolal syna.</p>	<p>A když psaníčko velmi důmyslně složil a namačkal do jednoho rohu ještě s kopce adresu „Slečně Marii, služebné u pana měšťanosty Nupkinse, Ipswich, Suffolk“, zapečetil je oplátkovou zálepkou a hotové k odeslání si je schoval do kapsy. A když měli tuto důležitou práci za sebou, přikročil pan Weller starší k rozpravě o tom, proč si zavola syna.</p>
<p>[94] "The first matter relates to your governor, Sammy," said Mr. Weller. "He's a-goin' to be tried to-morrow, ain't he?"</p>	<p>„Přede vším, Sammy," řekl, „promluvíme si vo tvým pánovi. Nebude zejtra vyslechnanej?"</p>	<p>„První věc se tejtče tvýho pána, Sammy," řekl p. Weller. „Zejtřa přijde před soud, není-li pravda?"</p>	<p>„První záležitost se týká tvého pána, Same," pravil pan Weller. „Zitřa má být souzen, není-liž pravda?"</p>	<p>„První bod týká se tvýho pána, Same," řekl pan Weller. „Zejtřa bude vyslechnutej u soudu, neníliž pravda?"</p>	<p>„To první se tejtče tvýho pána, Samku," řekl pan Weller. „Zejtřa má ten soud, vid?"</p>
<p>[95] "The trial's a-comin' on," replied Sam.</p>	<p>„Bude," řekl Sam.</p>	<p>„Přelíčení je přede dveřma," odpověděl Sam.</p>	<p>„Zitřa to začíná," pravil Sam.</p>	<p>„No jo, zejtra dojde k soudnímu líčení," odvětil Sam.</p>	<p>„Zejtřa má soud," přisvědčil Sam.</p>
<p>[96] "Vell," said Mr. Weller, "Now I s'pose he'll want to call some witnesses to speak to his character, or p'rhaps to prove a alleybi. I've been a-turnin' the bis'ness over in my mind, and he may make his-self easy, Sammy. I've got some friends as'll do either for him, but my advice 'ud be this here—never mind the character, and stick to the alleybi. Nothing like a alleybi, Sammy,</p>	<p>„Tak dobrá," řekl pan Weller, „já si myslím, že bude potřebovat nřáky svědky, aby si zachoval dobrý méno, nebo aby dokázal svý alibi. Já na tu celou věc už dlouho myslím a teď může bejt docela bez strachu, Sammy. Já mám několik kollegů, k'erý to všecko pro něho udělají. Ale já bych jen myslil, že by měl spíš hledět, aby dokázal svý alibi, než aby se kapricíroval na tom zachovat si</p>	<p>„Dobře," pravil p. Weller, „myslím si teda, že bude potřebovat nřáky svědky, aby dosvědčili jeho dobrou pověst nebo dokázali snad alebi. Přemýšlil sem si celou věc u sebe a může bejt bez starosti, Sammy. Mám několik přátel, kery mu udělaj vobojí, ale já bych radil tohle – ať nedbá vo dobrou pověst a ať se drží alebi. Není nad alebi, Sammy, není." P. Weller vypadal velmi hlubokomyslně, když</p>	<p>„Dobrá," pravil pan Weller. „Myslím si, že bude potřebovat nřáky svědky, aby mu dosvědčili, že je charakterní člověk, anebo aby mu dokázali jeho ‚alebi‘. – Převracel jsem tu věc ve své hlavě a on teď nemusí mít žádné starosti. Mám několik přátel, kteří mu dosvědčí obojí, ale můj náhled o tom by byl takový: – nechat charakteru a držet se ‚alebi‘. ‚Alebi‘, to je to nejlepší, Same!“</p>	<p>„No tak," pravil pan Weller, „já myslím, že bude chtít předvolat nějakýho svědka, aby vypověděl příznivě něco o jeho charakteru, anebo snad aby dokázal jeho alibi. Přemýšlel jsem tak o celý záležitosti a může bejt v týhle věci klidnej, Same. Já mám několik přátel, který by vobě ty věci pro něho učinili – ale ať pustí z myslí charakter a drží se jen alibi. To je moje rada. Nic není lepšího než</p>	<p>„No dobře," pravil pan Weller. „Řek bysem tedy, že si bude chtít zavolat nějaký svědky, aby mu dosvědčili dobrou pověst nebo mu třeba dokázali alebi. Probral sem si tě to celý tak krapet v hlavě, Samku, a může bejt v tý věci bez starosti. Mám několik známějch, kerý mu posloužej ve vobojím – ale měl bysem v tomhle jednu radu – pověst ať nechá plavat a ať se radši drží alebi. Alebi je alebi,</p>

nothing." Mr. Weller looked very profound as he delivered this legal opinion; and burying his nose in his tumbler, winked over the top thereof, at his astonished son.

[97] "Why, what do you mean?" said Sam; "you don't think he's a-goin' to be tried at the Old Bailey, do you?"

[98] "That ain't no part of the present con-sideration, Sammy," replied Mr. Weller. "Verever he's a-goin' to be tried, my boy, a alleybi's the thing to get him off. Ve got Tom Vildspark off that 'ere manslaughter, with a alleybi, ven all the big vigs to a man said as nothing couldn't save him. And my 'pinion is, Sammy, that if your governor don't prove a alleybi, he'll be what the Italians call reg'larly flummoxed, and that's all about it."

[99] As the elder Mr. Weller entertained a firm and unalterable conviction that the Old Bailey was the supreme court of judicature in this country, and that its rules and forms of proceeding regulated and controlled the practice of all other courts of justice whatsoever, he totally disregarded the assurances and arguments of his son, tending to show that the alibi was inadmissible; and vehemently protested that Mr. Pickwick was being "wictimised." Finding that it was of no use to discuss the matter further, Sam changed the subject, and inquired what the second topic was, on which his revered parent wished to consult him.

[100] "That's a pint o' domestic policy, Sammy," said Mr. Weller. "This here Stiggins –"

[101] "Red-nosed man?" inquired Sam.

[102] "The wery same," replied Mr. Weller. "This here rednosed man, Sammy, wisits your mother-in-law vith a kindness and constancy I never

dobry jméno. Já ti říkám, Sammy, v takovém případě není nad alibi." A pan Weller rozhlédl se velmi učeně, když toto právnícké vyjádření učinil. Pak pohroužil svůj nos do džbánu a mrkal přes obrubu jeho na svého udiveného syna.

„Ale co si myslíte, že bude vyslechnanej v Old Bailey?""* ptal se Sam.

„I to je jedno, Sammy," řekl pan Weller. „Ať je to kde chce, chlapče, alibi je to, co ho z toho dostane. My z toho vytáhli Toma Wildsparka a ten byl holenku vobžalovanej pro vraždu, a my mu dokázali jeho alibi, 'dyž už ty všechny učený paruky myslily, že mu nepomůže ani Pámbů. A 'esli nebude moct tvůj pán dokázat alibi, tak je v pančavě, jak říkaj' Taliáni."

A poněvadž starší pan Weller byl pevně přesvědčen, že Old Bailey je nejvyšší soud anglický a že dle něho musí se řídit všechny ostatní soudy, proto dbal málo na tvrzení a ujišťování svého syna, který ho chtěl přesvědčiti, že tady se alibi dočista nehodí, a tvrdil neústupně, že to tedy pro pana Pickwicka špatně skončí. Když se konečně Sam přesvědčil, že hádání k ničemu nevede, nechal toho a ptal se, co si jeho ctěný otec dál přeje.

„To je zas soukromá záležitost, Sammy," řekl pan Weller. „Tendle Stiggins."

„Ten s červeným nosem?" ptal se Sam.

„Ano, ten!" odpověděl pan Weller. „Ten člověk, Sammy, chodí k tvý maceše s takovou oulistností a tak často, že 'sem jaktěživ něco takovýho

vyslovoval toto právnícké mínění, a ponořiv nos do své sklenice, zamrkal nad jejím okrajem na svého užaslého syna.

„Co pak to myslíte?" zeptal se Sam, „snad si nemyslíte, že ho budou soudit v Old Bailey?"

„To nepatří k tomu, vo čem ted' uvažujem, Sammy," odpověděl p. Weller. „Ať ho budou soudit kdekoli, milej hochu, alebi je to, co ho z toho vytáhne. Takovým alebi sme vytáhli Toma Wildsparka, dyž byl vobžalovanej z ty vraždy a dyž všechny ty velky páni vod soudu říkali, že ho nic nezachrání. A já si myslím, Sammy, nedokáže-li tvůj pán alebi, bude, jak říkaj Taliáni, pořádně v bryndě, to je svaty."

Poněvadž starší p. Weller choval pevně a nezvratně přesvědčení, že Old Bailey je nejvyšším soudním dvorem v této zemi a že jeho pravidla a způsoby postupu řídí a ovládají praxi u všech ostatních soudů, naprosto nedbal ujišťování a důvodů svého syna, který se mu snažil dokázat, že zde o alibi nemohlo být řeči, a prudce se ohražoval proti tomu, aby byl pan Pickwick „obětován". Vida, že je marné rozebíratí tu věc dále, zavedl Sam řeč jinam a zeptal se, co je druhou věcí, o níž se chtěl jeho vážený otec s ním poraditi.

„To se teje vnitřních záležitostí, Sammy," řekl p. Weller. „Tenhle Stiggins –"

„Červenonosatej?" otázal se Sam.

„No jo," odpověděl p. Weller. „Tenhle červenonosatej chodí k tvej nevlastní matce s takovou vlídností a vytrvalostí, že jsem to jakživ neviděl.

Pan Weller vyhlížel velice hlubokomyslně, když pronesl tento svůj právní úsudek; a vstrčiv nos do sklenice, zamrkal přes její okraj na svého udiveného syna.

„Jak to myslíte?" pravil Sam. „Snad nemyslíte, že bude souzen v Old Bailey?""*)

„To nehraje při tom naprosto žádné úlohy, Same," odpověděl pan Weller. „Ať je souzen, kde chce, milý hochu, 'alebi' ho z toho vytáhne ven. My jsme z toho vytáhli Toma Wildsparka, který byl obžalován pro zabití, pomoci 'alebi', když všichni ti velcí parukáči již prohlásili, že ho nemůže nic na světě zachránit. A můj názor je, Same, že kdyby tvůj velitel neprokázal své alebi, tak bude, jak to Taliáni říkají, 'přiveden do rozpaků' a vypustí ducha."

Poněvadž pan Weller choval pevné a nezvratitelné přesvědčení, že Old Bailey je nejvyšší soudní dvůr v zemi a že podle jeho pravidel i zvyklostí se musí řídit všechny ostatní soudní dvory, nedbal nikterak ujišťování a důvodů svého syna, který se snažil dokázat, že alibi bylo nepřipustitelné a důrazně protestoval proti tomu, že by pan Pickwick mohl být „obětován". Sam, seznáv, že by bylo marno příti se dále o této věci, změnil předmět rozhovoru a otázal se, čeho se týká ta druhá záležitost, o níž se chtěl jeho otec s ním poraditi.

„To je věc, která se týká domácí politiky, Same," pravil pan Weller. „Ten Stiggins –"

„Ten rudonosý?" otázal se Sam.

„Právě ten," odpověděl pan Weller. „Tento rudonosý chlap, Same, navštěvuje tvoji macechu s laskavostí a vytrvalostí, jakou jsem ještě dosud

alibi, Same, nic." Pan Weller rozhlédl se velmi důstojně, když pronesl tento právní názor; a vnořiv nos do džbánu, zamrkal přes jeho okraj na užaslého syna.

„Ale co myslíš?", ptal se Sam. „Myslíš, že bude vyslechnanej v Old Bailey?"

„I to nemá s tím nic co dělat, Sammy," odpověděl pan Weller. „Ať je vyslechnanej kdekoli, hochu, alibi je pro něj to nejlepší. Dostali jsme s alibi Toma Wildsparka, obžalovaného z vraždy, když všichni ti páni s parukama řekli, že ho nemůže nic zachránit. A já si myslím, Sammy, jestli tvůj pán nedokáže alibi, tak je, jak ti Taliáni říkaj', v bryndě. To je všechno."

A poněvadž starší pan Weller byl pevně a nezvratně přesvědčen, že Old Bailey jest nejvyšší soud v zemi, a že se podle něho musejí řídit všechny ostatní soudní dvory kdekoli jinde, nedbal naprosto ujištění a důvodů svého syna majících za účel ukázat, že alibi tu jest nepřipustné, a důrazně prohlášoval, že pan Pickwick bude uznán vinným. Přesvědčiv se, že by bylo marné dále o této věci hovořiti, Sam změnil předmět rozhovoru a otázal se, jaký jest ten druhý bod, o němž si jeho otec přál s ním pohovořiti.

„To je věc týkající se mé domácnosti, Sammy," řekl pan Weller. „Tenhle Stiggins –"

„Ten s tím červeným nosem?", tázal se Sam.

„Zrovna ten samej," odpověděl pan Weller. „Ten chlap s tím červeným nosem, Sammy, navštěvuje tvoji macechu tak vytrvale, že jsem nic

Samku, není nad alebi." Při přednášení tohoto právníckého názoru se pan Weller tvářil nadmíru hlubokomyslně; a když domluvil, zabořil nos do sklenice a přes její okraj zamrkal na užaslého syna.

„Ale jak to myslíte?" řekl Sam. „Snad nemyslíte, že ho budou soudit v Old Bailey?"

„To nepatří k tomu, vo čem ted' uvažujem, Samku," odpověděl pan Weller. „Ať ho soudějí kde chtějí, chlapče, tak ho z toho vytáhne jediná věc, alebi. Takovým alebi sme vytáhli Toma Wildsparka, dyž měl na krku tu vraždu a dyž všechny ty velky zvířata vod soudu tvrdily, že mu nepomůže ani pámbu. A to tě povídám, Samku, esli tvůj pán nedokáže alebi, tak bude dočista v rejži, jak říkaj Taliáni, to je svaty."

A poněvadž pan Weller starší choval pevně a nezvratně přesvědčení, že trestní soud Old Bailey je nejvyšší anglický soudní dvůr a že se jeho pravidly a jednacím řádem řídí praxe všech ostatních soudů bez rozdílu, naprosto nedbal synova ujišťování a dokazování, které mu mělo vysvětlit, že alibi je tu zhola nepřipustné, a neústupně tvrdil, že pan Pickwick je „ukřivděnej vobětní beránek". Když Sam viděl, že nemá smysl, aby věc ještě dále rozváděl, změnil předmět hovoru a zeptal se, o čem jiném si s ním vážený otec přeje promluvit.

„To je záležitost domácí politiky, Samku," řekl pan Weller. „Tenhle Stiggins –"

„Ten s tím červeným nosem?" zeptal se Sam.

„To si uhad', odpověděl pan Weller. „Tak ten chlap s tím červeným nosem, Samku, tě chodí dobrotivě navštěvovat tvou macechu tak

see equalled. He's sitch a friend o' the family, Sammy, that wen he's away from us, he can't be comfortable unless he has somethin' to remember us by."

[103] "And I'd give him somethin' as 'ud turpentine and beesvax his memory for the next ten years or so, if I was you," interposed Sam.

[104] "Stop a minute," said Mr. Weller; "I was a-going to say, he always brings now, a flat bottle as holds about a pint and a half, and fills it vith the pine-apple rum afore he goes away."

[105] "And empties it afore he comes back, I s'pose?" said Sam.

[106] "Clean!" replied Mr. Weller; "never leaves nothin' in it but the cork and the smell; trust him for that, Sammy. Now, these here fellows, my boy, are a-goin' to-night to get up the monthly meetin' o' the Brick Lane Branch o' the United Grand Junction Ebenezer Temperance Association. Your mother-in-law was a-goin', Sammy, but she's got the rheumatics, and can't; and I, Sammy—I've got the two tickets as was sent her." Mr. Weller communicated this secret with great glee, and winked so indefatigably after doing so, that Sam began to think he must have got the *tic doloureux* in his right eyelid.

[107] "Well?" said that young gentleman.

[108] "Well," continued his progenitor, looking round him very cautiously, "you and I'll go, punctiwal to the time. The deputy-shepherd won't, Sammy; the deputy-shepherd won't." Here Mr. Weller was seized with a paroxysm of chuckles, which gradually terminated in as near an approach to a choke as an elderly gentleman can, with safety, sustain.

[109] "Well, I never see sitch an old ghost in all my born days," exclaimed Sam, rubbing the old gentleman's

neviděl. Von ti má tak rád naši rodinu, Sammy, že to bez nás skoro ani nevydrží."

„Na vašem místě," řekl Sam, „dal bych mu něco na památku, že by na to jakživ nezapomněl."

„Počkej jen chvíli!" pokračoval pan Weller, „já ti chci zrovna říct, že si k nám 'dycky přinese flašku, a než vovedje, že si ji 'dycky naplní ananasovým rumem."

„A vyprázdní ji, než při'de nazpátek, tuším?" řekl Sam.

„Do čista," odpověděl pan Weller, „nenechá v ní nic než špunt a vůni, Sammy. A ti lotří chtějí dnes v noci bejt v měsíční schůzi Brick-Laneskýho vodboru ústředního velkého Ebenezerského spolku střídmosti! Tvá macecha taky chtěla jít, ale dostala ti rheumatismus a proto nemůže. A já, Sammy, si schoval voba lístky, co jí poslali." A pan Weller sdělil toto tajemství náramně rozmarňe a mrkal při tom tak neunavně, že Sam si skoro začal myslet, že má křeč v pravém víčku.

„No?" ptal se mladý pán.

„No," řekl jeho otec a opatrně se rozhlédl, „pu'dem tam dnes večír, až bude čas. A pomocník pastýřů nebude moct jít, Sammy!" A jakoby měl záchvat, začal se pan Weller z plna hrdla smát a smál se tak dlouho, jak si to jen může starší pán dovolit bez krajního nebezpečí, že se zadusí.

„To 'sem jaktěživ neviděl, takový blázna," zvolal Sam a třel starému pánovi tak důkladně záda, že by byl o

Je to takovej přítel naší rodiny, Sammy, že dyž není u nás, není spokojenej, nemá-li něco, co by mu nás připomínalo."

„A já bych mu něco dal, co by mu naterpentýnovalo a navoskovalo pamět na nějakých deset let, bejt váma," podotkl Sam.

„Počkej minutku," řekl p. Weller; „chtěl sem právě říct, že si teď dycky přináší placatou láhev, do kerý se vejde asi půl druhý penty, a než vovedje, naplní si ji ananasovým rumem."

„A vyprázdní ji, myslím, než se zas vrátí?" řekl Sam.

„Nadobro!" odpověděl p. Weller; „nikdy v ní nic nenechá, jen zátku a vůni; na to můžeš spolehnout, Sammy. A ty chlapi, hochu, chtěj dnes večír pořádat měsíční schůzi bricklaneskýho vodboru Veliky spojeny Ebenezerovsky abstinentní jednoty. Tvá macecha se chystala taky, Sammy, ale chytlo se jí regma, a nemůže; a já, Sammy, mám ty dvě vstupenky, co jí poslali." P. Weller pověděl toto tajemství s velikou radostí a mrkal potom tak neunavně, že si Sam myslil, že snad má ve víčku pravého oka křeč.

„No a?" řekl mladý pán.

„No," pravil dále jeho otec ohlížeje se velmi opatrně kolem; „pu'dem tam spolu pěkně včas. Pomocník pastýřů nepude, Sammy, pastýřů pomocník nepude." Při tom byl p. Weller zachvácen křečovitým chechtotem, který se na konec poněnáhu blížil do takové míry zadušení, jak to starší pán bez pohromy snese.

„Takovýho starýho blázna sem nikdá neviděl, co sem na světě," zvolal Sam a třel starému pánovi záda tak silně,

v životě neviděl. Stal se již takovým rodinným přítelem, že když jde od nás, nedovede se upokojiti, jen když si nese něco, co by mu nás připomínalo."

„Dal bych mu něco, co by se mu přilepilo k paměti na deset let jako včelí vosk s terpentinem, kdybych byl vámi," prohlásil Sam.

„Počkej minutku," pravil pan Weller. „Chtěl jsem říci, že si nyní nosí vždy s sebou plochou lahvičku, která obsahuje asi půldruhý penty a naplňuje si ji ananasovým rumem vždy, když jde od nás."

„A myslím, že ji vyprázdní dřívě nežli se zase vrátí, co?" otázal se Sam.

„Dočista," pravil pan Weller; „nikdy v ní nenechá kromě korku a vůně ničeho, v tom se můžeš na něho spolehnouti. – Nuže, tihle chlapi budou dnes večer pořádati měsíční schůzi bricklaneského odboru Spojeného hlavního ústředí ebenezera temperenčního sdružení. Tvoje macecha by byla šla, Same, ale dostala reumatismus a nemůže; a já, Same, já jsem dostal oba lístky, které jí poslali."

Pan Weller sdělil toto tajemství s velikým nadšením a mrkal při tom tak neunavně, že Sam počal myslet, že dostal bolestné křečovitě trháni v pravém očním víčku.

„Nu a?" otázal se mladý gentleman.

„Nu a," pokračoval jeho zploditel, rozhlížeje se velmi opatrně, „ty a já tam půjdeme přesně v určený čas. Pastorův pomocník, Same, nebude moci jíti – pastorův pomocník nebude moci jíti." Při těchto slovech byl pan Weller zachvácen křečovitým kašlem, který postupně vyvrcholil v takové kuckání, jaké sotva může obstarožný gentleman snést.

„Nu, jaktěživ jsem neviděl takovéhoho staré strašidlo," pravil Sam, tra starému gentlemanovi záda s

takovýho ještě neviděl. Je takovým přítelem rodiny, Sammy, že když není u nás, nemá klidu, ledaže něco má, co by mu nás připomínalo."

„A já bych mu něco dal, co by mu zatraceně osvěžovalo pamět na nejbližších deset roků, kdybych byl tebou," přerušil ho Sam.

„Počkej chvíli," řekl pan Weller. „Chtěl jsem říct, že si teď 'vždycky s sebou přinese takovou plochou láhev, do kerý se vejde jeden a půl žejdlíku a naplní si ji ananasovým rumem než odejde."

„A vyprázdní ji, než se zase vrátí, myslím?" poznamenal Sam.

„Dočista," odvětil pan Weller. „Nikdy v ní nic nenechá, než zátku a vůni. V tom se můžeš spolehnouti. No, a teď tihleti chlapi, hochu, chtějí mít dnes měsíční schůzi Brick Laneskýho odboru ústředního velkého Ebenezerského spolku střídmosti. Tvá macecha chtěla jít, Sammy, ale dostala reumatismus a nemůže. A já, Sammy, mám ty dva lístky, co jí poslali." Pan Weller sdělil toto tajemství s velikou veselostí a zamrkal tak neunavně potom, že Sam si počal myslet, že má křeč v pravém očním víčku.

„No tak?", řekl mladý gentleman.

„Nu," pokračoval otec rozhlédnuv se velmi opatrně kolem, „půjdeme spolu na puntík v ten čas. Pomocník pastýřův nepůjde, Sammy. Pastýřův pomocník nepůjde." V této chvíli byl pan Weller zachvácen takovým křečovitým chechtotem, který postupně stupňoval se do takové míry dušení, jak může starší pán ještě bezpečně vydržeti.

„No, to jsem ještě neviděl, takový starý strašidlo ve svém životě!", zvolal Sam tře záda starého pána do

vytrvale, že sem něco takovýho eště neviděl. Je tě to takovej přítel rodiny, Samku, že dyž je vod nás pryč, tak není spokojenej, leda dyž si vodnáší něco na památku."

„Bejt váma, tak bysem mu zvalchoval pamět, že by na to nezapomněl aspoň deset let," přerušil ho Sam.

„Počkej chvíli," pravil pan Weller, „chtěl sem tě zrovna říct, že si k nám teď dycky nosí placatou čutoru, do kerý se vejdou asi tak dva žejdlíky, a než vovedje, tak si ji dycky naplní ananasovým grogem."

„A dyž zas přijde, tak ji má už prázdnou, co?" řekl Sam.

„Do dna!" odpověděl pan Weller. „Nenechává tě v ní nikdá nic než špunt a čuch; na to můžeš spolehnout, Samku. A tydle chlapi tě budou dneska večír mít měsíční schůzi bricklaneský lóže Oustředního svazu združených Ebenezerských abstinentních jednot. Tvá macecha, Samku, se chystala taky, ale chytlo se jí regma a nemůže na nohy, a já, Samku – já tě mám ty dva lístky, co jí poslali." Pan Weller vyslovil toto tajemství s velkou radostí a mrkal potom tak neunavně, že si Sam už začínal myslet, nedostal-li snad otec do pravého oka nějaké bolestivé křeče.

„No a?" zeptal se tento mladý pán.

„No," pokračoval jeho nejbližší předek a rozhlédl se velmi obezřele kolem, „a my tě tam, Samku, spolu pu'dem a přijdem tam na puntík včas, ale pastuchův náměstek, ne, pastuchův náměstek ne!" Tu popadl pana Weller záchvat kuckavého smíchu a stupňoval se poněnáhu až k chechtotu tak křečovitému, jaký si jen může postarší pán dovolit bez nebezpečí, že se zadusí.

„No ne, co sem na světě, takový starý strašidlo sem eště neviděl," zvolal Sam a dřel starému pánovi záda tak

back; hard enough to set him on fire with the friction. "What are you a-laughin' at, corpilence?"

[110] "Hush! Sammy," said Mr. Weller, looking round him with increased caution, and speaking in a whisper. "Two friends o' mine, as works the Oxford Road, and is up to all kinds o' games, has got the deputy-shepherd safe in tow, Sammy; and ven he does come to the Ebenezer Junction (vich he's sure to do: for they'll see him to the door, and shove him in, if necessary) he'll be as far gone in rum-and-water, as ever he was at the Markis o' Granby, Dorkin', and that's not sayin' a little neither." And with this Mr. Weller once more laughed immoderately, and once more relapsed into a state of partial suffocation, in consequence.

[111] Nothing could have been more in accordance with Sam Weller's feelings than the projected exposure of the real propensities and qualities of the red-nosed man; and it being very near the appointed hour of meeting, the father and son took their way at once to Brick Lane, Sam not forgetting to drop his letter into a general post-office as they walked along.

[112] The monthly meetings of the Brick Lane Branch of the United Grand Junction Ebenezer Temperance Association were held in a large room, pleasantly and airily situated at the top of a safe and commodious ladder. The president was the straight-walking Mr. Anthony Humm, a converted fireman, now a schoolmaster, and occasionally an itinerant preacher; and the secretary was Mr. Jonas Mudge, chandler's shopkeeper, an enthusiastic and disinterested vessel, who sold tea to the members. Previous to the commencement of business, the ladies sat upon forms, and drank tea, till such time as they considered it expedient to leave off;

ně v tu chvíli sirku rozsvítíl. „No nesměj se tak, břichopásku!“

„Mlč, Sammy,“ zašeptal pan Weller a rozhlédl se opatrněji kolem. „Dva moji přátelé, co dělají na Oxfordský silnici a jsou hotovi ke každý legraci, vzali si na starost pomocníka pastejře, a až příjde do Ebenezerského spolku (a von tam jistě příjde, protože ho tam moji přátelé doprovodí a když bude třeba, taky ho tam strčí), tak bude napilej grogem jako houba a tím je moc řečeno.“

A po těch slovech zas dostal starší pan Weller záchvat smíchu a zas by se byl málem zadusil.

Nic by nebylo Samovi Wellerovi a jeho náladě do té míry lahodilo, jako tento plán vystaviti na odív pravé vlastnosti a náklonnosti pokrytcovy. A poněvadž byl už pomalu čas schůze, dali se otec a syn na cestu do Brick Lanu. Sam při té příležitosti nezapomněl odevzdati psaní do jedné z poštovních filiálek.

Měsíční schůze Brick-Laneského odboru ústředního velkého Ebenezerského Spolku střídmosti konaly se ve velkém sále, hezky vzdušném, do něhož se obecenstvo dostávalo po pevném žebříku. Předsedou byl přímo krácející pan Anthony Humm, bývalý hasič, který se dal teď na pokání a byl teď učitelem, příležitostně i kočujícím kazatelem. Sekretářem byl pan Jonáš Mudge, kramář, nadšený, nezištný člen, jenž prodával spolku ze svého kramu čaj. Neboť než se začalo sezení, pivaly obyčejně dámy, sedíce na lavicích, tak dlouho čaj, až se jim konečně zdálo, že by toho mohly mítí dost, zatím co u stolku potaženého zeleným sukem stála každému

že by byl od toho mohl chytнути. „Čemu pak se smějete, břicháči?“

„Pst, Sammy,“ řekl p. Weller ohlížeje se ještě opatrněji a mluvě šeptem. „Dva z mejh přátel, co jezděj po oxfordskej silnici a sou při každým šprýmu, vzali pastýřova pomocníka pevně do vleku, Sammy; a až příde do Ebenezerský jednoty (a příde jistě, poněvadž ho dovedou až ke dveřím a šoupnou ho dovnitř, bude-li potřeba), bude tak namazanej vod grogu, jak jen kdy byl u, markýze z Granby“ v Dorkingu, a to není řečeno málo. „A při tom se p. Weller znova nesmírně rozesmál, až se z toho zase málem zadusil.“

Nic se nemohlo shodovati více s city Sama Wellera než zamýšlené odhalení pravých sklonů a vlastností muže s červeným nose; a poněvadž nebylo daleko do udané hodiny schůze, vydali se otec a syn ihned do Brick Lane; při čemž Sam nezapomněl dáti cestou svůj list na poštu.

Měsíční schůze Veliké spojené Ebenezerský abstinentní jednoty se konala ve veliké místnosti pěkně a vzdušně položené, k níž se vystupovalo po bezpečném, pohodlném žebříku. Předsedou byl poctivý p. Antonín Humm, hasič obrácený na pravou cestu, nyní učitel a občas kočujícím kazatel, a tajemníkem byl p. Jonáš Mudge, kramář, nadšený a nezištný člověk, který prodával členům čaj. Než jednání bylo zahájeno, seděly dámy na lavicích a pily čaj tak dlouho, až uznaly za vhodné zanechatí toho; a veliká dřevěná pokladnička byla postavena okatě na stolku potaženém zeleným sukem, za nímž stál tajemník a přijímal s laskavým

takovým úsilím, že z něj div nevytloukl dým a oheň. „Čemu se smějete, vtělená tělnatosti?“

„Tíše, Same,“ pravil pan Weller, rozhlížeje se ve zvýšenou opatrností a mluvě šeptem. „Dva moji přátelé, kteří jezdí po oxfordské cestě, a kteří jsou ochotni ke všemu, když se jedná o nějaký povedený kousek, dostali do vleku pastoraova pomocníka, Same; a až příjde do toho Ebenezerský sdružení (a to se určitě stane; poněvadž ho doprovodí až ke dveřím a když bude třeba, vstrčí ho i dovnitř), bude už tak napít vody a rumu, jako býval u Markýze z Granby v Dorkingu, a to nebyvalo málo.“ A po těchto slovech se pan Weller opět dal do nemírného smíchu a ještě jednou se začal dusiti.

Nic nemohlo býti příjemnějším Samovi než tento záměr, vystaviti na veřejnost pravé sklonky a vlastnosti rudonosého muže; a poněvadž hodina schůze se přiblížila, vydali se otec a syn znovu na cestu do Brick Lane; při tom Sam neopominul zanechatí své psaní na hlavním poštovním úřadě, když kráčeli kolem.

Měsíční schůze bricklaneské odbočky Spojené hlavního ústředí ebenezerský temperenčního sdružení se konaly ve velkém sále, velmi vzdušném a příjemném, do něhož vedl přístup po pevném a pohodlném žebříku. Presidentem společnosti byl škrobený chodící pan Anthony Humm, na pravou víru obrácený hasič, nyní učitel a příležitostně kočujícím kazatel; a sekretářem byl pan Jonas Mudge, hokynář, nadšený a nezištný člen, který prodával členům čaj. Než začala schůze, sedávaly dámy na lavicích a pivaly čaj až do té doby, kdy se jim zdálo, že by bylo radno přestatí; a veliká dřevěná pokladnička na peníze byla postavena na obchodní stůl,

té míry, že ho třením mohl zapáliti. „Čemu se směješ, tlouštíku?“

„Pst, Sammy!“ řekl pan Weller rozhlížeje se kolem se zvýšenou opatrností a mluvě šeptem. „Dva moji přátelé, kteří pracují na oxfordské silnici a jsou hotovi ke každý legraci, vzali si na starost pomocníka pastýře, Sammy. A když příjde do Ebenezerského spolku (a von jistě příjde, neboť ho doprovodí až ke dveřím a vstrčí ho dovnitř, bude-li třeba), bude už plnej rumu, jako byl tenkrát v Dorkinu a tím je řečeno mnoho.“ Po těchto slovech pan Weller zase se rozesmál a znovu upadl v dusící záchvat.

Nic nemohlo býti v souhlase s city Sama Wellera, než toto navržené odhalení skutečných vlastností a náklonnosti muže s červeným nose; a poněvadž bylo blízko již ustanovené hodiny ke schůzi, vydali se otec se synem okamžitě na cestu do Brick Lane. Při tom Sam nezapomněl vhoditi dopis do schránky, kolem níž šli.

Měsíční schůze Brick Lanesského odboru, ústředního velkého Ebenezerského spolku střídmosti, byly konány v prostorné místnosti, příjemné a vzdušné, umístěné na konci bezpečného a pohodlného žebříku. Předsedou byl přímo krácející pán Anthony Humm, bývalý hasič, nyní učitel a příležitostně kočujícím kazatel. A tajemníkem byl pan Jonáš Mudge, kramář, nadšený a nezištný člen, jenž prodával čaj členům. Před zahájením schůze totiž seděly dámy na lavicích a pily čaj, až do té doby, kdy pokládaly za vhodné skončiti, a veliká dřevěná skříňka byla nápadně umístěna na zeleném povlaku stolu, za nímž stál tajemník a děkoval s blaženým úsměvem za

silně, že ho třením div nezapálil. „Čemu se tak smějete, vy pupkáči?“

„Pst, Samku!“ řekl pan Weller, rozhlédl se kolem sebe ještě ostrážitěji a mluvil šeptem: „Dva mí kamarádi, co jezděj na oxfordský štrece a sou pro každou lumpárnu, se tě vzali pastušního náměstka pěkně do parády, Samku; a až příde do Ebenezerský jednoty (jakože příde, protože ho dovedou až ke dveřím, a dyž to nepude jinak, tak ho dovnitř šoupnou), bude tě grogem tak nacucanej, že ho tak neviděl ještě ani markýz Granby v Dorkingu, a to už je co říct.“ Při těch slovech se pan Weller znovu nehorázně rozesmál, a upadl proto znovu do stavu, při kterém se málem dusil.

Nic se nemohlo shodovati s cítěním Sama Wellera víc než zamýšlené odhalení pravých povahových sklonů a vlastností muže s červeným nose; a protože se již schylovalo k hodině, stanovili pro začátek schůze, zamířili otec i syn bez meškání do Brick Lane a Sam nezapomněl dát cestou dopis na poštu.

Měsíční schůze bricklaneské lóže Ústředního svazu sdružených Ebenezerských abstinentních jednot se konaly v prostorné místnosti příjemné a vzdušně položené na horním konci bezpečného a pohodlného žebříku. Předsedou byl přímočarý pan Antonín Humm, hasič obrácený na pravou cestu, nyní učitel a občas kočovným kazatel; jednatel byl pan Jonáš Mudge, kupec a hokynář, nadšená a nezištná nádoba, která členům prodávala čaj. Před zahájením schůze posedávaly dámy porůznu na lavicích a popíjely čaj až do chvíle, kdy se jim zdálo, že mají už dost; na desce předsednického stolu, potažené zeleným sukem, bila do očí velká dřevěná pokladnička a za

and a large wooden money-box was conspicuously placed upon the green baize cloth of the business-table, behind which the secretary stood, and acknowledged, with a gracious smile, every addition to the rich vein of copper which lay concealed within.

[113] On this particular occasion the women drank tea to a most alarming extent; greatly to the horror of Mr. Weller, senior, who, utterly regardless of all Sam's admonitory nudgings, stared about him in every direction with the most undisguised astonishment.

[114] "Sammy," whispered Mr. Weller, "if some o' these here people don't want tappin' to-morrow mornin', I ain't your father, and that's wot it is. Why, this here old lady next me is a-drowndin' herself in tea."

[115] "Be quiet, can't you?" murmured Sam.

[116] "Sam," whispered Mr. Weller a moment afterwards, in a tone of deep agitation, "mark my vords, my boy. If that 'ere secretary fellow keeps on for only five minutes more he'll blow hissself up with toast and water."

[117] "Well, let him, if he likes," replied Sam; "it ain't no bis'ness o' yourn."

[118] "If this here lasts much longer, Sammy," said Mr. Weller, in the same low voice, "I shall feel it my duty, as a human bein', to rise and address the cheer. There's a young 'ooman on the next form but two, as has drunk nine breakfast-cups and a half; and she's a-swellin' wisely before my wery eyes."

[119] There is little doubt that Mr. Weller would have carried his benevolent intention into immediate execution, if a great noise, occasioned by putting up the cups and saucers, had not very fortunately announced that the tea-drinking was

viditelná dřevěná pokladnička a za ní tajemník, jenž každý nový přírůstek co schované v ní sbírky mincí s blaženým úsměvem kvitoval.

Tentokrát pily dámy hrozné množství čaje, což vzbuzovalo odpor u pana Wellera, jenž nedbaje varovných pohledů Samových s nepokrytým udivením kolem sebe se díval.

„Sammy,“ zašeptal pan Weller, „‘esli se zejtra ráno nebudou muset něk'erý z těchto ženskejch dát načít, tak nechci bejt ani tvým otcem, na mou duši. Podívej se na tu babu tady, ta se ‘eště v čaji utopí.“

„Bud' tichej, jo?“ bručel Sam.

„Same,“ šeptal za chvíli pan Weller pohnutě, „pamatuj si, že mám pravdu. ‘esli ten sekretář bude ‘eště pět minut tak do sebe cpát, tak praskne pro samý chlebičky s máslem a pro samou vodu.“

„Ale tak ho u všech všudy nech, ‘dyž se mu to líbí,“ napomínal Sam otce, „co je ti do toho?“

„‘esli hned nepřestanou,“ šeptal však pan Weller dál, „na moutě, že vstanu a vobráťím se na předsedu. Tamhleta slečinka v třetí lavici už vypila devět a půl šálku, vona zrovna votýká před mejma vočima.“

Není pochyby, že by byl pan Weller svůj dobře míněný úmysl ihned provedl, kdyby na štěstí mu v tom nebyl zabránil hluk, způsobený uklízením šálků a misek, jenž mu připomněl, že pití čaje je skončeno. Když byly šálky uklizeny, byl dán stůl

úsměvem každý příspěvek k bohatému ložisku mědi, které se skrývalo uvnitř.

Právě tentokrát pily dámy čaj měrou velmi znepokojující a k hroznému úžasu p. Wellera staršího, který naprosto nedbaje upozorňování Sama, šťouchajícího ho loktem, vyvaloval oči na všechny strany s udivením naprosto nezakryvaným.

„Sammy,“ šeptal p. Weller, „jesli se někery z těchto lidí nebudou zítra nebudou muset načepovat, nejsem tvůj táta; je to takovy. Dyť se tahle stará paní vedle mně utopí v čaji.“ i

„Bud'ťe zticha, co pak nemůžete mlčet,“ zamumlal Sam.

„Same,“ zašeptal p. Weller po chvíli tónem velmi vzrušeným, „pamatuj na my slova, hochu. Jesli ten chlap tajemník bude takhle jíst jen eště pět minut, pukne topinkama a vodou.“

„Inu, ať si pukne, dyž se mu chce,“ odpověděl Sam; „vám do toho nic není.“

„Jesli tohle tak pude eště dál, Sammy,“ řekl pan Weller zase tak šeptem, „budu to pokládat za svou povinnost jako lidskej tvor, abych vstal a vobrátil se na předsedu. Vo dvě lavice dál sedí mladá ženská, kerá vypila devět a půl šálků; a vona zrovna před mejma vočima nabobtnává.“

Je málo pochybnosti, že by byl p. Weller vykonal svůj blahovlnný úmysl, kdyby veliký hluk, způsobený odklizováním šálků a talířků nebyl na štěstí ohlásil, že pití čaje je skončeno. Když bylo odklizeno nádobí, byl stůl pokrytý zeleným sukнем přitažen

potazený zeleným sukнем, za nímž stál sekretář a děkoval se ztrnulým úsměvem za každý příspěvek k bohaté záplavě měďáků, která v ní byla skryta.

Tentokrát pily ženy čaj v nanejvýše znepokojujícím množství k nemalému zděšení pana Wellera staršího, jenž, nedbaje naprosto varovných šťouchanců Samových, rozhlížel se kolem sebe všemi směry, s naprosto neskrývaným úžasem.

„Same,“ šeptal pan Weller, „jestli někteří z těchto lidí nebudou zítra potřebovat, aby je načepovali jako sudy, pak ať nejsem tvým otcem, na mou věru. Vždyť tahle stará paní vedle mne se v tom čaji utopí!“

„Bud'ťe zticha,“ zahučel Sam.

„Same,“ šeptal pan Weller za chvíli potom velice znepokojeným hlasem, „pamatuj si na má slova, hochu. – Jestli ten sekretářský chlap bude jísti ještě pět minut, pukne od samých topinek a vody.“

„Ať pukne, když se mu to líbí,“ pravil Sam. „To není vaše věc!“

„Jestli to potrvá ještě hodně dlouho, Same,“ pravil pan Weller, „budu pokládati za svoji povinnost jako lidský tvor vstáti a pronésti řeč. Tamhle na třetí lavici je mladá ženská, která vypila devět šálků a půl a nadýmá se zřetelně před mýma očima.“

Není pochybnosti, že by byl pan Weller neprodleně provedl tento svůj dobře míněný úmysl, kdyby veliký hluk, způsobený skládáním šálků i misek, neprozradil šťastnou náhodou, že je pití čaje skončeno. Když bylo nádobí uklizeno, byl zelený

každý přírůstek bohaté měděné žíly, jež se uvnitř skrývala.

Při této příležitosti pily dámy čaj ve značné míře, k velikému úžasu pana Wellera staršího, který nevšímaje si varovných pohledů Samových, zíral kolem sebe všude s nezastíraným údivem.

„Sammy,“ šeptal pan Weller. „Jestliže někoho z těchto lidí nebudou muset zejtra ráno stočit, pak nejsem tvůj otec. To ti říkám! Vždyť tahle stará dáma vedle mě se už v čaji topí.“

„Nemůžeš bejt zticha,“ šeptal mu Sam.

„Sammy!“ šeptal pan Weller po malé chvíli hluboce pohnut. „Vzpomeň na moje slova, hochu! Jestliže tenhle tajemník bude ještě pokračovat takhle pár minut, pak praskne samejma chlebičkama.“

„No, ať praskne, když se mu to líbí,“ odvětil Sam. „Co je ti do toho?“

„Jestli to bude ještě trochu dýl trvat, Sammy,“ pravil pan Weller týmž tlumeným hlasem, „budu považovat za svoji povinnost jako lidskej tvor, abych povstal a vobrátil se na předsedu. Tadyhle je jedna mladá ženská ve třetí lavici vedle, která vypila devět koflíků a půl. A votýká zrovna před mejma vočima.“

Není pochyby, že by pan Weller svůj dobře míněný úmysl okamžitě byl provedl, kdyby ohromný hluk způsobený skládáním koflíků a talířků velmi šťastně nebyl připomněl, že pití čaje je skončeno. Když bylo nádobí uklizeno, stůl se zeleným povlakem

ní stál jednatel a s blahovlnným úsměvem děkoval za každý nový přírůstek k bohatému ložisku mědi, které se skrývalo v jejích útrokách.

Právě tentokrát pily dámy čaj měrou vsutku svrchovaně znepokojivou, a to k velkému zděšení pana Wellera staršího, který pranic nedbal Samova varovného žduchání a pouilil bezostyšně oči na všechny strany s výrazem zcela netajeného úžasu.

„Samku,“ zašeptal pan Weller, „esli se někerej ten fraucimor tady nebude muset dát zejtra ráno stočit do flašek, tak ať nejsem tvůj táta, na to můžeš vzít jed. Dyť tadleta bába vedle mně se tě v čaji zrovna topí.“

„Bud'ťe zticha, copak nemůžete mlčet?“ řekl Sam polohlasně.

„Same,“ zašeptal po chvíli opět pan Weller silně vzrušeným hlasem, „pamatuj na my slova, chlapče. Esli tě to ten chlap jednatelská povede tímle tempem eště jen pět minut, pak vod těch topinek a vody určitě praskne.“

„Tak ať praskne, dyž se mu to líbí,“ odpověděl Sam, „do toho vám přeče nic není.“

„Esli tě to takle pude eště dlouho dál, Samku,“ řekl pan Weller týmž zdušeným hlasem, „tak budu jako lidskej tvor považovat za svou povinnost vstát a vobrátil se na předsedu. Vo dvě lavice dál tě tady sedí mladice, kerá vyžbrundala už půl desáta kofle čaje a zrovna před mejma vočima tady ouplně bobtná.“

Je málo pochybnosti, že by pan Weller byl tento bohulibý úmysl bez prodlení vykonal, kdyby nebyl řinčivý hluk, vyvolaný odklizováním šálků a talířků, na štěstí právě ohlásil, že pití čaje je u konce. Když se nádobí sklídilo a stůl se zeleným soukenným

over. The crockery having been removed, the table with the green baize cover was carried out into the centre of the room, and the business of the evening was commenced by a little emphatic man with a bald head and drab shorts, who suddenly rushed up the ladder, at the imminent peril of snapping the two little legs incased in the drab shorts, and said –

[120] “Ladies and gentlemen, I move our excellent brother, Mr. Anthony Humm, into the chair.”

[121] The ladies waved a choice selection of pocket-handkerchiefs at this proposition; and the impetuous little man literally moved Mr. Humm into the chair, by taking him by the shoulders and thrusting him into a mahogany-frame which had once represented that article of furniture. The waving of handkerchiefs was renewed, and Mr. Humm, who was a sleek, white-faced man, in a perpetual perspiration, bowed meekly, to the great admiration of the females, and formally took his seat. Silence was then proclaimed by the little man in the drab shorts: and Mr. Humm rose and said—That, with the permission of his Brick Lane Branch brothers and sisters, then and there present the secretary would read the report of the Brick Lane Branch committee; a proposition which was again received with a demonstration of pocket-handkerchiefs.

[122] The secretary having sneezed in a very impressive manner, and the cough which always seizes an assembly, when anything particular is going to be done, having been duly performed, the following document was read:

[123] “REPORT OF THE COMMITTEE OF THE BRICK LANE BRANCH OF THE UNITED GRAND JUNCTION EBENEZER TEMPERANCE ASSOCIATION.

se zeleným povlakem do prostřed sálu, a zasedání zahájeno malým, velice živým mužem s lysinou, s jasné hnědými krátkými kalhotami, jenž rychle (a se zřejmým nebezpečím, že ztratí z kalhot jednu ze svých nožiček) vyšplhal se po žebříku a řekl:

„Pánové a dámy, já navrhuji, aby náš roznítilý bratr pan Anthony Humm ujal se předsednictví.“

Na tento návrh zaválala se strany dam vybraná kolekce dámských šátečků a onen nepokojný, malý pán v pravém slova smyslu donesl pana Humma k předsednické židli vzav ho za ramena a hodiv s ním na mahagonovou židli.

Vlání šátečků se obnovilo, a pan Humm, muž s hladkou, ale bledou tvář, věčně se potící, poklonil se pokorně k velikému obdivu dam a hned na to s důstojnou slavností si usedl. Malý pán v hnědých kalhotkách kázal, aby bylo ticho, a na to se pan Humm zvedl a řekl, že s dovolením zde shromážděných bratří a sester Brick-Laneské sekce přítomný sekretář přečte zprávu výboru Brick-Laneské sekce. Toto sdělení bylo uvítáno opětným máváním šátečků.

Když si sekretář sekce příslušným způsobem odkašlal a když všeobecné odkašlávání (které pravidelně napadá shromáždění před tím, než něco obzvlášť důležitého se začne), jak se sluší a patří, bylo odbyto, četl tuto zprávu:

Zpráva výboru Brick-Laneského odboru Ústředního velkého Ebenezerského Spolku střídmosti.

doprostřed místnosti a jednání toho večera bylo zahájeno malým, emfatickým mužem s holou hlavou a krátkými šedými spodky, který se znenadání přihnul prudce po žebříku nahoru, vydav se hrozícímu nebezpečnosti, že si poláme krátké nohy, vězící v šedých spodcích, a pravil:

„Dámy a pánové, navrhuji na místo předsednické našeho výtečného bratra, pana Antonína Humma.“

Na tento návrh zamávaly dámy vybranou kolekcí kapesníků a prudký muž doslova navrhl p. Humma na předsednické křeslo, vzav ho za ramena a vstrčil ho na mahagonovou kostru, která kdysi představovala jmenovaný kus nábytku. Kapesníky zaválaly znovu, a p. Humm, ulízaný, bledý muž, neustále se potící, uklonil se vlídně k velikému obdivu žen a zaujal obřadně své místo. Mužik v šedých spodcích žádal pak ticho, a p. Humm vstal a pravil, že s dovolením přítomných tu bratří a sester bricklaneského odboru přečte sekretář zprávu výboru bricklaneského odboru, kteréž ohlášení bylo zase přijato máváním kapesníků.

Když si tajemník velmi působivě kýchl, a kašlání, které vždy zachvátí shromáždění, když se má dít něco neobyčejného, bylo řádně odbyto, byl čten tento dokument:

„Zpráva výboru bricklaneského odboru Veliké spojené Ebenezery jednoty abstinentů.“

potazený stůl přinesen doprostřed sálu a zasedání bylo zahájeno malým, velice čilým mužem s lysou hlavou a hrubými, krátkými kalhotami, který se náhle vyšplhal po žebříku vzhůru, vydávaje se v nebezpečí, že mu prasknou obě nožičky v krátkých kalhotách, a pravil:

„Dámy a pánové, navrhuji za předsedu našeho výtečného bratra pana Anthony Humma.“

Dámy zamávaly po tomto návrhu vybranou sbírkou šátečků, a útočný malý mužik doslovně vtlačil pana Humma do předsednického křesla, vzav ho za ramena a posadiv ho do mahagonové kostry, která kdysi bývala křeslem. Mávání šátků se opětovalo a pan Humm, odulý, bledý muž, jenž se ustavičně potil, se pokorně uklonil za velkého obdivu žen a zaujal obřadně své místo. Potom malý mužik v krátkých kalhotách přikázal, aby bylo ticho, a pan Humm vstal a pravil, že s dovolením právě přítomných bratří a sester své bricklaneské odbočky sekretář přečte zprávu výboru bricklaneské odbočky, návrh to, který byl opět přijat máváním šátečků.

Když sekretář velmi dojemným způsobem kýchl a když se jak se patří odbylo odkašlávání, které pravidelně zachvacuje shromáždění, když má být něco důležitého projednáváno, byl čten následující dokument:

Zpráva výboru bricklaneské odbočky Spojeného hlavního ústředí ebenezera temperančního sdružení.

byl posunut do středu místnosti a zasedání bylo zahájeno malým živým mužem s holou hlavou a hnědými kalhotami, jenž rychle vyšplhal se po žebříku se zřejmým nebezpečím, že si zlomí obě malé nožky zahalené v hnědé kalhoty a pravil:

„Dámy a pánové, navrhuji, aby náš vynikající bratr, pan Anthony Humm předsedal.“

Dámy mávaly celým výběrem kapesních šátků na souhlas s tímto návrhem, a živý malý mužik doslovně donesl pana Humma do předsednického křesla uchopiv ho za ramena a vtlačiv ho do mahagonové kostry pohovky, jež představovala nyní tento kus nábytku. Mávání šátků bylo obnoveno a pan Humm, který byl vyzáblým mužem s bledou tvář, stále se potící, pokorně se uklonil k velikému obdivu dam, a zaujal místo. Pak bylo vyžádáno ticho oním malým mužem v hnědých kalhotách a pan Humm povstal a řekl, že s dovolením shromážděných bratří a sester Brick Laneského odboru, kteří jsou zde přítomni, tajemník přečte zápis výboru Brick Laneského odboru. Tento proslov byl opět přijat demonstrativním máváním kapesních šátků.

Když sekretář si velmi důrazným způsobem odkašlal a když i pokašlávání, jež vždycky zachvátí shromáždění, kdykoli se má začít něco velmi důležitého, bylo, jak se sluší a patří, odbyto, byla čtena následující zpráva:

„Zpráva výboru Brick Laneského odboru ústředního velkého Ebenezerského spolku střídmosti.“

potahem se přitáhl doprostřed místnosti, zahájil jednání toho večera živý mužiček s lysou lebkou a šedohnědými novahvíčkami, který se nenadále přihnul po žebříku jako lasička (při čemž mu hrozilo velké nebezpečí, že si přeláme obě nožičky, nadité do šedohnědých kalhotek) a řekl:

„Dámy a pánové, navrhuju, aby se náš zasloužilý bratr pan Antonín Humm ujal předsednictví.“

Dámy zamávaly tomuto návrhu vybranou kolekcí kapesníků; a prchlivý mužiček doslova posadil pana Humma na předsednické křeslo tím, že ho popadl za ramena a poválil ho do nábytkové trosky, která kdysi představovala jmenovaný kus zařízení. Kapesníčky zaválaly znovu a pan Humm, ulízaný a bledolící muž, který se ustavičně potil, se ostýchavě uklonil a za velkého obdivu ženského posluchačstva obřadně zaujal místo. Potom mužiček v šedohnědých kalhotkách požádal o ticho a pan Humm povstal a oznámil, že s dovolením zde přítomných bratří a sester bricklaneské lóže nyní jednatel přečte zprávu výboru bricklaneské lóže; tuto promluvu pozdravilo opět velké mávání šátečky.

Jednatel si velmi působivě odfrkl, a když se skončilo i všeobecné pokašlávání, které propuká v každém shromáždění, má-li se něco dít zvlášť řádně a náležitě, došlo ke čtení tohoto zápisu:

ZPRÁVA VÝBORU BRICKLANESKÉ LÓŽE ÚSTŘEDNÍHO SVAZU SDRUŽENÝCH EBENEZERSKÝCH ABSTINENTNÍCH JEDNOT

[124] “Your committee have pursued their grateful labours during the past month, and have the unspeakable pleasure of reporting the following additional cases of converts to Temperance.

[125] “H. Walker, tailor, wife, and two children. When in better circumstances, owns to having been in the constant habit of drinking ale and beer; says he is not certain whether he did not twice a week, for twenty years, taste ‘dog’s nose,’ which your committee find upon inquiry, to be compounded of warm porter, moist sugar, gin, and nutmeg (a groan, and “So it is!” from an elderly female). Is now out of work and penniless; thinks it must be the porter (cheers) or the loss of the use of his right hand; is not certain which, but thinks it very likely that, if he had drunk nothing but water all his life his fellow-workman would never have stuck a rusty needle in him: and thereby occasioned his accident (tremendous cheering). Has nothing but cold water to drink, and never feels thirsty (great applause).

[126] “Betsy Martin, widow, one child, and one eye. Goes out charing and washing, by the day; never had more than one eye, but knows her mother drank bottled stout, and shouldn’t wonder if that caused it (immense cheering). Thinks it not impossible that if she had always abstained from spirits she might have had two eyes by this time (tremendous applause). Used at every place she went to to have eighteen-pence a day, a pint of porter, and a glass of spirits; but since she became a member of the Brick Lane Branch, has always demanded three-and-sixpence instead (the announcement of this most interesting fact was received with deafening enthusiasm).

[127] “Henry Beller was for many years toast-master at various

Výbor v minulém měsíci pokračoval ve svých vděčných pracích a může s nevýslovným uspokojením vykázat se těmito novými na cestu střídmosti obrácenými členy:

H. Walker, krejčí, s chotí a dvěma dětma. Přiznává se, že za lepších poměrů pil denně „ale“ za pivo, a nemůže s určitostí udát, zda nepožíval taky po dvacet let dvakrát denně „čumák“, nápoj to jenž dle pátrání našeho výboru sestává z teplého porteru, drobného cukru, jalovcové kořalky a muškátového květu. (Vzdechy. Jedna starší dáma: Je to tak!) Teď je bez práce a bez penny; dle jeho mínění je tím vinen buď porter (Pochvala) anebo to, že nemůže už pracovat pravou rukou. Jest sice nerozhodnut, ale nepovažuje za nepravdě podobné, že kdyby po celý svůj život byl pil jen vodu, že by ho nebyli kamarádi píchli rezavou jehlou a tím přivodili jeho neštěstí. (Bouřlivá pochvala.) Teď nemá k pití nic než studenou vodu a zdá se mu, že nemá více takovou žízeň. (Hlasitá pochvala.)

Betsy Martinová, vdova s jedním dítětem a jedním okem. Posluhuje a pere lidem. Neměla nikdy víc než jedno oko, ví ale pozitivně, že její matka pivala silný ležák, a nedivila by se, jestli to to způsobilo, že má jen jedno oko. (Dlouhotrvající pochvala.) Ona pravidelně dostávala od každé partaje, které posluhovala, denně osmnáct pencí, pintu porteru a skleničku kořalky. Od té chvíle však, co se stala členem Brick-Laneské sekce, běže si místo toho od svých zákazníků tři šilinky a šest pencí. (Sdělení tohoto nanejvýš zajímavého případu bylo přijato entusiastickým potleskem.)

Henry Beller, byl po delší řadu let řečníkem přípitků na banketech

Výbor pokračoval v uplynulém měsíci ve svých vděčných pracích a je nevýslovně potěšen, že může podati tyto nové případy obrácení k zásadám střídmosti.

H. Walker, krejčí, žena a dvě děti. Dokud byl v lepších poměrech, byl zvyklý, jak přiznává, pít pravidelně ale a pivo; praví, že si není jist, nepil-li po dvacet let dvakrát týdně „čumák“, což jest, jak výbor vyšetřil, smíšenina z teplého porteru, hnědého pískového cukru, borovičky a muškátového oříšku. (Vzdech, a výkřik starší ženy: Tak jest!). Nyní je bez práce a bez peněz; myslí, že příčinou je asi buď porter (souhlas) nebo to, že nemůže hnouti pravou rukou; neví jistě, co z obojího, ale pokládá za pravdě podobné, že, kdyby byl po celý život pil jen vodu, nebyl by ho dělník, s nímž pracoval, nikdy píchl rezavou jehlou a tím způsobil jeho neštěstí (hlučný souhlas). Nemá co pít kromě studené vody a nemá nikdy žízeň (silná pochvala).

Běta Martinová, vdova, jedno dítě a jedno oko. Chodí ve dne posluhovat a prát; neměla nikdy víc než jedno oko, ale ví, že její matka pivala lahvové pivo, a nedivila by se, kdyby to bylo příčinou (velmi silný souhlas). Nepokládá za nemožné, že kdyby se matka byla vždy zdržovala lihovin, mohla by nyní mít obě oči (ohromná pochvala). Dostávala na všech místech, kam chodila, osmnáct pence denně, pintu porteru a skleničku kořalky; ale od chvíle, kdy se stala členem bricklaneského odboru, žádá místo toho vždy tři šilinky a šest pence (ohlášení této velezajímavé věci bylo přijato ohlušující, nadšenou pochvalou).

Jindřich Beller byl mnoho let ceremoniářem při všelijakých

Výbor pokračoval ve své vděčné práci během posledního měsíce a má nevýslovnou radost, že může podati zprávu o dodatečných případech získání nových obrázců k střídmosti:

H. Walker, krejčí, žena a dvě děti. Dokud žil v lepších poměrech, doznává, že měl ve zvyku pít „ale“ a pivo; praví, že není jist, nepil-li dvakrát týdně po dvacet let „psí čumák“, nápoj to, o němž výbor zjistil dotazem, že sestává z horkého porteru, kandisového cukru, jalovcové kořalky a muškátového ořechu (zasténání a výkřik „Tak to také je!“ – který pronesla jakási obstarožná žena). Nyní jest bez práce a bez peněz; myslí, že je tím vinen porter (pochvala) nebo ztráta schopnosti pravé ruky k práci; není si jist, co je toho příčinou, ale je toho názoru, že je velmi pravděpodobné, že kdyby byl nepil nic jiného než vodu po celý svůj život, nebyl by ho jeho spolutovaryš píchl rezavou jehlou a tím přivodil jeho neštěstí. (Bouřlivá pochvala.) Nyní nemá zase nic k pití kromě studené vody a nikdy nepociťuje žízeň. (Veliký potlesk.)

Betsy Martinova, vdova, jedno dítě a jedno oko. Posluhuje a pere lidem za denní mzdu; nikdy neměla více než jedno oko, ale pamatuje se na to, že její matka pivala silný ležák z lahvi a nedivila by se, kdyby to byla toho příčina. (Nesmírná bouře pochvaly.) Myslí, že kdyby se byla zdržovala lihových nápojů, 'byla by mohla mít v přítomné době obě oči. (Hromový potlesk.) Byla zvyklá žádati všude, kde posluhovala, osmnáct pencí za den, pintu porteru a skleničku kořalky, ale od té doby, co se stala členkou bricklaneské odbočky, žádá vždy místo toho tři šilinky a šest pencí. (Sdělení tohoto zajímavého případu bylo přijato ohlušujícími nadšenými projevy.)

Henry Beller byl po mnoho let pronášečem přípitků při banketech

Výbor pokračoval ve svých vděčných počinech po řadu minulých měsíců a s nevýslovným potěšením může oznámiti následující další případy obrácení ke střídmosti.

H. Walker, krejčí, s ženou a dvěma dětmi. Doznává, že když byl v lepších poměrech, měl trvalý zvyk pít pivo a to těžké pivo. Praví, že není jist, zda po dvacet let nepil dvakrát týdně „psí čumák“, kterýto nápoj podle zkoumání výboru sestává z teplého porteru, cukru, jalovcové kořalky, muškátu (povzdechnutí a hlas jedné starší dámy: „Tak tomu je!“). Jest nyní bez práce a bez penny. Myslí, že je to asi následkem těžkého piva (hlučný souhlas), nebo tím, že nemůže pracovat pravou rukou. Není jisto, co z těchto dvou věcí to je, ale myslí, že jest velmi pravděpodobné, kdyby nepil po celý svůj život nic jiného než vodu, že by ho kamarádi nepíchli rezavou jehlou a nepřivodili mu neštěstí. (Bouřlivá pochvala.) Teď nemá ničeho jiného k pití než studenou vodu a netrpí už žízni. (Bouřlivý potlesk.)

Betsy Martinová, vdova s jedním dítětem a jedním okem. Posluhuje a pere. Nikdy neměla více než jedno oko, ale pamatuje se, že její matka pivala silný ležák a nedivila by se prý, kdyby to bylo příčinou. (Ohromný souhlas). Nepokládá za nemožné, kdyby se vystříhala kdysi lihových nápojů, že by měla dnes obě oči (ohromný potlesk). Všude, kde pracovala, dostávala denně osmnáct pencí, žejdlík porteru a skleničku kořalky. Ale od té doby, co se stala členkou Brick Laneského odboru žádá všude místo toho tři šilinky a šest pencí. (Zpráva o tomto velmi zajímavém případě byla přijata s velmi ohlušujícím nadšením).

Henry Weller byl po mnoho roků řečníkem při různých banketech

„Výbor se v uplynulém měsíci věnoval své obvyklé záslužné činnosti a s nevýslovným potěšením se může vykázat těmito dalšími případy obrácení na cestu zdržlivosti.

H. Walker, krejčí, ženatý, dvě děti. Přiznává, že dokud byl v lepších poměrech, měl ve zvyku pravidelně pít slabé i silné pivo; říká, že neví jistě, nepil-li po dvacet let dvakrát týdně „čumák“, což jest, jak výbor vyšetřil, nápoj ze směsi horkého porteru, cukrkanclu, jalovcové a muškátového oříšku (povzdechnutí a hlas letitější ženy: Tak jest!). Nyní je bez práce a bez krejcaru; domnívá se, že příčinou toho je patrně buď porter (souhlas), nebo to, že nevládně pravou rukou; neví jistě, co z toho to je, ale považuje za velmi pravděpodobné, že kdyby nebyl po celý život pil nic jiného než vodu, nebyl by ho jeho spolutovaryš nikdy píchl rezavou jehlou a způsobil tak jeho neštěstí (bouřlivý souhlas). Nemá teď k pití nic jiného než studenou vodu a nikdy netrpí pocitem žízni (silný potlesk).

Betsy Martinová, vdova, jedno dítě a jedno oko. Chodí přes den posluhovat a prát po domech. Nikdy neměla víc než jedno oko, ale ví, že její matka pivala lahvový ležák, a nic by se nedivila, kdyby to byla příčina její vady (bouřlivá pochvala). Nepokládá za nemožné, že kdyby se matka byla vždycky zdržovala lihových nápojů, dcera by dnes měla možná oči obě (bouřlivý potlesk). V každé rodině, kam docházela, dostávala půl druhého šilinku, pintu porteru a sklenku kořalky; od té doby, kdy se stala členkou bricklaneské lože, žádá teď místo toho vždy jen penize, to jest tři a půl šilinku (oznámení této vysoce zajímavé podrobnosti uvítal ohlušující jásot.)

Henry Beller byl po mnoho let řečníkem a obřadníkem při různých

corporation dinners, during which time he drank a great deal of foreign wine; may sometimes have carried a bottle or two home with him; is not quite certain of that, but is sure if he did, that he drank the contents. Feels very low and melancholy, is very feverish, and has a constant thirst upon him; thinks it must be the wine he used to drink (cheers). Is out of employ now; and never touches a drop of foreign wine by any chance (tremendous plaudits).

[128] “Thomas Burton is purveyor of cat’s meat to the Lord Mayor and Sheriffs, and several members of the Common Council (the announcement of this gentleman’s name was received with breathless interest). Has a wooden leg; finds a wooden leg expensive, going over the stones; used to wear second-hand wooden legs, and drink a glass of hot gin-and-water regularly every night—sometimes two (deep sighs). Found the second-hand wooden legs split and rot very quickly; is firmly persuaded that their constitution was undermined by the gin-and-water (prolonged cheering). Buys new wooden legs now, and drinks nothing but water and weak tea. The new legs last twice as long as the others used to do, and he attributes this solely to his temperate habits (triumphant cheers).”

[129] Anthony Humm now moved that the assembly do regale itself with a song. With a view to their rational and moral enjoyment, Brother Mordlin had adapted the beautiful words of “Who hasn’t heard of a Jolly Young Waterman?” to the tune of the Old Hundredth, which he would request them to join him in singing (great applause). He might take that opportunity of expressing his firm persuasion that the late Mr. Dibdin, seeing the errors of his former life, had written that song to show the advantages of abstinence. It was a temperance

různých korporací a vypil tudíž za tu dobu značnou míru cizích vín a často si také jednu nebo dvě láhve domů přinesl. Neví to sice zcela jistě, miní však s veškerou pravděpodobností, že je doma také sám vypil. Je velice skleslý a melancholický, má často zimnici, trpí hroznou žízni a míní, že příčinou toho jest asi jeho dřívější pití vína. (Pochvala.) Je právě bez zaměstnání a netkne se za žádnou cenu ani kapky zahraničního vína. (Hlučná pochvala.)

Tomáš Burton, opatřuje lordmajorovi, šerifům a četným členům městské rady pečení (vyslovení jména tohoto gentlemana bylo uvítáno napjatou pozorností), má dřevěnou nohu, ale poněvadž by ji chůzí po dláždění moc opotřeboval, nosil jinou starou a každý večer pravidelně pil sklenici horké jalovcové s vodou někdy také dvě. (Hluboké vzdechy.) Shledal, že stará dřevěná noha se mu brzo roztřepila a přičítá to vlivu jalovcové s vodou. (Dlouho trvajícím souhlas.) Teď si kupuje jen nové dřevěné nohy a nepije než vodu a slabý čaj. Nová noha vydrží mu dvakrát tolik než stará a to připisuje jedině svým nynějším střídáním zvykům. (Triumfální potlesk.)

Anthony Humm po té navrhl, aby se společnost pobavila zpěvem. Se zvláštním ohledem k duchovně-mravnému požitku že přizpůsobil bratr Mordlin krásný text písně „Kdo z vás neslyšel o pěkném hasstrmáncovi“ k nápěvu „Staré stovky“, a že prosí, aby ho všichni při té písni doprovázeli. (Veliký souhlas.) Při té příležitosti neopomenuh vysloviti své pevné přesvědčení, že nebožtík pan Dibdin napsal tuto píseň, když poznal, jak chyboval ve svém dřívějším životě, aby mohl v ní velebiti střídmost. „Je to,“ řekl, „plod střídmosti.“ (Velká pochvala.)

spolkových hostinách, po kterouž dobu pil mnoho cizozemského vína; někdy snad si odnesl nějakou láhev domů; tím si není docela jist, ale ví bezpečně, odnesl-li si láhev, že obsah vypil. Je velice skleslý a melancholický, mívá silné horečky a neustále má žízeň; myslí, že to je jistě vínem, které pival (souhlas). Nyní je bez zaměstnání a nikdy nevezme na jazyk ani kapku cizozemského vína (ohromná pochvala).

Tomáš Burton dodává lordmajorovi, šerifům a několika členům městské rady žrádlo pro kočky (oznámení jména tohoto pána bylo přijato se zájmem a se zatajeným dechem). Má dřevěnou nohu; dřevěná noha se mu zdála příliš nákladná, aby na ní chodil po dláždění; nosíval staré odložené dřevěné nohy a pival každý večer pravidelně sklenici teplé jalovcové s vodou – někdy dvě (hluboké vzdechy). Shledal, že se staré dřevěné nohy velmi rychle štěpily a puchřely; je pevně přesvědčen, že jejich složení bylo podříváno jalovcovou s vodou (dlouho trvajícím souhlasem). Kupuje si nyní dřevěné nohy nové a pije jen vodu a slabý čaj. Nové nohy vydrží dvakrát tak dlouho jako druhé a připisuje to výhradně své střídmosti (jasavá pochvala).“

Antonín Humm nyní navrhl, aby se shromáždění potěšilo písní. Se zvláštním ohledem na jejich rozumné a morálnímu potěšení upravil bratr Mordlin krásná slova písně „Kdo neslyšel o veselém mladém lodníku?“ na nápěv „Old Hundredth“, a prosil by, aby zpívali s ním (veliká pochvala). Chtěl by užití této příležitosti, aby vyslovil své pevné přesvědčení, že nebožtík p. Dibdin, vida poblouzení svého dřívějšího života, napsal tu píseň, aby ukázal výhody abstinence. Je to píseň abstinentní (bouře pochvaly). Čistota oděvu mladého muže, obratnost ve

různých korporací a během té doby vypil mnoho cizozemských vín; a připouští, že si také časem odnesl jednu nebo dvě láhve s sebou domů; není si úplně jist, učinil-li to, ale pakli to učinil, že vypil zcela určitě jejich obsah. Cítí se velice skleslým a melancholickým a má neustále žízeň; myslí, že to musí být vínem, které píval. (Pochvala.) Nyní je bez zaměstnání a nedotkne se ani jediné kapky cizího vína za žádné příležitosti. (Hromový potlesk.)

Thomas Burton dodává kočiči maso purkmistrovi, šerifům a několika členům obecního zastupitelstva. (Oznámení jména tohoto gentlemana bylo přijato s bezdechým zájmem.) Má dřevěnou nohu. Ale shledal, že nošení dřevěné nohy je příliš nákladné při chůzi po dláždění. Měl ve zvyku nositi staré dřevěné nohy a pít sklenici horké jalovcové s vodou každého večera – někdy dvě. (Hluboké vzdechy.) Shledal, že se staré nohy třepí a trouchnivějí velmi rychle, a jest pevně přesvědčen, že jejich tělesné složení bylo podlomeno horkou jalovcovou s vodou. (Dlouhotrvajícím souhlasem.) Nyní si kupuje nové dřevěné nohy a nepije nic než vodu a slabý čaj. Nové nohy vydrží dvakrát tak dlouho jako staré a on to přičítá jen své střídmosti. (Vítězoslavná pochvala.)

Anthony Humm poté navrhl, aby se shromáždění holdovalo zpěvu. Se zvláštním ohledem na jejich rozumné a mravní veselí bratr Mordlin upravil krásná slova písně „Kdo neslyšel o mladém hezkém lodníku?“ na nápěv „Staré Stovky“ a žádá je, aby ho všichni při zpěvu doprovázeli. (Veliký potlesk.) Že může použití této příležitosti, aby vyslovil své pevné přesvědčení, že nebožtík bratr Dibdin, seznav chyby svého předchozího života, napsal tuto píseň, aby ukázal na výhody abstinence. Že to je skutečně střídmost. (Bouře souhlasu.) Čistota

spolků, během kteréžto doby vypil ohromné spousty cizích vín. Někdy si nosíval i láhve nebo dvě s sebou domů. Není tím zcela jist, ale jest přesvědčen, jestliže to učinil, že vypil doma jejich obsah. Jest velice skleslý a melancholický, trpí zvýšenými teplotami a neustálou žízni. Domnívá se, že jest to patrně vínem, které kdysi pival. (Souhlas). Nyní jest bez práce, a netkne se žádným způsobem ani kapky cizího vína. (Ohromný potlesk).

Thomas Burton dodává kočiči maso starostovi a šerifům a několika členům obecního zastupitelstva. (Uvedení jména tohoto pána bylo přijato s bezdechým zájmem). Má dřevěnou nohu. Považuje dřevěnou nohu za velmi nákladnou, když musí choditi po dláždění. Nosíval dřevěnou nohu koupenou z druhé ruky a pival pravidelně každého večera sklenici horké jalovcové s vodou – někdy i dvě. (Hluboké vzdechy). Shledal, že dřevěné nohy koupené z druhé ruky se na konci rozstípaávají a ničí se velmi rychle. Jest pevně přesvědčen, že jejich dobrý stav byl podkopán jalovcovou s vodou. (Dlouhotrvajícím souhlasem). Teď si kupuje jenom nové dřevěné nohy a nepije nic jiného než vodu a slabý čaj. Nové nohy mu teď vydrží dvakrát tak dlouho jako staré a přičítá to jedině svým nynějším střídáním zvykům. (Nadšený potlesk).

Anthony Humm nyní navrhl, aby se shromáždění pobavilo zpěvem. Se zřetelem k jejich duchovnímu a mravnímu požitku, bratr Mordlin přizpůsobil krásná slova písně „Kdo neslyšel o veselém mladém hasstrmáncu?“ na nápěv „Staré stovky“ a požádal, aby ho všichni ve zpěvu doprovázeli. (Potlesk.) Použil této příležitosti, aby vyjádřil pevné své přesvědčení, že nebožtík pan Dibdin pozná chyby svého dřívějšího života, napsal tuto píseň, aby poukázal na výhody střídmosti. Je to píseň zabývající se střídmostí. (Ohromná pochvala.) Pěkný šat

spolkových hostinách a pil v té době mnoho cizozemského vína; někdy si snad odnesl i nějakou tu láhev domů; není si tím dnes již zcela jist, ale ví určitě, dělo-li se tak, že obsah vždy vypil. Je velmi sklíčený a zádumčivý, mívá silné horečky a trpí ustavičnou žízni; domnívá se, že příčinou toho je víno, které pival (souhlas). Nyní je bez zaměstnání, a děj se co děj, nikdy se netkne ani kapky cizozemského vína (ohromný potlesk).

Tomáš Burton dodává žrádlo pro kočky do domácnosti primátora, soudců a několika členů městské rady (vyslovení jména tohoto pána se setkalo s bezdechým napětím). Má dřevěnou nohu; nové dřevěné nohy mu připadaly příliš nákladné pro chůzi na dlažbě; nosíval proto dřevěné nohy už obnošené a každý večer pravidelně pival sklenici horkého grogu z jalovcové – někdy i dvě (hluboké vzdechy). Shledal, že se starší, už obnošené dřevěné nohy velmi rychle na konci třepí a uhnívají; je pevně přesvědčen, že jejich životnost podřívával jalovcový grog (dlouhotrvajícím potleskem). Teď si kupuje dřevěné nohy nové a nepije nic než vodu a slabý čaj. Nové nohy mu vydrží dvakrát déle, než mu dříve vydržely staré, a přičítá to jedině zdrželivosti, kterou si osvojil (jasavý souhlas).“

Potom Antonín Humm navrhl, aby se shromáždění pobavilo písní. Se zřetelem k jejich duševnímu i citovému pohnutí přizpůsobil prý bratr Mordlin krásná slova písně „Kdo neslyšel o plavci mladém, veselém?“ na nápěv „Pozdvihi se, duše, z prachu“, a prosil by, aby všichni zpívali s ním (bouřlivý potlesk). Smí snad využít této příležitosti, aby vyjádřil pevné přesvědčení, že nebožtík pan Dibdin, když si uvědomil jakých poklesků se v dosavadním životě dopouštěl, napsal tuto píseň proto, aby vyzdvihl výhody zdrželivosti od lihoviny? Je to

<p>song (whirlwinds of cheers). The neatness of the young man's attire, the dexterity of his feathering, the enviable state of mind which enabled him in the beautiful words of the poet, to</p> <p>[130] "Row along, thinking of nothing at all,"</p> <p>[131] all combined to prove that he must have been a waterdrinker (cheers). Oh, what a state of virtuous jollity! (rapturous cheering.) And what was the young man's reward? Let all young men present mark this:</p> <p>[132] "The maidens all flocked to his boat so readily."</p> <p>[133] (Loud cheers, in which the ladies joined.) What a bright example! The sisterhood, the maidens, flocking round the young waterman, and urging him along the stream of duty and of temperance. But, was it the maidens of humble life only, who soothed, consoled, and supported him? No!</p> <p>[134] "He was always first oars with the fine city ladies."</p> <p>[135] (Immense cheering.) The soft sex to a man—he begged pardon, to a female—rallied round the young waterman, and turned with disgust from the drinker of spirits (cheers). The Brick Lane Branch brothers were watermen (cheers and laughter). That room was their boat; that audience were the maidens; and he (Mr. Anthony Humm), however unworthily, was "first oars" (unbounded applause).</p> <p>[136] "Wot does he mean by the soft sex, Sammy?" inquired Mr. Weller, in a whisper.</p> <p>[137] "The woinin," said Sam, in the same tone.</p> <p>[138] "He ain't far out there, Sammy," replied Mr Weller; "they</p>	<p>„Skvostný oděv zajímavého mladíka, ušlechtilost jeho pohybu, záviděníhodný stav jeho mysli, s jakouž, abych mluvil slovy básníka: „odvesloval, nic v hlavě nemaje.“</p> <p>To všechno dokazuje, že pil zajisté jen vodu. (Souhlas.) To je záviděníhodný stav ctnostné veselosti! (Nadšený souhlas.) A co bylo odměnou tohoto mladého muže? Mohli by si toho všimnouti všichni zde přítomní mladíci:</p> <p>„Dívky hrnuly se k jeho člunu ochotně.“</p> <p>(Hlasitá pochvala, již se účastní dámy.) Jaký skvělý příklad! Sestry střídmosti shlukly se kolem mladého vodníka a nutily ho na cestu povinnosti a střídmosti. Ale byly to pouze dívky nižšího stavu, jež ho těšily, obveselovaly a držely na cestě ctnosti? Oh ne!</p> <p>„Byl vždy prvním veslem krásným ženám města.“</p> <p>(Nevylíčitelná pochvala.) Něžné pohlaví,“ a tu předseda prosil jednu dámu za odpuštění, „shromáždilo se kolem mladého vodníka a odvrátilo se s pohrdáním od pijáka lihových tekutin. (Pochvala.) Bratři Brick-Laneské sekce buďtež vodníky! Bratři Brick-Laneské sekce buďtež vodníky! (Pochvala a veselost.) Tento sál buď jejich člunem... přítomné dámy buďtež dívkami a on (pan Anthony Humm) budiž, jakkoliv nehodným, jejich mocným kormidlem.“ (Rozpoutaná pochvala.)</p> <p>„Ty, co myslí tím něžným pohlavím?“ ptal se tiše pan Weller.</p> <p>„Ženský,“ řekl Sam tímtež tónem.</p> <p>„No, to neuhád' daleko od pravdy, Sammy,“ pokračoval pan Weller,</p>	<p>vládnutí veslem, závidění hodný duševní stav, který působil, že podle krásných slov básníkůvých</p> <p>„a vesloval a vůbec na nic nemyslí,“</p> <p>vše se spojuje k důkazu, že jistě pil jen vodu (souhlas). Ó, jaká ctnostná veselost! (Zanícená pochvala). A co bylo odměnou mladého muže? Necht' si všimnou všichni přítomní mladí muži.</p> <p>„A dívky všecky hrnuly se v jeho člun.“</p> <p>(Hlasitá pochvala, k níž se přidávají dámy.) Jaký skvělý příklad! Sestry, dívky nahrnují se kolem mladého plavce a pobízejí ho, aby se ubíral cestou povinnosti a střídmosti. Ale byly to jen prosté dívky, které ho laskaly, utěšovaly a podporovaly? Nikoli!</p> <p>„Byl v přízni nejvyšší u paní vznešených.“</p> <p>(Nesmírná pochvala.) Něžné pohlaví se kupilo do jednoho – prosí za prominutí: do jedné – kolem mladého lodníka a odvracelo se s odporem od toho, kdo pil lihoviny (pochvala). Bratři bricklaneského odboru jsou plavci pijící vodu (souhlas a veselost). Tato místnost je jejich člunem, shromáždění jsou těmi dívkami, a on (p. Antonín Humm), třebaže nehodný toho, je „prvním veslařem“ (nekonečná pochvala).</p> <p>„Co pak to myslí tím něžným pohlavím, Sammy?“ ptal se p. Weller šeptem.</p> <p>„Slaby pohlaví – žensky,“ odpověděl Sam rovněž tak.</p> <p>„V tom se tuze nemejlí, Sammy,“ odpověděl pan Weller; „sou jistě</p>	<p>úboru mladého muže, krása jeho kadeří, záviděníhodný stav jeho mysli, který mu umožnil, aby, mluvě slovy básníkůvými,</p> <p>„odvesloval, nemysle vůbec na nic.“</p> <p>To všechno dokazuje, že to musil být piják vody. (Souhlas.) Ach, jaký to stav ctnostné radosti. (Mohutný souhlas.) A co bylo odměnou mladého muže? Necht' si všichni přítomní mladí mužové pamatují, že:</p> <p>„Všechny dívky obklopovaly jeho člun ochotně.“</p> <p>(Hlasitá pochvala, k níž se i dámy připojily.) Jaký to zářný příklad! Sesterstvo střídmosti, panny, se shlukly kolem mladého lodníka a naléhaly na něho, aby plul po proudu povinnosti a střídmosti. Ale byly to jen dívky prostého stavu, které ho laskaly, těšily a pomáhaly mu? Ne!</p> <p>„Byl vždy prvním veslařem mezi krásnými dámami z města.“</p> <p>(Nesmírná pochvala.) Něžné pohlaví do posledního muže – (prosí za odpuštění) – do poslední ženy laškovalo kolem mladého lodníka a odvrátilo se s nelibostí od pijáků lihovin. Bratři bricklaneské odbočky, buďtež lodníky. (Pochvala a smích.) Tento sál budiž jejich člunem; posluchačstvem necht' jsou dívky a on (pan Anthony Humm), ačkoliv jest toho nehoden, jejich mocným kormidlem.</p> <p>„Co to myslí tím něžným pohlavím, Same,“ otázal se pan Weller šeptem.</p> <p>„Ženské,“ odpověděl Sam tímtež tónem.</p> <p>„To není daleko od pravdy, Same,“ odpověděl pan Weller, „ty musí být</p>	<p>mladíka, jeho vyšňoření, záviděníhodný stav jeho mysli, jenž ho uschoпил podle krásných slov básníkůvých, aby</p> <p>„Jen dále vesloval, na nic vůbec nemysle“,</p> <p>to všechno souhrnně dokazuje, že byl jenom pijákem vody. (Souhlas.) Jaký to stav ctnostné veselosti! (Nadšený souhlas.) A jaká byla odměna mladého muže? Necht' si všichni přítomní muži zapamatují toto:</p> <p>„A děvčata se jenom hrnula k jeho člunu.“</p> <p>(Hlučný souhlas, jehož se účastnily i dámy.) Jaký to skvostný příklad! Sestry, děvčata shromažďující se kolem mladého vodníka a nutící ho na cestu povinnosti a střídmosti. Ale byly to dívky jen nižší třídy, které ho konejšily, těšily a podporovaly? Nikoli!</p> <p>„Byl vždy prvním veslem u krásných žen města.“</p> <p>(Ohromná pochvala.) Něžné pohlaví – prosil dámy za odpuštění – shromáždilo se kolem mladého vodníka a odvrátilo se s odporem od pijáka lihových nápojů. (Pochvala.) Bratři Brick Laneského odboru jsou takovými vodníky. (Pochvala a veselost.) Tato místnost jest jejich lodí. Shromážděné dámy jsou oněmi dívkami a on (pan Anthony Humm) jakkoli jest toho nehodným, jest jejich prvním kormidelníkem. (Nekonečný potlesk).</p> <p>„Co myslí tím něžným pohlavím, Sammy?“, tázal se pan Weller šeptem.</p> <p>„Ženy,“ odpověděl Sam rovněž šeptem.</p> <p>„No, to není vod toho daleko, Sammy,“ podotkl pan Weller.</p>	<p>pišeť abstinenci (orkán jáсотu). Hle, vizte mladíkův úhledný zevněšek, veslařskou zručnost a záviděníhodný duševní stav, který tu kýřtal možnost, aby podle básníkůvých slov</p> <p>„plul jest v dál, na nic nemyslí, plul jest on a vesloval“.</p> <p>To vše souhrnně prokazuje, že jistě pil pouze vodu (potlesk). Ó, jak ctnostná to jarost! (Jásavé vytržení.) A co bylo mladíkovi odměnou? Necht' si všichni přítomní mladí muži povšimnou, že</p> <p>„v člun ten jeho panny spěly, jedva plavce spatřily“.</p> <p>(Hlasitá pochvala, k níž se připojují i dámy.) Jak skvělý to příklad! Sesterstvo, panny, které se kupí kolem mladého plavce a nabádají ho, aby plul po cestě pravosti a zdržlivosti! Nelaskaly ho však, neutěšovaly a nevedly po cestě pravosti pouze panny sprostné – nikoliv! – alebrž</p> <p>„byl on plavec nejpřednější i u paní vznešených“.</p> <p>(Hlučná pochvala.) Něžné pohlaví se do jednoho – žádá o prominutí – do jedné – kupilo radostně kolem mladého plavce a s odporem se odvracelo od pijana, propadlého lihovinám (jásot). Bratři bricklaneské lóže jsou plavci (jásot a smích). Tento sál je jejich člun; posluchačky jsou ty panny; a on (pan Antonín Humm), byť a jakkoli toho nehoden, je jejich „plavcem nejpřednějším“ (nespoutaný jásot).</p> <p>„Co myslí tím něžným pohlavím, Samku?“ zeptal se pan Weller šeptem.</p> <p>„Žencký,“ řekl Sam rovněž šeptem.</p> <p>„No, to by tedy nebyl ani tak moc vedle, Samku,“ odpověděl pan</p>
---	---	---	--	--	---

must be a soft sex—a wery soft sex, indeed—if they let themselves be gammoned by such fellers as him.”

[139] Any further observations from the indignant old gentleman were cut short by the announcement of the song, which Mr. Anthony Humm gave out two lines at a time, for the information of such of his hearers as were unacquainted with the legend. While it was being sung, the little man with the drab shorts disappeared; he returned immediately on its conclusion, and whispered Mr. Anthony Humm, with a face of the deepest importance.

[140] “My friends,” said Mr. Humm, holding up his hand in a deprecatory manner, to bespeak the silence of such of the stout old ladies as were yet a line or two behind; “my friends, a delegate from the Dorking Branch of our society, Brother Stiggins, attends below.”

[141] Out came the pocket-handkerchiefs again, in greater force than ever; for Mr. Stiggins was excessively popular among the female constituency of Brick Lane.

[142] “He may approach, I think,” said Mr. Humm, looking round him, with a fat smile. “Brother Tadger, let him come forth and greet us.”

[143] The little man in the drab shorts who answered to the name of Brother Tadger, bustled down the ladder with great speed, and was immediately afterwards heard tumbling up with the Reverend Mr. Stiggins.

[144] “He’s a-comin’, Sammy,” whispered Mr. Weller, purple in the countenance with suppressed laughter.

[145] “Don’t say nothin’ to me,” replied Sam, “for I can’t bear it. He’s close to the door. I hear him

„tyhle ‘sou asi moc něžný, a moc křehký, že se dají tak od těch ničemů vodit za nos.“

Další, rozhořčené poznámky starého pána byly hned na to zcela přehlušeny začátkem písně, kterou pan Anthony Humm vždycky dvě řádky napřed předříkával, neboť posluchačstvo neznalo dosud slova. Mezi zpěvem zmizel malý pán s hnědými kalhotami, ale jak dozpívali, byl tu zas zpátky a šeptal něco s náramně důležitým výrazem ve tváři panu Anthonymu Hummovi do ucha.

„Přátelé,“ řekl pan Humm a prosebně zvedl ruku, aby několik tlustých starých dam, které se o pár řádek opozdily, přiměl k mlčení „přátelé, delegát Dorkingské sekce našeho spolku bratr Stiggins čeká dole.“

Šátky znovu byly z kapes vytaženy a vlály silněji než dřív, neboť pan Stiggins byl mezi dámami Brick-Laneské sekce velice oblíben.

„Snad by mohl přijít nahoru,“ mnil pan Humm s neomaleným úsměvem dívaje se kolem. „Bratře Tadgere, dovedte ho nahoru, aby nám přinesl pozdrav Dorkingské sekce.“

Malý pán v jasněhnědých kalhotách, jenž slyšel na jméno Tadger, rychle slezl po žebříku a hnedle na to potácel se nahoru se ctihodným panem Stiggensem.

„Už ‘de, Sammy,“ šeptal pan Weller, rudý od potlačeného smíchu.

„Mlč, sic se nezdržím,“ řekl Sam, „už stojí u dveří. Já slyším, jak tluče hlavou do latí a do stěny.“

slaby pohlaví – vopravdu moc slaby pohlaví – nechají-li se napalovat vod takovejch chlapů, jako je von.“

Všecky další poznámky rozhorleného starého pána byly přetrženy výzvou, aby se zazpívala píseň, kterou p. Antonín Humm předříkával vždy po dvou verších pro ty ze svých posluchačů, kteří textu neznali. Zatím co zpívali, zmizel mužiček v šedých spodcích; vrátil se právě, když dozpívali a šeptal cosi p. Antonínu Hummovi s výrazem největší vážnosti.

„Přátelé,“ řekl p. Humm zdvihnuv prosebně ruku, aby přiměl k mlčení ty ze starých, tlustých paní, které byly ještě o nějaký verš pozadu; „přátelé, delegát dorkingského odboru naší jednoty, bratr Stiggins, čeká dole.“

Kapesníky zase zaválaly, a silněji, než kdy předtím; neboť p. Stiggins byl neobyčejně oblíben u ženských členů bricklaneských.

„Myslím, že může vstoupit,“ řekl p. Humm, ohlížeje se a silně se usmívaje. „Bratře Tadgere, uveďte ho, ať k nám promluví.“

Mužiček v šedých spodcích, který slyšel na jméno Tadger, slezl hbitě s velikým chvatem po žebříku a hned nato bylo slyšeti, jak těžce vystupuje se ctihodným p. Stiggensem.

„Už de, Sammy,“ šeptal p. Weller, rudý v obličejí, zadržovaným smíchem.

„Nic mně nepovídejte,“ odpověděl Sam; „nevyrzím to. Je už u samejch

křehkým pohlavím, velmi křehkým pohlavím, když se dají napalovat takovými chlapy jako je on.“

Všechny další poznámky rozhořčeného starého gentlemana byly přerušeny oznámením písně, kterou pan Anthony Humm předříkával, vždy dva verše najednou, pro poučení těch posluchačů, kteří ještě text neznali. Zatím co se zpívalo, malý mužik v hnědých kalhotách zmizel, ale vrátil se okamžitě po ukončení písně a šeptal něco panu Anthonymu Hummovi s obličejem, prozrazujícím nesmírnou důležitostí.

„Milí přátelé,“ pravil pan Humm, zdvihaje ruku, aby zjednal ticho v řadách těch starých, tlustých dam, které byly ještě o verš či o dva zpátky; „milí přátelé, delegát dorkingské odbočky naší společnosti, bratr Stiggins čeká dole.“

Znovu byly vytaženy šátečky ještě ve větším množství než dříve, protože pan Stiggins byl nesmírně oblíben mezi ženským členstvem bricklaneské odbočky.

„Myslím, že může přijít,“ pravil pan Humm, dívaje se kolem sebe s tupým úsměvem. „Bratře Tadgere, nechť přijde nahoru a pozdraví se s námi.“

Malý muž v krátkých, hrubých kalhotách, který slyšel na jméno bratra Tadgera, seběhl po žebříku s velikým chvatem a ihned nato ho bylo slyšeti, jak klopytá vzhůru s velebným panem Stiggensem.

„Už jde, Same,“ šeptal pan Weller, zrudnuv v obličejí od potlačovaného smíchu.

„Neříkejte mně nic,“ odvětil Sam, „nebo to nevydržím! Už je u dveří.“

„Tyhlety musej“ být asi moc něžný pohlaví – moc něžný pohlaví, věru – jestli se daj’ tak lehce vobalamutit takovými chlapíky jako je von.“

Další poznámky starého pána byly přerušeny ohlášením písně, kterou pan Anthony Humm předříkával vždycky dva verše najednou k vůli těm, kteří neznali textu. Zatím, co se píseň zpívala, zmizel malý mužik v hnědých kalhotách. Na konci písně se vrátil a zašeptal něco panu Anthonu Hummovi s výrazem ohromné důležitosti v tváři.

„Přátelé,“ pravil pan Humm vztáhnuv prosebně ruku, aby sjednal ticho u těch objemných starých dam, které se zpozdíly se zpěvem o jeden nebo dva verše, „přátelé, delegát Dorkingského odboru našeho spolku, bratr Stiggins čeká dole.“

Opět byly vytaženy šátky a máváno jimi silněji než před tím, neboť pan Stiggins byl velice populární mezi dámskou částí Brick Laneského odboru.

„Snad by mohl přijít nahoru?“ pravil pan Humm rozhlížeje se kolem s neomaleným úsměvem. „Bratře Tadgere, dovedte ho nahoru, aby nám tlumočil pozdrav.“

Mužik v hnědých kalhotách, jenž slyšel na jméno bratr Tadger, sjel rychle po žebříku a hned na to bylo slyšeti, jak namáhá se vzhůru se ctihodným panem Stiggensem.

„Už jde, Sammy,“ zašeptal pan Weller zbrunátnělý v tváři potlačovaným smíchem.

„Neříkej mi nic,“ odvětil Sam, „nebo se už neudržím. Už je blízko dveří.“

Weller, „musej bejt něžný pohlaví – musej tě bejt vopravdu moc něžný a slabý pohlaví – dyž se nechaj balamutit vod takovejch podfukářů, jako je von.“

Všem dalším poznámkám rozhorleného starého pána udělala konec výzva, aby shromáždění nyní tu píseň zapělo; a vzápětí ji pan Antonín Humm už po dvou verších předříkával pro ty z posluchačů, kteří neznali text. Mezi zpěvem mužiček v drapových kalhotkách zmizel; vrátil se, právě když píseň dozněla, a s náramně důležitým výrazem v tváři zašeptal cosi panu Antonínu Hummovi.

„Přátelé,“ pronesl pan Antonín Humm a vztáhl vyčítavě prosebným pohybem ruku, aby přiměl k mlčení ty statné matrony, které se o nějaký ten verš opozdily, „přátelé, delegát dorkingské lóže naší Jednoty, bratr Stiggins, čeká dole.“

Vlajkosláva kapesníků, které opět vzletly, zaválala prudčeji než kdy předtím, neboť pan Stiggins se těšil u ženského členstva bricklaneské lóže nesmírně oblíben.

„Snad by mohl laskavě přijít mezi nás,“ řekl pan Humm a se širokým úsměvem na tváři se rozhlédl. „Bratře Tadgere, uveďte ho, aby nám mohl tlumočit pozdrav.“

Mužiček v drapových kalhotkách, který slyšel na jméno bratr Tadger, seběhl čile s velkým chvatem se žebříku a vzápětí bylo slyšet, jak se dere se ctihodným panem Stiggensem nahoru.

„Už leze, Samku,“ zašeptal pan Weller, potlačovaným smíchem v obličejí brunátný.

„Už mi nic nepovídejte,“ odpověděl Sam, „nebo jinak se neudržím. Je už u

a-knockin' his head again the lath and plaster now."		dveří. Slyšel sem, jak právě narazil hlavou vo lať a pak vo vomítku."	Slyším ho, jak naráží nyní do latí a do omítky."	Slyšel jsem, jak tluče hlavou do latí a do stěny."	samejch dveří. Zrovna jsem slyšel, jak drcnul hlavou vo trám a vo zed."
[146] As Sam Weller spoke, the little door flew open, and Brother Tadger appeared, closely followed by the Reverend Mr. Stiggins, who no sooner entered, than there was a great clapping of hands, and stamping of feet: and flourishing of handkerchiefs; to all of which manifestations of delight, Brother Stiggins returned no other acknowledgment than staring with a wild eye, and a fixed smile, at the extreme top of the wick of the candle on the table, swaying his body to and fro, meanwhile, in a very unsteady and uncertain manner.	Mezi tím co Sam Weller toto mluvil, rozléta se malá dvířka, a dovnitř vstoupil bratr Tadger následován ctihodným Stiginsem; sotva tento vešel, ozval se bouřlivý potlesk, dupání a mávání šátků – vesměs důkazy přátelství, na něž pan Stiggins odpovídal tím, že nepokojnými očima a s utkvělým úsměvem díval se na špičku knotu hořící svíčky na stolku, při čemž náramně nestále a nejistě kýval svým tělem sem tam.	Co to Sam Weller říkal, rozletěly se malé dveře a objevil se bratr Tadger a v patách za ním ctihodný p. Stiggins. Sotva vstoupil, ozval se veliký potlesk, dupání a zaválaly kapesníky; ale na všechny ty projevy potěšení odpověděl bratr Stiggins jen tím, že hleděl upřeně s vytřeštěnými očima a s utkvělým úsměvem na koneček knotu u svíčky na stole, kolísaje se při tom velmi nepevně a nejistě sem tam.	Při těchto Samových slovech se malá dvířka rozletěla a bratr Tadger se objevil, následován v patách velebným panem Stiginsem, který, sotva vstoupil, byl uvítán velikým potleskem, dupáním a máváním kapesníky; na tyto projevy radosti bratr Stiggins odpověděl jen tím, že pohlížel s divoce vytřeštěnými očima a se ztrnulým úsměvem na špičku knotu svíčky, hořící na stole. Vrávorat a kýval nejistě tělem sem i tam velmi nestálým a vratkým způsobem.	Mezitím, co takto Sam Weller mluvil, rozléta se malá dvířka dokořán a v nich objevil se bratr Tadger a za ním těsně ctihodný pan Stiggins. Jakmile vstoupil, rozlehl se ohromný potlesk a dupání nohou a mávání šátků. Těmto všem projevům radosti nevěnoval bratr Stiggins žádného povšimnutí a jen vyjeveným zrakem a se ztrnulým úsměvem zíral upřeně na konec knotu svíčky, jež hořela na stole. Při tom potácel se sem a tam náramně nejistě.	Sotva Sam dořekl, malá dvířka se rozléta a objevil se bratr Tadger a v patách za ním důstojný pán Stiggins; jakmile vstoupil, propukl bouřlivý potlesk, ozval se dupot a zaválaly kapesníčky. Ale na všechny tyto projevy radosti odpovídal bratr Stiggins pouze tím, že s vytřeštěnými očima a s nehybným úsměvem strnule civěl na koneček knotu u svíčky na stole a přitom se velmi nepevně a nejistě kolébal ze strany na stranu.
[147] "Are you unwell, Brother Stiggins?" whispered Mr. Anthony Humm.	„Není vám dobře, bratře Stiginse?“ ptal se pan Anthony Humm.	„Není vám dobře, bratře Stiginse?“ šeptal pan Antonín Humm.	„Není vám špatně, bratře Stiggins?“ otázal se ho pan Anthony Humm šeptem.	„Jest vám nevolno, bratře Stiggins?“ šeptal pan Anthony Humm.	„Je vám nevolno, bratře Stiggins?“ zašeptal pan Antonín Humm.
[148] "I am all right, sir," replied Mr. Stiggins, in a tone in which ferocity was blended with an extreme thickness of utterance; "I am all right, sir."	„Ó, mně nic není, pane,“ řekl pan Stiggins hlasem, ve kterém zuřivost zápasila s těžkostí jazyka, „já jsem docela smysly pohromadě, pane.“	„Mně je dobře, pane,“ odpověděl p. Stiggins tónem, v němž se mísila zuřivost a neobyčejně nejasná výslovnost; „nic mně není, pane.“	„Já jsem úplně zdrav,“ odvětil pan Stiggins hlasem, v němž se divokost mísila s velikou neohledností jazyka. „Mně nic není, pane!“	„Mně je docela dobře,“ odvětil pan Stiggins tonem, v němž zuřivost mísila se s těžkostí jazyka. „Mně je docela dobře, pane.“	„Nic mi není, pane,“ odpověděl pan Stiggins tónem, v němž zuřivost zápolila s krajní těžkostí jazyka, „nic mi není, pane.“
[149] "Oh, very well," rejoined Mr. Anthony Humm, retreating a few paces.	„No, to je dobře,“ řekl pan Anthony Humm, ustoupiv pár kroků.	„Ó, to je dobře,“ odvětil p. Antonín Humm, couvaje několik kroků.	„Ach, to je dobře,“ odvětil pan Anthony Humm, ustupuje o několik kroků.	„No, to je dobře,“ odvětil pan Anthony Humm ustoupiv o několik kroků.	„Ó, to je dobře,“ odpověděl pan Antonín Humm a ustoupil o několik krůčků.
[150] "I believe no man here has ventured to say that I am not all right, sir?" said Mr. Stiggins.	„Já doufám, že tady není nikdo, kdo by chtěl tvrdit, že nemám smysly pohromadě!“ křičel pan Stiggins.	„Doufám, že se tu nikdo neodvážil říci, že nejsem docela v pořádku, pane?“ pravil p. Stiggins.	„Doufám, že tu není ani jednoho člověka, který by se odvážil tvrdit, že to se mnou není v pořádku, pane?“ pravil pan Stiggins.	„Doufám, že tady není člověka, který by se odvážil říci, že mi není docela dobře?“ řekl pan Stiggins.	„Doufám, že se tu nikdo neodvažuje tvrdit, že by mi něco bylo, pane?“ ptal se pan Stiggins.
[151] "Oh, certainly not," said Mr. Humm.	„Ale kde pak!“ konejšil ho pan Humm.	„Ó, zajisté ne,“ řekl p. Humm.	„Ach, zajisté že ne!“	„Zajisté, že ne,“ odvětil Humm.	„Ó, to jistě ne,“ odpověděl pan Humm.
[152] "I should advise him not to, sir; I should advise him not," said Mr. Stiggins.	„To bych taky nikomu neradil, pane,“ řekl pan Stiggins, „to bych nikomu neradil.“	„Také bych mu to neradil, pane; neradil bych mu to,“ pravil p. Stiggins.	„To bych mu také neradil; to bych mu také neradil,“ pravil pan Stiggins.	„Taky bych mu to neradil, pane, taky bych mu to neradil!“ mumlal pan Stiggins.	„Také bych to nikomu neradil, pane,“ řekl pan Stiggins, „také bych to nikomu neradil.“
[153] By this time the audience were perfectly silent, and waited with some anxiety for the resumption of business.	Při této scéně bylo shromáždění zcela tiché a úzkostně čekalo, až zas se bude v schůzi pokračovat.	Shromáždění zatím docela utichli a čekali poněkud s obavou, na pokračování schůze.	Po celou tu dobu vládlo v shromáždění naprosté ticho a lidé čekali s jistou úzkostlivostí na znovuzahájení zasedání.	V této chvíli bylo shromáždění naprosto tiché a čekalo s jistou úzkostlivostí na pokračování v zasedání.	V tu chvíli bylo už shromáždění zticha jako pěna a s jistými obavami čekalo na pokračování schůze.
[154] "Will you address the meeting, brother?" said Mr. Humm, with a smile of invitation.	„Chcete snad něco pronést k shromáždění bratře?“ ptal se pan Humm s vybízejícím úsměvem.	„Chcete promluvit ke shromáždění, bratře?“ zeptal se p. Humm s vybízejícím úsměvem.	„Pronesete řeč k našemu shromáždění, bratře?“ pravil pan Humm, usmívaje se.	„Chcete snad oslovit shromáždění, bratře?“ tázal se pan Humm s vybízejícím úsměvem.	„Promluvíte k členstvu, bratře?“ zeptal se pan Humm s nabádavým úsměvem.
[155] "No, sir," rejoined Mr. Stiggins; "no, sir. I will not, sir."	„Ne, pane,“ odpověděl pan Stiggins, „ne pane, já nechci!“	„Ne, pane,“ odvětil p. Stiggins; „ne, pane, nechci, pane.“	„Ne, pane,“ odvětil pan Stiggins. „Ne, pane, nepronesu!“	„Ne, pane,“ odvětil pan Stiggins. „Ne, pane, nechci.“	„Ne, pane,“ odpověděl na to pan Stiggins. „Ne, pane. Nepromluví, pane.“

[156] The meeting looked at each other with raised eyelids; and a murmur of astonishment ran through the room.

[157] "It's my opinion, sir," said Mr. Stiggins, unbuttoning his coat, and speaking very loudly—"it's my opinion, sir, that this meeting is drunk, sir. Brother Tadger, sir!" said Mr. Stiggins, suddenly increasing in ferocity, and turning sharp round on the little man in the drab shorts, "you are drunk, sir!" With this, Mr. Stiggins, entertaining a praiseworthy desire to promote the sobriety of the meeting, and to exclude therefrom all improper characters, hit Brother Tadger on the summit of the nose with such unerring aim, that the drab shorts disappeared like a flash of lightning. Brother Tadger had been knocked, head first down the ladder.

[158] Upon this, the women set up a loud and dismal screaming; and rushing in small parties before their favourite brothers, flung their arms around them to preserve them from danger. An instance of affection, which had nearly proved fatal to Humm, who, being extremely popular, was all but suffocated, by the crowd of female devotees that hung about his neck, and heaped caresses upon him. The greater part of the lights were quickly put out, and nothing but noise and confusion resounded on all sides.

[159] "Now, Sammy," said Mr. Weller, taking off his greatcoat with much deliberation, "just you step out, and fetch in a watchman."

[160] "And wot are you a-goin' to do, the while?" inquired Sam.

[161] "Never you mind me, Sammy," replied the old gentleman; "I shall ockipy myself in havin' a small settlement with that 'ere Stiggins." Before Sam could interfere to prevent it, his heroic parent had penetrated into a remote corner of

Shromáždění dívalo se na sebe se zdviženými víčky, a zabručení podivu prolétlo sálem.

„Já si myslím, pane,“ začal pan Stiggins rozepínaje si kabát a mluvě velice nahlas, „já si myslím, pane, že tohle shromáždění je nějaké opilé. Bratře Tadgere... pane!“ pokračoval divočeji a zuřivě obrátil se k malému pánovi v jasně hnědých kalhotách. „Vy jste opilý, pane!“

A poněvadž pan Stiggins měl to záslužné přání pomáhati a šířiti střídmost ve shromáždění a poněvadž chtěl proto vyloučiti všechny nehodné, rozmáchl se po bratru Tadgerovi a našel špičku jeho nosu s takovou jistotou, že jasně hnědé kalhotky zmizely jako bleskem. Bratr Tadger byl tou ranou shozen se žebříku a padal hlavou dolů.

Ted' se rozlehlo hlasité nařikání a dámy rozdělivše se na skupiny postavily se před své milé bratry a objaly je, aby je chránily před nebezpečím. Tento důkaz něžnosti byl by málem panu Hummovi nevyplatil, neboť on byl tak neobyčejně oblíben, že se mu tolik zbožných krások pověsilo na krk, že byl ve vážném nebezpečí udušení. Většina světel byla shašena a se všech stran bylo slyšeti jen křik a nářek.

„Ted', Sammy,“ řekl pan Weller velmi chladnokrevně svlékaje svrchník, „ted' di ven a přiveď nějakýho policistu.“

„Co chceš dělat, prosím tě?“ ptal se Sam.

„Jen mě nech, Sammy,“ řekl starý pán, „já se zatím tady trochu vypořádám s tím Stigginsem.“ A dřív než Sam tomu mohl zabránit, už prodral se jeho hrdinský otec na konec sálu a tam neobyčejně rázně dal se do pana Stigginsa.

Shromáždění podívali se na sebe vytřeštěnými očima a šum úžasu proběhl místností.

„Mé mínění je, pane,“ řekl p. Stiggins, rozepínaje si kabát a mluvě velmi hlasitě; „mé mínění je, pane, že tohle shromáždění je opilé, pane. Bratře Tadgere,“ křikl p. Stiggins, rozruživ se náhle silněji a otočiv se zprudka k mužíkovi v šedých spodcích; „vy jste opilý, pane!“ Při tom p. Stiggins, maje chvalitebnou snahu podporovati vážnost shromáždění a vyloučiti z něho všechny osoby nevhodné, praštil bratra Tadgera s takovou bezpečností právě do nosu, že šedé spodky zmizely jako blesk. Bratr Tadger byl sražen hlavou napřed po žebříku.

Nato spustily ženské hlasitý, žalostný křik a vyrazivše v malých skupinách před své oblíbené bratry, sevřely je do náručí, aby je chránily od nebezpečnosti. Důkaz přichylnosti, který se stal Hummovi skoro osudným, neboť, jsa nade vše oblíben, byl málem zadušen hromadou ctitelek, které mu visely na krku a zasypávaly ho něžnostmi. Většina světel byla brzo zhašena a na všech stranách se ozýval jen hluk a zmatek.

„Ted', Sammy,“ řekl p. Weller, svlékaje si velice rozvážně kabát, „běž hned ven a zavolej strážníka.“

„A co zatím chcete udělat?“ tázal se Sam.

„Nestarej se, Sammy,“ odpověděl starý pán; „já si podám tohohle Stigginse a trochu se s ním vypořádám.“ A než tomu Sam mohl zabránit, vnikl jeho hrdinský otec do odlehlého

Shromáždění se na sebe dívalo vzájemně s vyvalenými očima a sálem se ozval šum udivení.

„Jsem toho názoru, pane,“ pravil pan Stiggins, rozpínaje svůj kabát a mluvě velmi hlasitě. „Jsem toho názoru, že toto shromáždění je opilé. Pane bratře Tadgere!“ vykřikl pan Stiggins, jsa náhle zachvácen sveřepostí a obraceje se k malému mužíkovi v krátkých hnědých kalhotách. „Vy jste opilý, pane!“

Při těchto slovech pan Stiggins, chovaje chvalitebnou touhu povzbuditi střídmost shromáždění a vyloučiti z něho všechny nepatřičné osoby, udeřil bratra Tadgera na špičku nosu s takovou neomylnou jistotou, že hnědé kalhoty bleskurychle zmizely. Bratr Tadger byl sražen s žebříku a sletěl s něho střemhlav dolů.

Po tomto činu ženy začaly hlasitě a zoufale ječeti; a vrhuvše se v malých hloučcích před své oblíbené bratry, objaly je rukama, aby je uchránily před nebezpečím. To byl projev oddanosti, který by se byl stal málem osudným bratru Hummovi, jenž, jsa neobyčejně oblíben, byl málem udušen zástupem oddaných členek, které se mu pověsily na krk a zahrnovaly ho něžnostmi. Větší část světel byla ihned zhasnuta a na všech stranách se ozýval hluk a vřava.

„Nuže, Same,“ pravil pan Weller, snímaje svůj svrchní kabát s velikou rozvahou, „vyběhni ven a přiveď sem strážníka.“

„A co vy budete zatím dělat?“ otázal se Sam.

„Nestarej se o mne, Same,“ odvětil starý gentleman. „Já se zatím vyrovnám s tímhle Stigginsem.“ A dřív než tomu mohl Sam zabránit, jeho hrdinný otec se protlačil do

Shromáždění dívalo se na sebe a šum údivu prolétl místností.

„Myslím si, pane,“ pravil pan Stiggins rozepínaje si kabát a mluvě velmi hlasitě, „myslím si, pane, že toto shromáždění jest úplně opilé, pane! Bratře Tadgere,“ volal pan Stiggins zvyšuje náhle svůj hlas a obrátiv se k mužíkovi v hnědých kalhotách, „vy jste opilý!“ A pan Stiggins maje chvalitebnou touhu pracovati pro střídmost ve shromáždění a vyloučiti z něho charakteru nevhodné, udeřil bratra Tadgera přímo do nosu s takovou přesností, že hnědé kalhoty zmizely jako blesk. Bratr Tadger byl sražen po hlavě se žebříku.

Na to zdvihly ženské hlasitý křik a spěchajíce v malých skupinách k oblíbeným svým bratrům, ovinuly kolem nich své paže, aby je chránily před nebezpečím, důkaz přichylnosti, který by se stal skoro osudným Hummovi, jenž jsa velmi oblíben, byl téměř dušen zástupem ctitelek, jež mu visely na krku a projevovaly mu svou přichylnost. Větší část světel byla rychle zhašena a na všech stranách rozléhal se křik a zmatek.

„Tak, Sammy,“ pravil pan Weller svlékaje si s velkou chladnokrevností kabát, „ted' vyjdi ven a přiveď strážníka.“

„A co ty zatím budeš dělat?“ tázal se Sam.

„Toho si nevíšmej, Sammy,“ odvětil starý pán. „Já se budu zatím bavit tím, že se trochu vypořádám s tímhle Stigginsem.“ A dřív než Sam mohl zakročiti, pronikl hrdinný jeho otec na druhý

Shromáždění se po sobě podívali vyjevenými očima a místností proběhl šum úžasu.

„Mé mínění je, pane,“ začal pan Stiggins, rozpínal si kabát a mluvil velmi hlasitě, „mé mínění je, pane, že tohle shromáždění je opilé, pane. Bratře Tadgere... pane!“ vzkřikl pan Stiggins náhle ještě zuřivěji a zprudka se otočil k mužíkovi v drapových kalhotkách. „Vy jste opilý, pane!“ S těmi slovy pan Stiggins, který překypoval chvalitebnou touhou přispět účinně k vystřízlivění shromážděné společnosti a vyloučit z ní všechny osoby nevhodné, udeřil bratra Tadgera a zasáhl ho do špičky nosu s takovou přesností, že drapové kalhotky zmizely jako bleskem. Bratr Tadger sletěl střemhlav se žebříku.

Tu propukly ženy v hlasitý nářek, rozběhly se v hloučcích k svým oblíbeným bratrům a sevřely je do náruče, aby je chránily před nebezpečím. Tato příkladná oddanost by se byla málem osudně nevyplatila Hummovi, neboť byl v tak neobyčejně oblíben, že ho zástup ctitelek, které mu visely na krku a zasypávaly ho něžnostmi, div neudusil. Většina světel rychle pozhasínala a kolkolem se rozléhal jen samý křik a zmatek.

„A tejska, Same,“ řekl pan Weller a začal si velmi rozvážně svlékat kabát, „běž hned ven a přiveď strážníka.“

„A co budete zatím dělat vy?“ ptal se Sam.

„Vo mně se nestarej, Samku,“ odpověděl starý pán, „já se tady zatím zabavím tím, že si tamle se Stigginsem vyřídím malej oučet.“ A než tomu mohl Sam nějak zabránit, prodral se jeho hrdinný otec na druhou stranu místnosti a zručnými

the room, and attacked the Reverend Mr. Stiggins with manual dexterity.

[162] "Come off!" said Sam.

[163] "Come on!" cried Mr. Weller; and without further invitation he gave the Reverend Mr. Stiggins a preliminary tap on the head, and began dancing round him in a buoyant and cork-like manner, which in a gentleman at his time of life was a perfect marvel to behold.

[164] Finding all remonstrances unavailing, Sam pulled his hat firmly on, threw his father's coat over his arm, and taking the old man round the waist, forcibly dragged him down the ladder, and into the street; never releasing his hold, or permitting him to stop, until they reached the corner: As they gained it, they could hear the shouts of the populace, who were witnessing the removal of the Reverend Mr. Stiggins to strong lodgings for the night, and could hear the noise occasioned by the dispersion in various directions of the members of the Brick Lane Branch of the United Grand Junction Ebenezer Temperance Association.

„Tak pojď!“ volal na něho Sam.

„Sem!“ křičel pan Weller. A bez dalšího vyzvání zasadil důstojnému panu Stigginsovi silnou ránu do hlavy a počal kolem něho tančit pružně a jako dítě, že u tak starého pána byl to pravý div.

A poněvadž Sam viděl, že jsou všechny řeči marné, narazil si klobouk na hlavu, přehodil si kabát otcův přes ruku, chytil starého pána kolem pasu a vlekl ho násilně po schůdkách dolů na ulici a nepustil ho a nedovolil mu se zastavit, až byli za rohem. A tam odtud mohli pohodlně slyšet nářek ze schůze, kde odváděli ctihodného pana Stigginse na noc do strážnice. Pak bylo slyšeti ještě hluk, s jakým se členové Brick-Laneské sekce ústředního velkého Ebenezerského Spolku střídmosti na všechny strany rozcházeli.

*) Milostné psaníčko psané v „den lásky“, na sv. Valentina.

**) Trestní soud pro zločiny spáchané na 10 angl. mil v okolí chrámu sv. Pavla.

kouta a pustil se obratnými pěstmi do ctihodného p. Stigginse.

„Nechte toho!“ volal Sam.

„Jen do toho,“ křičl p. Weller a bez další pobídky jakoby úvodem udeřil ctihodného p. Stigginse do hlavy a jal se tančit kolem něho jako korek nebo plavátka na vodě, což u pána v jeho věku byla opravdu podivuhodná podíváná.

Sam vida, že všechno domlouvání nepomáhá, narazil si pevně klobouk, přehodil si otcův kabát přes ruku a vzav starého kolem pasu, vytáhl ho násilím dolů po žebříku a na ulici; nedovolil, aby se zastavil, až došli na roh. Když tam došli, slyšeli pokřikování davu, který se díval, jak odváděli ctihodného p. Stigginse na bezpečný nocleh; a slyšeli hluk způsobený, když se rozličnými směry rozbíhali členové bricklaneského odboru Veliké spojené Ebenezerovy jednoty abstinentsů.

*) Valentine = milostný dopis (obvykle anonymní) nebo malované vyznání lásky, které se posílá na den sv. Valentina, 14. února.

odlehleho kouta sálu a napadl velebného pana Stigginse s neobyčejnou dovedností.

„Pojďte pryč!“ pravil Sam.

„Pojď sem!“ křičel pan Weller; a bez dalšího vyzvání dal velebnému panu Stigginsovi zahajovací ránu do hlavy a počal kolem něho poskakovati čile jako korek, což bylo na tak starého gentlemana jako byl on, obdivuhodné.

Shledav, že jeho napomínání nemá žádného účinku, Sam narazil klobouk pevně na hlavu, přehodil si otcův kabát přes rameno a objal starého pána kolem pasu, táhl ho násilně se žebříku dolů a na ulici; nepustil ho ze svého objetí a nedovolil mu zastavit se až, na rohu ulice. Když se tam dostali, zaslechli křik obyvatelstva, které bylo svědkem odvěčení velebného pana Stigginse na strážnici na nocleh a rovněž tak slyšeli hluk, způsobený rozptýlením členů bricklaneské odbočky Spojeného hlavního ústředí ebenezeryv temperenční společnosti do jejich domovů.

*) „Valentiny“ jsou obrázky s veršiky nebo bez nich, které se v Anglii posílají na den sv. Valentina.

*) Old Bailey = trestní soud pro sprosté zločiny.

konec místnosti a velmi zručně napadl ctihodného pana Stigginse.

„Nech toho!“, volal na něho Sam.

„Tak pojď!“, zvolal pan Weller. A bez dalšího vyzvání zasadil ctihodnému panu Stigginsovi ránu na hlavu a počal kolem něho tancovati jako plaváček, což u tak starého pána budilo dokonaly obdiv.

Sam vida, že všechno napomínání jest marné, nasadil si pevně klobouk, přehodil si otcův kabát přes ruku a uchopil starce kolem pasu, násilně odvlékl ho po žebříku na ulici. Nepustil ho, ani mu nedovolil stanouti, dokud nedostihli za roh. Tam mohli dobře slyšeti křik shromáždění, jež bylo svědkem odvádění ctihodného pana Stigginse do šatlavy na noc. A mohli dále slyšeti i hluk způsobený rozprcháváním se členů Brick Laneského odboru ústředního velkého Ebenezerského spolku střídmosti všemi směry.

*) „Valentin“ je pohlednice nebo obrázek s emblemy lásky, jež si posílají hoši a děvčata na den sv. Valentina. Zvyk ten je rozšířen hlavně v Anglii a v Americe.

pohyby se pustil do důstojného pána Stigginse.

„Nechte toho!“ vzkřikl Sam.

„Jen do toho!“ zvolal pan Weller a bez jakékoli další výzvy zasadil důstojnému panu Stigginsovi úvodem jednu ránu do hlavy a začal kolem něho plavně hopsat jako míček na vodě, což byla u pána jeho věku vsutku nádherná podíváná.

Když Sam viděl, že všechno domlouvání je marné, narazil si pevně klobouk, přehodil si otcův kabát přes ruku, vzal starého pána kolem pasu a násilím ho odvlékl po žebříku dolů a na ulici; a nepustil ho z rukou ani mu nedovolil se zastavit, dokud se neoctli za rohem. Když tam došli, zaslechli právě pokřikování davu, který přihlížel, jak odvádějí důstojného pána Stigginse na noc do basy; a dolehl jim také k uším povyk, s nímž se na všechny strany rozcházelo členstvo bricklaneské lóže Ústředního svazu sdružených Ebenezerových abstinentských jednot.